

ევა ბაბალაშვილი

Eva Babalashvili

ქალაქური ზღაპარი

THE CITY TALE

თბილისი
2005

ჩვენო პატარა მკითხველბო!

ევა ბაბალაშვილი - ეს სახელი და გვარი, იქნებ აქამდე არც გაგიგონიათ, მაგრამ, გვერნმუნეთ, როგორც კი „ქალაქურ ზღაპარს“ წაიკითხავთ, ის ძალიან ახლობელი და საყვარელი გახდება თქვენთვის.

ევა ბაბალაშვილი დაიბადა 1947 წელს, ქალაქ თბილისში. წარჩინებით დაამთავრა თბილისის 66-ე საშუალო სკოლა და სახელმწიფო უნივერსიტეტის ბიოლოგიის ფაკულტეტი.

მუშაობდა ი. ჟორდანიას სახელობის ადამიანის ფიზიოლოგიისა და პათოლოგიის ინსტიტუტში.

ამჟამად მსოფლიოს ქართველ-ებრაელ ქალთა საქართველოს ასოციაციის პრეზიდენტია, რომლის სათაო ოფისი ისრაელშია.

ქალბატონი ევა მოყვარული მხატვარია, ამასთან წერს პატარა მოთხრობებს, ნოველებს, რომლებიც არასდროს გამოუქვეყნებია. „ქალაქური ზღაპარი“ მის შემოქმედებაში პირველი დიდი ნაწარმოებია, რომელიც ცალკე წიგნად გამოდის.

ჰყავს მეუღლე, ცნობილი სპორტული კომენტატორი ჯამლეტ ხუხაშვილი, ორი შვილი და ოთხი შვილიშვილი.

ქალბატონი ევა არაჩვეულებრივ ნაწარმოებს გთავაზობთ. ნაწარმოები სავსეა კეთილი ადამიანებით, რომლებიც ერთდროულად მოგზაურობენ კოსმოსსა და თქვენთვის კარგად ნაცნობ ზღაპრების სამყაროში. აქ შეხვდებით პრინცესად ქცეულ კონკიასა და თოვლის ფანტელივით მსუბუქ და მომნიშველ ფიფქიას, კეთილ გოლიათ - ჯინსა და ადამიანების სამსახურში ჩამდგარ ქალთევზას, კაისა და მათ მეგობრებს, რომლებიც „ქალაქური ზღაპრის“ გმირებთან - თქვენს თანამედროვე, ბედიასა და ნატალისთან ერთად გადადიან ზღაპრიდან ზღაპარში და მიზნად მხოლოდ სიკეთის ქმნა აქვთ დასახული. სიყვარული და სიკეთე ხომ ის ძალაა, რომელიც ბებერ მუხის ხესაც ადამიანების სამსახურში აყენებს, ერთ ჩვეულებრივ ავტომობილს - კოსმოსურ ხომალდად აქცევს და სიკეთის მქმნელს, თავადაც უდიდეს ბედნიერებას ანიჭებს.

„ქალაქურ ზღაპარს“ თქვენთან ერთად სიამოვნებით წაიკითხავენ უფროსებიც - ბებია და ბაბუა, დედა და მამა. ისინიც გაიხსენებენ საკუთარი ბავშვობის საყვარელი ზღაპრების გმირებს, გადმოსახლდებიან „ქალაქური ზღაპრის“ საოცარ სამყაროში და თქვენთან ერთად გაიხარებენ - ბედიას, ნატალის და მათი მეგობრების ბედნიერებით.

რედაქტორი: **ალეკო გაბელაია**

განახლებული ვერსიის რედაქტორი: **ნინო ჭავჭავაძე**

მხატვარი: **ვიქტორ წიკლაური**

ტექნიკური რედაქტორი: **ლევან ბაბუხაძე**

კომპიუტერული უზრუნველყოფა: **ნუგზარ არჩემაშვილი**

Mrs. Eva Babalashvili was born in Tbilisi in 1947. She graduated with honors the 66th public school of Tbilisi and Tbilisi State University, faculty of biology,

Mrs. Eva Babalashvili worked at the I. Zhordania Institute of Physiology and Pathology in Tbilisi.

Now Mrs. Eva Babalashvili is President of the Georgian Jewish Women's Association, whose head office is stationed in Israel.

Mrs. Eva Babalashvili is an amateur painter, also writes short stories and novels which she has never published. "The City Tale" is the first big work in her artistic career which is being published separately as a book.

Mrs. Eva Babalashvili's husband is a famous sports commentator Jamlet Khuhashvili. They have two children and four grandchildren.

OUR DEAR YOUNG READERS!

Mrs. Eva Babalashvili's name might be unknown to you, but believe us, after you read "The City Tale," it will become very close and beloved to you.

Mrs. Eva Babalashvili offers us a wonderful book, inhabited by kind people, who travel in space and in the world of fairy tales, which is so familiar to you. Here you will meet with Cinderella who turned into a Princess, the charming Snow- White, the kind giant Jinn, Ariel –the mermaid, who has devoted herself to serve people, Bell, Kay and their friends. Together with your contemporaries Natalie and Bedia, they travel from tale to tale and aim at doing good.

Love and kindness is the power, which makes the old Oak Tree serve people, an ordinary car turn into a space ship and make those ones happy, who create kindness. Grown ups, your parents, grandparents are sure to enjoy reading it together with you. They will also recall their favorite characters from their childhood fairy tales, join Natalie and Bedia in their wonderful world and share their happiness.

Editor: ALEKO GABELAIA

Editor of The Renewed Version: NINO CHAVCHAVADZE

Painter: VICTOR TSIKLARI

Technical Editor: LEVAN BABUKHADIA

Computer Maintenance: NUGZAR ARCHEMASHVILI

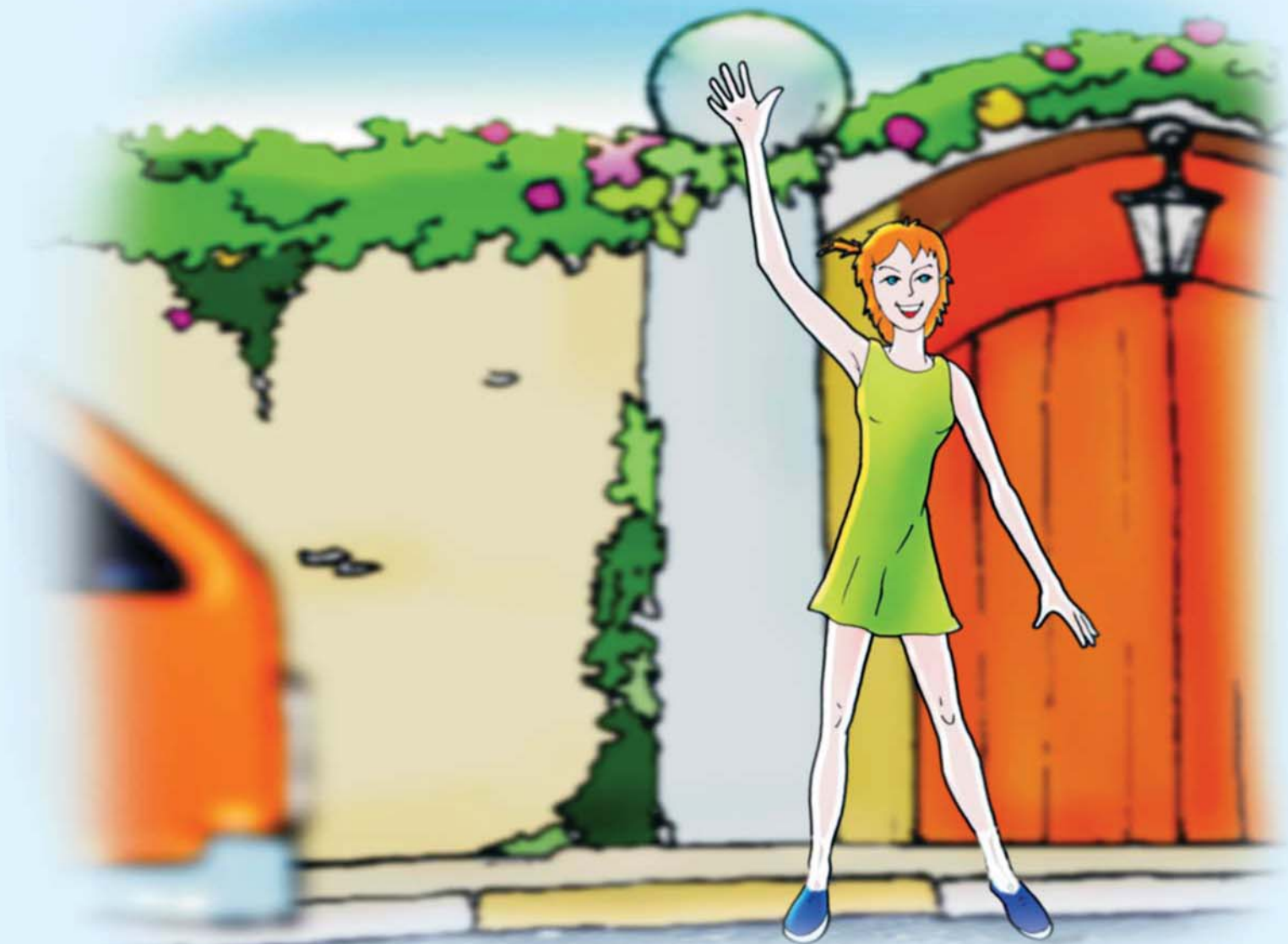
ვინ იცის, რა დრო გავიდა მას შემდეგ, რაც ბედია მიხვდა ნატალი უყვარდა. სულ გოგოს გვერდით იყო, თავს დასტრიალებდა, მაგრამ სიყვარულის ახსნა ვერა და ვერ გაეხდებოდა. იყო წუთები, როცა გადანწყვეტილება ურყევი ჩანდა, მაგრამ უკანასკნელ წამს გაუბედაობის, შიშის თუ გრძნობათა ამკრძალავი უხილავი კედელი უშლიდა ხელს. არადა ბედიას აზრადაც არ მოსდიოდა, რა მოუთმენლად ელოდა ამ „კედლის“ მიღმა განაბული გოგონა მის აღსარებას.

გადიოდა დღები. საკუთარ თავთან მარტო დარჩენილი ჭაბუკის იმედს, უიმედობა გადასცალავდა ხოლმე, მაგრამ სწორედ მაშინ, როცა იმედები მინავლდებოდა, ისევ ამომზევდებოდა ფრთაშესხმული ოცნება. ამ ოცნებასთან ერთად შეიყუჩებოდა საბანქვეშ და დილამდე იმ გადაულახავი კედლის რღვევასაც ასწრებდა და მის ადგილას ოცნების ვარდისფერი ნისლისგან ციური ტაძრის მოჩუქურთმებასაც. მერე ის ტაძარი განთიადის სიჩუმეში მზის

ამოსვლასთან ერთად ილეოდა და საღამო ჟამს მისი უკანასკნელი ნარჩენებიც ქრებოდა.

დღე ღამეს, ღამე — დღეს ცვლიდა და ბედიას ტანჯვას ბოლო არ უჩანდა, ვიდრე ერთ მშვენიერ, მზიან დილას უცნაური გრძნობით შეპყრობილს არ გაელვოდა. თითქოს რაღაც შინაგანი ხმა კარნახობდა, გადამწყვეტი დღე დგებოდა. გული სხვაგვარად უცემდა. საწოლიდან წამომხტარმა ოცნება აიყოლა, ნატალისკენ კისრისტეხით გაქცეული, ტანსაცმელს გზადაგზა იცვამდა. გოგო ქუჩის გადაღმა, საუცხოო ბაღში ჩაფლული სახლის ღამაზ, მყუდრო ბინაში ცხოვრობდა, რომელიც ბედიას ზღაპარს აგონებდა, სადაც ხეები, ყვავილები, ბალახი, ჩრდილებიც კი თითქოს რაღაცას ეჩურჩულებოდნენ, რაღაცას უყვებოდნენ. ალბათ უპრიანი იქნებოდა, ხანდახან მათთვისაც მიეგდო ყური — იქნებ რა საიდუმლოს უმხელდნენ? მაგრამ საამისოდ ბედიას დრო არასოდეს ჰყოფნიდა.

Nobody knows how much time had passed since Bedia realized that he was in love with Natalie. He was always with the girl, but he was never able to tell her of his love. There were moments, when the decision of telling her of his feelings seemed firm, but in the last moment a sort of wall of indecision, fright or something prohibiting his feelings, prevented him to do so. It never occurred to him that beyond that wall, Natalie had been looking forward to his revelation.

Days passed. When he was alone, sometimes hopelessness would overcome him, but when hopes used to leave him, his winged dream would arise. He would cuddle himself with his dream under his blanket and start destroying that invisible wall, he even

managed to build divine temples woven of pink mist. Then with the sun rising, that temple would gradually vanish and in the evening its last remnants would disappear altogether.

The night followed the day and the day followed the night and there seemed no end to Bedia's suffering, until one fine sunny morning he woke up, overwhelmed by a strange feeling. Some inner voice seemed to dictate to him that a decisive day was coming. His heart was throbbing in a different way. He jumped out of his bed, accompanied by his dreams, he rushed towards Natalie's house, buttoning up his clothes on his way.

The girl lived across the street in a beautiful, cozy house, surrounded by a wonderful garden, which

აი, ისიც — ნატალი! — ნაზი და ჰაეროვანი გოგონა მისი ბავშვობიდან, მისი ყრმობიდან... დგას და ბედიას ქუჩის გადაღმიდან ხელს უქნევს.

ერთმანეთისკენ გაიქცნენ. უხილავი კედელი სადღაც გაქრა და ახლა მათ მხოლოდ ქუჩა და მანქანების ნაკადი აშორებდა. ანაზდად სამუხრუჭე სალტეების ღრჭიალი, დარტყმის ყრუ ხმა და შეშფოთებული ყვირილი გაისმა. შემდეგ ყველაფერი ერთმანეთში აირია — ზღაპარი, ცხადი, სიზმარი — სინამდვილე უაზრო, უსახო და უსახელო ნამსხვრევებად გაიფანტა. გაოგნებული ბედია ერთ ადგილზე გაქვავდა. ბინდბუნდში ხედავდა, როგორ ტრიალებდნენ უეცრად თავშეყრილი, შეჩოქ-ქოლებული ლანდები ნატალის ირგვლივ.

გოგონას გადარჩენის ყოველი იმედი გადანურულიყო, ბედია შინაგანად დაცლილი და ერთიანად განადგურებული იდგა, შემდეგ ქუჩას ანგარიშმიუცემლად გაუყვა და გონს ნატალის ბაღში მოეგო. ფეხებს აქეთ წამოეყვანა, სადაც ერთ დროს უსაზღვროდ ბედნიერად გრძნობდა თავს... თვალები მილულა და დადუმებულ გარემოს მიაყურადა. მაგრამ?!. ოჰ, ეს ჯადოსნური ხმები — ფოთლების შრი-ალი ხის ვარჯებში!.. და ბედიას გარკვევით მოესმა: „ნატალის გადარჩენის ერთადერთი საშუალება მისთვის ფერიას ჯადოსნური ჯოხის შეხებაა!“ — ამ ხმამ გამოაფხიზლა, რეალობაში მოაბრუნა. არც შიში, არც გაოცება! ერთადერთი ისლა მოიფიქრა: ახლა მისი დახმარება მხოლოდ უჩვეულო უნარის მფლობელ ადამიანს შეეძლო, ასეთი კი მამამისის მეგობარი-ძია გოგი იყო. სიყრმეში ძია გოგი ხშირად სტუმრობდა მათ, ათასგვარ ზღაპარს უყვებოდა, სადაც სიკეთე ყოველთვის იმარჯვებდა ბოროტებაზე. ვაჟკაცური, კეთილშობილი, დიდებული გარეგნობის ძია გოგი, ბედიას ზღაპრიდან გადმოსულ კეთილ ჯადოქარს აგონებდა, მით უფრო, რომ მასზე მთელი ქალაქი უჩვეულო და დაუფერებელ ამბებს ჰყვებოდა.

როდესაც გულამოვარდნილმა, აქოშინებულმა ბედიამ მასთან მიიღიბინა, ძია გოგიმ უკვე ყველაფერი იცოდა. არაფერი უთქვამს,

reminded Bedia of a fairy tale. Its trees, flowers, grass and even the shadows seemed to be whispering, telling something to him. Sometimes it might be worth listening to them, who knows what secrets they were sharing with him! But Bedia never had enough time for that.

Here she was, Natalie! The gentle and fragile girl from his childhood, his boyhood... She was standing across the street waving at Bedia.

They ran towards each other. The invisible wall disappeared and they were separated only by a current of cars and the street. Suddenly there was a sound of breaks, the thudding noise of a strike and alarmed voices. Everything got mixed up – the fairy tale, the past, the dream – the reality broke into senseless, faceless and nameless pieces. Bedia was shocked, petrified. In the dim light, he could hardly see some people's shadows, gathered round Natalie.

Bedia was standing, exhausted and destroyed, without any bit of hope of Natalie's survival. He went along the street without realizing what he was doing. He came to himself in Natalie's garden. Quite unintentionally he found himself in the place, where he had been extremely happy...

He closed his eyes and listened to the silence around him. But?! Oh, these magic sounds, the sound of the leaves of the trees! And then he clearly heard:

"The only way to save Natalie is to touch her with the fairy's magic wand." This voice returned him to reality. Neither fright, nor astonishment! The only thing he thought of was that the only person to help her was Uncle Gogi, his father's friend, who possessed extraordinary abilities. When he was little, Uncle Gogi often used to visit them, telling him stories where evil was always defeated by virtue. Uncle Gogi was handsome, noble and manly, reminding Bedia of the kind magician from a fairy tale. Moreover the whole city used to tell unusual things about him.

When Bedia ran panting to his house, Uncle Gogi had already known everything about the accident. He did not say anything, just gazed at him in silence. Finally he said to him:

თვალეზში მისჩერებოდა და დუმდა. ბოლოს მშვიდად მიმართა:

— ბედია, ყველაფრისთვის მზად ხარ? გეყოფა ძალა და გამბედაობა? იცოდე, ძალიან გაგიჭირდება, მაგრამ ეს შენ უნდა გააკეთო, მხოლოდ შენ და სხვამ არავინ!

ბედიამ უხმოდ დაუქნია თავი. უეცრად ყველაფერი ბნელმა მოიცვა, სამარისებური სიჩუმე გამეფდა, როგორც დიდთოვლობისას იცის ხოლმე. ანაზღად ნატალის ბაღში აღმოჩნდა, დიდი მუხის წინ. ხიდან სასწაულებრივი ცისფერი შუქი იღვრებოდა, რომელიც ბრუნავდა, დაბრისებურად იგრაგნებოდა და ცისფერ გვირაბად სადღაც შორს, სიღრმეში მიემართებოდა. ბიჭმა ყოყმანს სძლია და მუხის ტანში გაჩენილ ცისფერ გვირაბში თამამად შეაბიჯა. გვირაბის გასასვლელშივე მოულოდნელად ქვის ჯებირს წაადგა. ჯებირი მშვენიერი, ძველებური ციხესიმაგრის გოდოლი აღმოჩნდა. ჯერაც არ ჰქონდა სინამდვილე კარგად გაცნობიერებული ბედიას, რომ მის სმენას კარიბჭის ჭრიალი მისწვდა და ეზოდან გამომავალ მხედარსა და მის მსახურს მოჰკრა თვალი. მაშინვე იცნო: მხედარი „ფიფქია და შვიდი ჯუჯას“ ზღაპრის პრინცი იყო. ბიჭის გაოგნებას საზღვარი არ ჰქონდა!

— ის ხომ ზღაპრის სამყაროში იმყოფებოდა?! ცხენოსნები ჭენებით მიუახლოვდნენ და უცნობი სამყაროდან გადმოხვეწილს ამბის

გამოკითხვა დაუწყეს. პრინცი სულის სიღრმეში შეძრა ნატალის ტრაგიკულმა ბედმა, თუმცა მასაც უნდა ეჩქარა — ბოროტ დედინაცვალს ის-ის იყო ფიფქია ტყისმჭრელთან ერთად ტყეში გაეგზავნა.

ბედიამ გადაწყვიტა, უფლისწულს დახმარებოდა, თუმცა დრო ძალიან ცოტა ჰქონდა — ძია გოგის მითითებით, მწუხრის ვარსკვლავის გამოჩენამდე უნდა მოესწრო ნატალისთან ფერიას ჯადოსნური ჯოხის მიტანა. ჩვენმა გმირმა კი დანამდვილებით იცოდა, ზღაპარში, რომელშიც თავი ამოყო, სანატრელი ჯოხი არ არსებობდა. ამკარა იყო, სიჩქარეში ძია გოგის ყველაფერი არეოდა და შეცდომით სხვა ზღაპარში გამოეგზავნა, მაგრამ რალას იზამდა?

ზღაპარი „ფიფქია და შვიდი ჯუჯა“ ბავშვობიდან იცოდა და რადგან დახმარება გადაწყვიტა, სულ იოლად მოძებნიდა ფიფქიას. უფლისწულმა ეს რომ შეიტყო, თავისი მსახური სასწრაფოდ ჩამოაქვეითა, უკან გააბრუნა და ბედიასთან ერთად თქარათქურით გასწია ფიფქიას საშველად. ბედია მარჯვედ მიაგელვებდა ცხენს და ეს სულაც არ უკვირდა, რადგან კარგად უწყოდა, ზღაპარში შეუძლებელი არაფერია...

აი, ტყეც! ბედიას აქამდე არასოდეს ენახა ამგვარი დაყურსული, დაურღვეველ სიჩუმეში მთვლემარე უღრანი. ვერც კი წარმოიდგენდა, ასეთი საშიში თუ იქნებოდა ტევრი, რომლის

“Bedia, are you ready for everything? Will you be strong and bold enough? You should know, that it will be very hard for you, but you will have to do it. Only you, nobody else!”

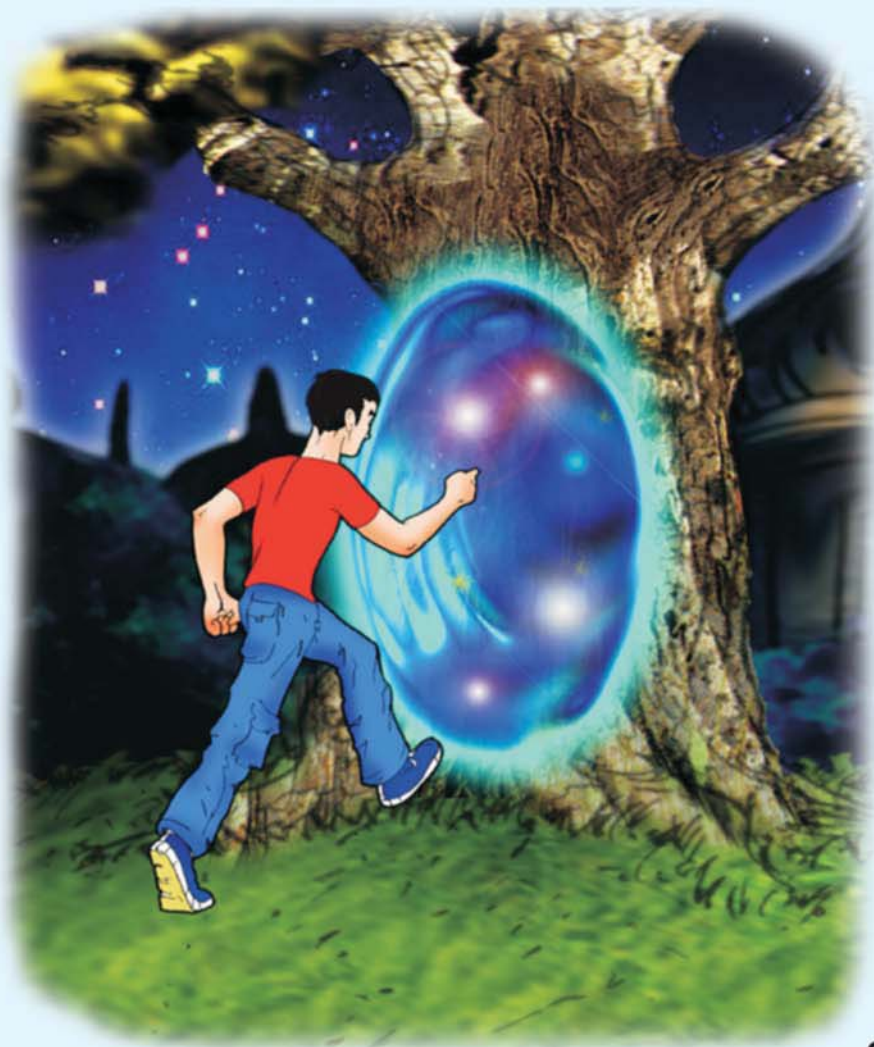
Bedia nodded his head, without uttering a word. Suddenly everything was enveloped by darkness. Absolute silence came over as it usually happens when there is big snow. Suddenly he found himself in Natalie’s garden, in front of the big Oak Tree. There was a wonderful blue light pouring from it. The light was turning round, it took the shape of a fennel and went through the blue tunnel far away. The lad got over his hesitation and stepped into the tunnel, which appeared in the trunk of the big Oak Tree. In the opening he got to a stone wall, which turned out to be a wonderful, ancient castle. He could hardly realize where he was, when he heard the squeaking sound of the gates and he caught sight of a rider with his servant coming out of the court. He recognized the rider at once – he was the Prince from the fairy tale about “The Snow White and Seven Dwarfs”. His astonishment was boundless! He was in the world of the fairy tales! The riders galloped up to him and asked him a lot of questions. The Prince was utterly shocked by the tragic fate of Natalie, though he, himself was also in a hurry, because the wicked Queen had just sent the Snow White to the forest to be killed by the huntsman.

Bedia decided to help the prince, but he had very little time - By Uncle Gogi’s instruction Bedia was to return back and bring the fairy’s magic wand for Natalie, before the first star appeared in the night sky. Bedia knew for sure, that there was no magic wand in this fairy tale. It was clear that being in a hurry Uncle Gogi had mixed up the

tales and he had sent Bedia to the wrong story. But what could be done?!

Bedia had known the fairy tale about Snow White since his childhood and it was not hard for him to tell the Prince where she was. On hearing of it the Prince ordered his servant to dismount his horse and give it to Bedia. They both galloped away to help Snow White. Bedia was riding the horse very well and it did not surprise him at all as he knew that nothing was impossible in a fairy tale.

Here was the forest at last. Bedia had never seen such a thick, impenetrable forest. He could never imagine it would be so scary: Over the forest, some strange gigantic birds were flying. They were croaking ominously. He had thought the forest was quiet and silent, but now that he entered it, the roaring of absolutely unknown to him animals, coming from its depth terrified him. From time to time, their bloodshot

თავზეც უჩვეულო, გიგანტური ფრინველები დაფრინავდნენ და ავისმომასწავებლად ყაშყაშებდნენ. ტევრში შესულს, აქამდე რომ ჩუმი და მდუმარე ეგონა მისი წიაღი, მისთვის სრულიად უცნობი ცხოველების ღმუილი თავზარს სცემდა, შიშს ჰგვრიდა ჟამ-ჟამ ხეთა ვეება ტანს უკან გამკრთალი მათი ჩასისხლიანებული თვალების გაელვება.

პრინცი და ბედია გაჭირვებით მიიკვლევდნენ გზას ხვიარებსა და შამბნარში. როგორც იქნა, დაენივნენ ხის მჭრელს, რომელიც თავ-ქუდმოგლეჯილი გარბოდა და აიძულეს ყველაფერი ეთქვა ავ დედინაცვალსა და მის ჯადოსნურ სარკეზე.

ამ დროს ფიფქია უსაფრთხო ადგილას — ჯუჯებთან იყო, ბოლოს და ბოლოს, შეეძლო სულის მოთქმა და დამშვიდება. ძალიან მოსწონდა ჯუჯების სახლიცა და ეს პატარა არსებებიც, ასე ამაღელვებლად, რომ ზრუნავდნენ მასზე. კაცუნებს გულში ეჭვადაც არ გაუვლიათ, რომ საცაა ბოროტი დედინაცვალი გამოჩნდებოდა თავისი მოწამლული ვაშლით და ფიფქიაც მარადიული ძილის სამეფოში გადასახლდებოდა. რაკი გერი მოიშორა, თავის გამარჯვებაში დარწმუნებული, ამაყად მომზირალი დედინაცვალი, სარკეს ისევ და ისევ ეკითხებოდა: „სარკევ, თვალისჩინო ჩემო, სიმართლე მითხარი, ვინ არის ამქვეყნად ყველაზე მშვენიერი, ყველაზე თეთრი?“. დიდი ხნის ნანატრი

პასუხი რომ ვერ მიიღო, განრისხებულმა დედოფალმა სარკე კუთხეში მოისროლა. ეს იყო და სარკეც ანაზღეულად ამეტყველდა:

„ფიფქია ცოცხალია და უვნებელი... მასთან შესახვედრად მიიჩქარიან პრინცი და ვილაც ჭაბუკი. ვინ არის ეს ახალაზრდა არ ვიცი. მიჭირს მომავლის განჭვრეტა, ამიტომ დავედუმდები“. — ჩაილულულა სარკემ. ბოროტი დედინაცვალი მას უკვე ყურს არ უგდებდა. დრტვინავდა, ადგილს ვერ პოულობდა, განრისხებული ყველაფერს ქელავდა, რაც კი ხელთ მოხვდებოდა. გადანყვიტა თავად ქცეულიყო მშვენიერ ფიფქიად, გაეცურებინა ყველა და ყველაფერი, მათ შორის, თავისი სარკეც. ბოროტ, ჯადო-ძალთა წყალობით გრძნეული კუდიანი ჯუჯათა სახლის წინ მოხასხასე მდებოდა აღმოჩნდა. ფრთხილად მიიპარა კარებთან:

— აი, თურმე სად ბრძანებულხარ! — ბოროტად ჩაიფრუტუნა დედინაცვალმა ფიფქიას დანახვაზე, — მოვიდა შენი აღსასრული!...

ამ დროს უფლისწული და ბედია თავანყვეტიტ მოაჭენებდნენ ბედაურებს. ყოველი წუთი ძვირფასი იყო. აი, ქონდრის კაცების ერთი ბენო სახლიც. შორიდანვე შეამჩნიეს — პარმაღზე მზეთუნახავი ქალწული იდგა. ეს ფიფქია იყო, მაგრამ... დახეთ საოცრებას?! — სახლის კარი გაიღო და მეორე ფიფქიაც გამოჩნდა. ბედია და უფლისწული, თითქოს ჯადოთი

eyes flashed from behind the huge trunks of the trees and scared him.

The Prince and Bedia could hardly make their way in the thick shrubs. Finally they overtook the woodcutter, who was running away as fast as he could. They made him tell all the truth about the wicked stepmother and her magic looking glass. At this time Snow White was quite safe in the house of seven dwarfs. Poor thing, at last she was able to calm down. She liked these small creatures and their house very much. It was very touching how the dwarfs were taking care of her. It never occurred to them, that the wicked stepmother would soon appear and give her the poisoned apple that would send her to the world of eternal sleep.

Having got rid of her stepdaughter, the wicked stepmother was sure of her victory and looked into the magic mirror, asking proudly:

“Mirror, Mirror, on the wall, who is the fairest one of all?” But she failed to get the desired answer and threw the magic mirror into a corner. As soon as she did it, the mirror started speaking:

“Snow White is safe and sound... The Prince and some lad are galloping to her. I don’t know who this fellow is. I find it hard to predict future, so I’ll be silent,” muttered the mirror.

The wicked stepmother was no longer listening to it. She was enraged and could hardly stand still. She smashed everything to pieces that came her way. Then she decided to turn into beautiful Snow White and deceive everybody, among them even her magic mirror.

With the help of evil powers she managed to appear in front of the dwarfs’ house. She stealthily went to the door:

“So this is the place where you are!” She giggled

შეკრულები, ადგილზე გახევდნენ, ფიფქიები კი ერთმანეთისკენ მიემართებოდნენ. ხელის ერთი შეხება და ყველაფერი დასრულდებოდა. და მაშინ ფიფქია მარტო მარადიული ძილით კი არ დაიძინებდა, მიცვალებულთა სამეფოში აღმოჩნდებოდა, იქიდან კი ვერავინ დაიხსნიდა. ვილაცას თუ რაღაცას ხელი უნდა შეეშალა. მოვლენები სწრაფად ვითარდებოდა და ბედია მომხდარის გამო პასუხისმგებლობას გრძნობდა. უეცრად ერთ-ერთ ფიფქიას ვაშლი გაუვარდა და კიბეზე დაგორდა. ვაშლთან ჯუჯების ძაღლმა მიირბინა და საბედისწერო ნაყოფს თავისი ბასრი კბილები ჩაასო. იმავე წამს საბრალო ცხოველი უსულოდ დაეცა. უფლისწული, ბედია, ფიფქიები და საშველად მოვარდნილი ქონდრისკაცები, შეძრულნი შიშით დასცქეროდნენ უბედური არსების უსულო სხეულს.

სიცრუე გამჟღავნდა: ორიდან ერთი ფიფქია, გონჯი და ავთვალი, მუხლებზე მდგარი პატიებას ითხოვდა, მაგრამ ახლა მისთვის არა-

ვის სცხელოდა. მთავარი იყო, რომ ნამდვილი ფიფქია ცოცხალი და უვნებელი გადარჩა.

როცა მოვლენებმა და მარად მედინმა დრომ ბედიას ისევ შეახსენა თავი მიხვდა, უნდა აჩქარებულიყო. რაღაც არ უნდა დასჯდომოდა, იმ ზღაპარში მოხვედრილიყო, სადაც ჯადოსნური ჯოხი არსებობდა. უფლისწულმა და ფიფქიამ გადანყვიტეს, ახლადშეძენილი მეგობარი უბედურებაში არ მიეტოვებინათ, ცხენებზე შესხდნენ და იმ ზღაპრისკენ გაემართნენ, სადაც ჯადოსნური ჯოხის პატრონი კეთილი ფერია ცხოვრობდა. საბედნიეროდ, ფიფქია არათუ იცნობდა კონკიას — ამ ზღაპრის მთავარ გმირს, არამედ მისი ადგილსამყოფელიც იცოდა.

მწუხრამდე ბევრი არაფერი რჩებოდა, საკეთებელი კი თავსაყრელად ჰქონდათ — უმთავრესი ფერიას მოძებნა, მისგან ჯადოსნური ჯოხის წამოღება და ნატალისთან დროული მიბრუნება იყო, რათა გოგონა სიკვდილის კლანჭებიდან გამოეხსნათ.

wickedly at the sight of Snow White, “Your end has come!”

At this very moment the Prince and Bedia were galloping as fast as they could. Every minute was precious. Then they noticed the tiny house of the dwarfs at a distance.

At the porch they saw a beautiful girl. It was Snow White! But, oh, what a miracle! The door of the cottage opened and the second Snow White appeared. The Prince and Bedia were petrified as if by a magic spell. And the Snow Whites were going towards each other. Just one move and everything would have come to an end – then Snow White would not only have slept with the eternal sleep, but she would have found herself in the House of Death and nobody would have been able to rescue her from there. Somebody or something was to prevent it! The events were developing at a great speed. Bedia felt responsibility for all that was happening. Suddenly an apple fell out of one of the Snow Whites hand and rolled down the steps. The dwarfs dog darted to it and bit the fatal fruit with

his sharp teeth. The poor dog fell down dead. Struck with horror, the Prince, Bedia, the Snow White and the dwarfs rushed to the dog and looked at its lifeless body.

The deception was revealed: one of the Snow Whites, ugly and evil, knelt down and asked to be forgiven, but nobody cared for her, the principal thing was that the real Snow White was safe and sound...

Bedia realized that there was no time to lose and he had to hurry up. It was necessary to get to that very fairy tale, where the magic wand existed. The Prince and Snow White decided not to leave their new friend in trouble. They mounted the horses and galloped to the tale, where the kind fairy had that magic wand. Fortunately Snow White knew not only Cinderella, but the place, where she was.

There was very little time left before evening and a lot of things were to be done. The most important of them was to find the Kind Fairy, to get the magic wand from her and take it to Natalie to save her from sure death.

ბედიას კარგად ესმოდა, რომ მხოლოდ კონკიას შეეძლო ფერიასთვის მიეგნო. კეთილმა ჯადოქარმა ხომ სწორედ ის ამოარჩია უამრავ ლამაზ, ჭკვიან და კეთილ ქალიშვილს შორის, რათა სწორედ იგი — უბრალო, ყველასგან მივიწყებული, დაჩაგრული, ობოლი გოგონა შეხვედროდა თავისი ოცნების რაინდს.

გაჭირვებით მიიკვლევდნენ გზას უდაბურ ტევრში. ბოლოს და ბოლოს, კონკიამდეც მი-
აღწიეს, არაქათგამოცლილებმა, სამოსელშე-
მოფლეთილებმა, სწორედ რომ კონკიასავით ჩამოკონკილებმა.

კონკიას სახლსა და ეზო-გარემოში უჩვეუ-
ლო ფუსფუსი, ფაცი-ფუცი და წრიალი იდგა: ეზოში, ეტლების გარშემო, აგზნებულ ცნო-
ბისმოყვარეთა ბრბო ირეოდა. სახლში შეუმ-
ჩნევლად შეღწეული ჩვენი გმირები ამაღელ-
ვებელი სცენის შემსწრენი შეიქნენ: მუხლის
ჩოქზე მდგარი პრინცი კონკიას ბროლის ქოშს
აზომებდა. ყველას გასაკვირად, კონკიას თა-
ვისუფლად მოერგო ფეხსაცმელი. ჩაგრული
გერის ბედის ამგვარმა შემოტრიალებამ ბრბო
ააღელვა და გააბედნიერა კიდევ, ავი დედი-
ნაცვალი და მისი გომბიოები მუხლმოყრილები
პატიებას ითხოვდნენ, მაგრამ ისინი ყურადღე-

ბის ღირსადაც არ ჩაუგდია ვინმეს. ერთიანად
სხივმოსილმა და გაბრწყინებულმა კონკიამ
ჯიბიდან მეორე ქოშიც ამოიღო. ქოშის ფეხზე
მოსარგებად, რომ წაიხარა სწორედ მაშინ მოჰ-
კრა თვალი თავის მეგობარ, დიდი ხნის უნახავ
ფიფქიას. გოგონები ერთმანეთს გადაეხვიე-
ნენ. მიკითხვ-მოკითხვის შემდეგ ფიფქიამ კონ-
კიას ნატალის უბედურებაზე უამბო და დახმა-
რება სთხოვა. სამწუხაროდ, კონკიამ ფერიას
ასავალ-დასავლის არაფერი უწყოდა.

გოგონებმა ბევრი იფიქრეს, როგორ მოქცე-
ულიყვნენ, რა ეღონათ, როგორ ეშველათ გასა-
ჭირში ჩავარდნილი ბედიასა და ნატალისთვის.
ბოლოს ალაღბედზე ძებნა გადანყვიტეს და
ყველა ის ნაცნობი ადგილი მოჩხრიკეს, სადაც
ფერია შეიძლებოდა ყოფილიყო. ხანგრძლივი
და წარუმატებელი ძებნის შემდეგ დაქალები
უცნობ, დაბურულ ტყეში მოხვდნენ. დაქანცუ-
ლები ჩანდნენ. სული მოითქვეს თუ არა, კონ-
კიას და ფიფქიას გაახსენდათ, რომ ცაზე პირ-
ველი ვარსკვლავის აკიაფებამდე უნდა მოესწ-
როთ თავიანთი საქმუის აღსრულება, თორემ
ნატალის ველარ უშველიდნენ. ამის გაფიქრე-
ბისას მათ სმენას ბროლის ზანზალაკების შო-
რეული წკრიალი მისწვდა. ცოტაც და სანიერ-
ზე ციმციმა ცისფერი ნათება გამოჩნდა.

* * *

Bedia was well aware that only Cinderella would be able to find the Kind Fairy. It was this beautiful, clever and kind girl that the Kind Fairy had chosen among a lot of others, in order to help this orphan, miserable girl to find her way towards becoming a Princess and to meet the knight of her dream.

They could hardly make way in the thick forest and finally they reached Cinderella. They were exhausted and looked terrible in their torn out clothes, just like Cinderella herself.

At Cinderella's house and in the yard, there was unusual fuss going on: a lot of carriages, curious people, full of excitement. Our friends got there unnoticed and witnessed quite an exciting scene: The Prince, kneeling on one knee was holding a crystal shoe trying to put it

on Cinderella's foot. To everybody's astonishment, the silver colored shoe fitted her perfectly. The crowd got exhilarated by the miraculous turning of fate in the poor stepdaughter's life and they were all very happy for her. As for the stepmother and her ugly daughters, they were asking to be forgiven, but nobody considered them worthy of any attention. Overwhelmed with happiness, Cinderella took out the other shoe and as she was trying to put it on, she caught sight of her friend Snow White, whom she had not seen for a long time. The friends hugged each other and Snow White told her about Natalie's tragedy. Unfortunately Cinderella knew nothing about the Kind Fairy's whereabouts.

The girls thought a lot what to do and how to help Natalie and Bedia in their trouble. Finally they decided to search all those places, where the Kind Fairy could have been. After a long and unsuccessful search, the

— ეს ხომ კეთილი ფერიაა?! — მხიარულად წამოიძახა კონკიამ. კიდეც რამდენიმე წუთიც და ფერია, მთელი თავის დიდებულებითა და მშვენიერებით, ქალიშვილების წინ იდგა. ფერიას გაეხარდა და თანაც გაუკვირდა კიდეც კონკიას აქ, ამ უცხო ადგილას ყოფნა. რა უნდა შემთხვეოდა გოგონას, რომ ამ უგზოობასა და უდაბურებაში გადმოხვენილიყო?

ფერიას კარგად ახსოვდა, ყველაფერი გააკეთა ბოროტზე კეთილის გასამარჯვებლად. კონკია აჩქარდა, უამბო ნატალის უბედურების შესახებ და დახმარება სთხოვა. ფერიამ უყოყმანოდ გადასცა გოგონებს ჯადოსნური ჯოხი და დიდი მუხისკენ მიუთითა, გოგონები კისრისტეხით გაქანდნენ, ფერიამ ისლა მოასწრო, ორიოდ სიტყვა დაედევნებინა: -ჯადოსნური ჯოხი განთიადამდე უნდა დამიბრუნოთ, თორემ მაგიურ ძალას დაკარგავს და მერე ველარასოდეს შევძლებ კეთილ საქმეთა კეთებას... დაიმახსოვრეთ! მისი გამოყენების უფლება მხოლოდ სამჯერ გაქვთ!..

მუხასთან მისულნი შედგნენ, რადგან არ

იცოდნენ ახლა რა უნდა ექნათ. კონკიამ ჯოხი მოიქნია და ხის უზარმაზარ ტანზე ნათელი გასასვლელი გაჩნდა. მეგობრებმა დაუფიქრებლად შეაბიჯეს და იმავე წამს მშვენიერ ბაღში ამოყვეს თავი.

— ეს წამდვილად ნატალის ბაღი უნდა იყოს. ვიჩქაროთ, სახლში შევიდეთ! — გაბადრული სახით მიმართა კონკიამ ფიფქიას.

ოთახში, სანოლზე უძრავად იწვა ნატალი. ლამაზ სახეზე მიტკლისფერი ედო. სიცოცხლის ნიშანწყალი არ ეტყობოდა. ახლა ყველაფერი ამ მაგიურ ჯოხზე იყო დამოკიდებული. კონკიამაც არ დააყოვნა — ჯოხი ერთი აიქნია და... სასწაულიც მოხდა! — ნატალიმ ქუთუთოები ააფახურა და... თავისი ლამაზი, მწვანე თვალებით ოთახი მოათვალიერა. გოგონას წინ მისი საყვარელი ზღაპრის გმირები — კონკია და ფიფქია იდგნენ, ვერ გაეგო, რა ხდებოდა მის თავს. სანოლზე წამოიმართა, გაოცებული მიაშტერდა მოულოდნელ სტუმრებს. პრინცესებმა ნატალის თითქმის დაწვრილებით

girls found themselves in a dark thick forest. They were very tired and as soon as they rested a little, they remembered, that before the first star appeared in the sky they had to find her and end their mission, otherwise they would not be able to help Natalie.

As soon as they thought of it, they heard the tinkling sound of the crystal bells and a bit later the blue light could be seen in the sky.

“It’s the Kind Fairy!” cried out Cinderella happily and a little while later the Kind Fairy appeared before them in all her beauty and splendor. The Fairy was both glad and surprised to see Cinderella in that strange place. What could have happened in the girl’s life that she had to go in this thick forest? She remembered quite well that she had done all in her power to win over evil by doing good. Cinderella told her hurriedly about Natalie’s trouble and asked her for help.

The Kind Fairy gave her the magic wand without hesitation and pointed to the big Oak Tree. She could hardly manage to tell them:

“You will have to return the wand before dawn or it will lose its magic power and I’ll never be able to do good. Remember, you have the right to use it only three times.”

Coming up to the Oak Tree, they stopped, as they did not know what they were supposed to do next. Cinderella waved her hand holding the wand and a lighted passage appeared on the huge trunk of the Oak Tree.

The friends stepped into the passage and they found themselves in an extraordinarily beautiful garden.

“It must be Natalie’s garden. Let’s go into the house.” said Cinderella to Snow White with a bright face.

In the room Natalie was lying on her bed motionlessly. Her beautiful face was as white as snow. There was no sign of life on her face. Now everything depended on this magic wand. Cinderella waved the wand and it worked wonders! Natalie opened her beautiful green eyes and looked around the room. The characters from her favorite fairy tales Cinderella and Snow White were standing in front of her. She could not understand what was going on. She sat up in her bed and stared at her unexpected visitors in astonishment. The Princesses told her in detail what had happened to her and Natalie guessed that everything was happening in reality.

The fairy tale characters were no less surprised.

უამბეს თავს გადახდენილი ამბები., . ნატალი მიხვდა, ყველაფერი ცხადში ხდებოდა. არანაკლებ განცვიფრებულნი ჩანდნენ ზღაპრის გმირებიც. მათთვის რეალობა, სადაც იმყოფებოდნენ, მეტისმეტად უჩვეულო და უცხო იყო. გაოცებულნი და ცნობისმოყვარენი კითხვას კითხვაზე უსვავდნენ და ნატალიც დაწვრილებით უხსნიდა, რა იყო ელექტროენერგია, კომპიუტერი, რადიო, ტელევიზორი, უთო — პრინცესებს ეს ნივთები უფრო ზღაპრული ეჩვენებოდათ, ვიდრე მათ ზღაპრებში არსებული საგნები. გოგონები ისე გაერთნენ, ჯადოსნური ჯოხი აღარც გახსენებიათ. აქეთ ეცნენ, იქით ეცნენ, ცამ ჩაყლაპა თუ მიწამ, მისი კვალიც აღარსად ჩანდა. გოგონებს შემწედ და მშველელად ნატალის ძალი მოევლინა — დიდი, ლამაზი ცხოველი ყეფა-ყეფით ოთახში შემოვარდა, იქაურობა მიყნოს-მოყნოსა, იოლად მიაკვლია ჯოხს და კუდის ბათქუნით პატრონს მიეახლა.

— ეს ჩემი ძალია, ჩემი ბურანი, — ალერსით თქვა ნატალიმ და ერთგულ მეგობარს თავზე ხელი გადაუსვა. — ყოჩაღ, კარგი ბიჭი ხარ, — შეაქო ძალი. ბურანიც ერთთავად კუდს აქიცილებდა, თითქოს რალაცის თქმას აპირებსო.

ჯოხი იპოვეს, ნატალიც, რაც ყველაზე მთავარი იყო, თავს კარგად გრძნობდა, ახლა კი განთიადამდე ფერიასთვის როგორმე თავისი ჯადოსნური ნივთი უნდა დაებრუნებინათ. გამოემშვიდობნენ თუ არა, კონკია და ფიფქია მუხისკენ გაეშურნენ. ნატალის გული სწყდებოდა, არ უნდოდა თავის ახალ მეგობრებთან ასე უცებ განშორება.

— ძალიან მინდა თქვენთან ერთად ზღაპრულ სამყაროში მოხვედრა და თუ თქვენი ნება იქნება, მეც წამოვალ იქნებ, ჩემს ბედიასაც იმ ზღაპარში შევხვდე! .

კონკია და ფიფქია სიამოვნებით დათანხმდნენ და სამივენი მუხასთან მივიდნენ.

That reality, in which they found themselves, was too unusual and strange to them. Filled with curiosity, they fired questions at Natalie and she answered all their questions about electricity, computer, radio, television-set, iron in detail. It seemed to the Princesses that all these things were more magical than the ones they had in their fairy tales. The girls got so interested that they quite forgot about the magic wand and when they remembered about it, they could not find it anywhere. They looked for it everywhere, but they were unable to find any trace of it. Natalie's dog came to their rescue. It was a big, beautiful animal that rushed into the room, barking. It sniffed everywhere in the room and quite easily found the wand. Happily wagging his tail, the dog brought the wand to Natalie.

"It's my dog, Buran," said Natalie and petted her faithful friend. "Good for you, you are a good dog," she praised the dog, who was wagging his tail without stopping, as if he was trying to say something.

The wand was found, and the most important thing was that Natalie felt quite well and now they had to

return the wand to the fairy before dawn in any possible way. After saying good-bye to Natalie, Cinderella and Snow White went to the Oak Tree. Natalie was sorry her new friends had to leave so soon.

"If it were possible I'd also come with you. I might be able to meet with Bedia in that fairy tale. Besides, I would very much like to go to the world of fairy tales together with you," said the girl.

Cinderella and Snow White were glad to agree and all the three of them went to the Oak Tree.

ბრძენ ხალხს უთქვამს: „ბედისწერას ვერ გაექცევით“. ჩვენი გმირებიც ბედს მინდობილნი მიადგენენკეთილ მუხას. აიქნიეს ჯადოსნური ჯოხი, ახსენეს ღმერთი და მუხის ცისფერ ლაბირინთში გაუჩინარდნენ. სულ რაღაც წამებში ჯადოსნურ ტყეში ამოყვეს თავი, მაგრამ, ღმერთო დიდებულო, სადღა იყო ფერია? მუხა იგივეა, ტყე კი — სულ სხვა. ნუთუ სხვა ზღაპარში მოხვდნენ? ყორნის ყრანტალი და მგლის ყმუილი მოესმათ. იმავე წამს შორით მბჟუტავ კოცონს მოჰკრეს თვალი. გოგონებმა ცეცხლისკენ აიღეს გეზი. ბევრი იარეს თუ ცოტა იარეს, ვეება კარიბჭეს მიადგნენ, რომლის მიღმა შავი ციხესიმაგრე აღმართულიყო. რა უნდა ექნათ? წინ — იდუმალეებით მოცული შავი ციხესიმაგრე, უკან — იდუმალი, საშიში მხეცებით აღსავსე ტყე. ორი საშიშროებიდან გუმანით ნაკლებ-საშიში აირჩიეს — ციხე-სიმაგრე! სასახლის კარის ღობიდან უზარმაზარი არსება დალანდეს, რომელიც მხეცივით ღმუოდა. გოგონები გაბედულად მიუახლოვდნენ ურჩხულს და

მისი დამშვიდება სცადეს, — ჩვენმა გმირებმა ურჩხულში მაშინვე შეიცნეს მოჯადოებული პრინცი და თვალწინ წარმოუდგათ მთელი ზღაპარი, რომელშიც მოთხრობილია ამ ურჩხულ-პრინცისა და ბელის საოცარი თავგადასავალი. მოკიაფე შუქზე საბრალო პრინცის ნაღვლიან თვალებზე ცრემლის წვეთები ციალებდნენ. კონკია, ფიფქია და ნატალი მიხვდნენ, რომ ზღაპარში სწორედ იმ მომენტში აღმოჩნდნენ, როცა ბელი ავადმყოფი მამის სანახავად იყო წასული და უკან დაბრუნება უგვიანდებოდა. ჯადოსნური ვარდის უკანასკნელი ფოთოლი ფარფატებდა ჰაერში — კიდევ ცოტაც და ჯადოს, რომლითაც გრძნეულს პრინცი შეეკრა, ვერავინ დაარღვევდა. გოგონები შეეცადნენ, ენუგეშებინათ და იმედის ნაპერწკალი გაეღვივებინათ მასში, რომ როგორც სიყვარულის დასტური, სადაცაა ბელიც გამოჩნდებოდა და ჯადოც თავის მაგიურ ძალას დაკარგავდა.

როცა ჯადოქმნილ, მონუსხულ პრინცს იმედის ნაპერწკლები მართლაც აენთო თვალებში, ტყიდან აღგზნებული და აზრიალებული ბრბოს ღრიანცელი შემოესმათ. ბრბოს

Wise people say: “You will not escape from your Fate.” The girls, following their Fate came up to the kind Oak Tree. They waved the wand, prayed to God and disappeared in the blue labyrinth of the Oak Tree. A few seconds later, they found themselves in a magic forest. But oh, Great God! Where was the Kind Fairy? The Oak Tree was the same, but the forest was absolutely different. Could they be in a different tale? They heard a croak of a crow and the howl of a wolf.

At that moment they caught sight of a dim light of a bonfire. The girls went in the direction of the fire. They walked and walked and soon came to a big gate in the wall beyond which, there was a black castle. What could they do? In front of them there was a mysterious black castle, behind them a perilous forest full of dangerous beasts. Out of the two evils they chose the least – the castle! At the entrance of the castle they saw a huge roaring creature. The girls boldly came up to the monster and tried to calm it down, as they recognized the spellbound Prince in the monster. They recalled the fairy tale about the spellbound Prince and Bell and their wonderful adventures. They noticed tears in the sad eyes of the poor Prince. The girls guessed at once, that they appeared in the tale at the moment, when Bell

had gone to see her sick father and she was late. The last petal of the magic rose was fluttering in the air, a little more time and nobody would be able to release the Prince from the spell. The girls tried their best to comfort the Prince, telling him that Bell would appear without fail and her love for the Prince would make the spell powerless.

Just as the Prince’s eyes sparkled with hope, a rioting crowd came out of the forest. Gaston was leading the mob in order to kill the Prince. The girls fearlessly shielded the Prince with the firm determination to defend the “Beast”. Delighted by the courage of the girls, the Prince felt inspired and got ready to fight

ნინ გასტონი მოუძლოდა, რათა ჯადოქმნილ პრინცს გასწორებოდა. გოგონები მამაცურად აეფარნენ პრინცს — მტკიცე გადაწყვეტილებით, რომ ბოლომდე დაეცვათ „ურჩხული“. კონკიას, ფიფქიას და ნატალის საქციელით გაოცებული და აღფრთოვანებული პრინცი სასიკვდილო ორთაბრძოლისთვის აენთო, მაგრამ მოულოდნელად ბრბო ადგილზე გახევდა — მათ არასოდეს ენახათ ასეთი მშვენიერი, ასეთი კოხტა, დიდებულად ჩაცმული პრინცესები, მზადმყოფნი, უკანასკნელ ამოსუნთქვამდე დაეცვათ პრინცი. მოულოდნელად გაოგნებული ბრბოსა და პრინცესების თვალწინ სასწაულმა ინება თავის გამჟღავნება — გოგონების სიკეთე და სიყვარული, რომ იგრძნო პრინცმა გარდასახვა იწყო. ჯადოსნური ვარდი გამოცოცხლდა. უკანასკნელმა ფოთოლმა, რომელიც მინაზე დასაცემად მიფარფატებდა უკან, მშობლიური ღეროსკენ იწყო შებრუნება. მას სხვა, მინად მიმოფანტული ფოთლებიც აჰყვნენ და თვალსა და ხელს შუა მკვდარი ღერო კვლავ მენამულ ყვავილად აფეთქდა. ირგვლივ ყველაფერი გაბრწყინდა. ციხესიმაგრე დამაბრმავებლად განათდა და ჯადოსნური შუქის ნაპერწკლებს აფრქვევდა. ჯადო-თილისმა ძალას კარგავდა და ურჩხულმაც გამაყრუებელი ღმუილით უმშვენიერეს პრინცად იწყო გარდასახვა.

შეცბუნებული ბრბო ადგილზე გაქვავებულიყო, თუმცა გაოგნებულთ შეძახილები აღმოხდებოდათ ხოლმე. შიშით დაზაფრული

გასტონი, პრინცის მრისხანებას ვერ გადავურჩებო, სადღაც გაპარულიყო.

ამ დროს კი...

საბრალო ბელი ურჩხულის საშველად მორბოდა.

— ურჩხულო!.. ეჰეი, ურჩხულო, მოვდივარ!!! — ყვიროდა იგი.

ბრბო გაიყო და დაქანცული, ერთიანად გადაფითრებული ბელიც გამოჩნდა. გაოცებულმა მიდამო მიმოათვალიერა — ირგვლივ ყველაფერი ბრწყინავდა და ათინათობდა. მისკენ კი ღიმილით მიემართებოდა პრინცი. ბელი ვერაფერს მიმხვდარიყო და მინაზე გულწასული დაეცა. ამ ამბით შენუხებულმა პრინცმა ბელი ნაზად აიყვანა ხელში და ჯადოსნურ სასახლისკენ გასწია. რა თქმა უნდა, კონკია, ფიფქია და ნატალი გულშელონებულ ბელის და შეშფოთებულ პრინცს წუთითაც არ მოსცილებიან, თავს დასტრიალებდნენ და როცა ბელი გონს მოეგო, გოგონებმა ყველაფერი დანვრილებით უამბეს. შეყვარებულმა პრინცმა ნაზად აიღო გოგონას ხელი და სთხოვა, სამუდამოდ დარჩენილიყო მის სასახლეში. ბელი ჯერ კიდევ ბუნდოვნად აღიქვამდა ყოველივეს, თუმცა ნაცნობი, შუქფენილი მზერა აიძულებდა ერწმუნა, რომ მისი ურჩხული სწორედ ეს მოჯადოებული პრინცი იყო. ბელი სიამოვნებით დასთანხმდა გამხდარიყო ამ ზღაპრული, დიდებული ციხესიმაგრის პატარა დიასახლისი. მოსალამოებულზე მეგობრებმა თვალთ უნახავი და ენითაუნერელი ბალ-მასკარადი გამართეს. სუფრას ჩიტის რძეც არ აკლდა, ზეიმი დილამდე, ცეკვა კი ქანცგანყვეტამდე გაგრძელდა.

* * *

ამჯერად პრინცესები აცნობდნენ ნატალის ციხესიმაგრის დიდებულებას. ზღაპრულად მორთული ულამაზესი გოგონები გვერდიგვერდ იდგნენ. ნატალიმ ანაზღად სარკეში საკუთარ ორეულს მოჰკრა თვალი — ციცქნას, გამხდარს, მინიქვედატანითა და ტოპიკით, კეფაზე აგრაგნილი თმით. ანარეკლი თითქოს ხაზს უსვამდა უჩვეულო მოვლენების რეალურობას. ნატალის ახლა-

with Gaston. But suddenly the mob got petrified – they had never seen such beautiful, wonderfully dressed Princesses, ready to defend the Prince to the last drop of their blood.

Quite unexpectedly a miracle worked in front of the girls and the mob. As soon as the Prince felt the girls' love, his transformation began. The magic rose revived, its last petal, which was fluttering to fall down to the ground, began returning to its native stem. The other petals, lying on the ground did the same and in a moment, the dead stem turned into a wonderful red rose. Everything around brightened up, the castle began to shine brilliantly, throwing magic sparkles. The spell was losing its power and the beast, with a deafening roar started to turn into a most handsome Prince.

The shocked mob was standing motionless, though astonished exclamations were heard from here and there. Terrified Gaston disappeared somewhere to escape the Prince's wrath.

And just at this very time, Bell was hurrying to help the Beast. "Beast, hey, Beast, I am coming!" she shouted.

The crowd divided into two and gave way to Bell. She was pale and exhausted, but to her astonishment everything looked brilliant and shining. Then she saw the handsome Prince coming towards her with a smile on his face. Bell could not understand anything and she fainted, falling to the ground. At this sight the Prince was greatly troubled, he rushed to Bell, took her into his arms and went to his magic palace. Cinderella, Snow White and Natalie never left Bell and the Prince even for a minute. When Bell came to herself the girls told her everything without omitting any detail or even a little trifle. The Prince took Bell's hand and asked her

to stay in his palace for good. Bell dimly realized what had happened, though the familiar bright look in the Prince's eyes told her that it was he, who had been her spellbound monster. Bell gave him her consent to become the little hostess of this miraculous palace.

In the evening there was a fabulous ball. The feast lasted till morning and all the guests danced until they were exhausted.

* * *

Natalie was fascinated by the splendor of the palace. The beautiful girls in fabulous dresses stood side by side in front of the mirror. Natalie caught sight of her reflection in it – tiny, dressed in a top and a mini-skirt, her hair tied in a pony-tail on her nape. The reflection seemed to underline the reality of unusual events. Natalie perceived the reality and became aware, that it was not a dream but reality, although fairy tale, but still reality.

She suddenly remembered the street, Bedia, standing across the street, waving his hand at her. She remembered how she was running towards him, then a car and darkness.

"I wonder where Bedia is now," she thought and

და გაუმძაფრდა სინამდვილის აღქმის უნარი. თანდათან აცნობიერებდა, რომ ეს სიზმარი კი არა, რეალობაა, თუმცა ზღაპრული, მაგრამ მაინც რეალობა. მოაგონდა ყველაფერი: ქუჩა, ქუჩის გადაღმა მდგარი ბეღია, რომელიც ხელს უქნევდა. მოაგონდა, როგორ გარბოდა მისკენ, შემდეგ მანქანა და წყვდიადი... ნეტა სად არის ახლა მისი ბეღია?.. უცებ სასონარკვეთამ დარია ხელი, მუხლებზე დაეცა და ქვითინი წასკდა. კონკია, ფიფქია და ბელი შემოეხვივნენ და ნუგეშისცემას შეეცადნენ. ანაზღად ფერია და მისი ჯადოსნური ჯოხი გაახსენდათ. შერცხვით უგულისყურობისა და თავიანთი დაუდევრობის, მაგრამ... როგორ უნდა შეძლონ კეთილ ფერიასთან მიბრუნება? ჯადოსნური ჯოხი უკვე გამოუსადეგარია — მან ამოუწურა თავისი მაგიური ძალა და ახლა დრო იყო, პატრონისთვის დაებრუნებინათ. გოგონები ჩამოსხდნენ და ფიქრს მიეცნენ. ისევ წამები წყვეტდა ყველაფერს. ნატალი იმედის თვალთ შეჰყურებდა ბელის, მას ხომ უამრავი წიგნი ჰქონდა წაკითხული? მაგრამ არც ბელს მოსდიოდა თავში არაფერი. და... აქ ნატალის, სწორედ რომ დროზე მოაგონდა ჯადოსნური სარკე, მამის სანახავად წასულ ბელის პრინცმა, რომ დაუტოვა. ფეხზე წამოიჭრა და ხმამაღლა იყვირა:

— მოდით, სარკეში ჩავიხედოთ, იქნებ მან გვიშველოს?

გოგონები გამოცოცხლდნენ. სარკე გამოიტანეს და დაჟინებით ჩააშტერდნენ. მათდა სამარცხვინოდ, სევდიანი და თავჩარგული ფერია განმარტოებით იჯდა ტყეში და ყველა იმედი გადასწურვოდა. გოგონები ციებიანივით კანკალებდნენ: როგორ უნდა მოხვედრილიყვნენ კონკიას ზღაპარში? ნუთუ სამარადისოდ აქ უნდა ჩარჩენილიყვნენ და ვერასოდეს შეძლებდნენ ფერიასთვის თავისი საკრალური ნივთის დაბრუნებას? ახლა მათ მხოლოდ სასწაული თუ იხსნიდათ და აი, სწორედ ამ დროს მკაფიოდ მოისმა რახრახი, რომელიც თანდათან ახლოვდებოდა და ძლიერდებოდა.

დამფრთხალი გოგონები დაბნეულნი შესცქეროდნენ ერთმანეთს, მხოლოდ ბელი იღიმებოდა. მან აუხსნა გოგონებს, რომ ეს, მამისი მოიჩქაროდა ბელის დასახმარებლად თავისი მანქანით რადგან ჯერაც არ იცოდა, ბელი ცოცხალი იყო თუ მკვდარი.

— მამა, აქა ვარ, მამა, ჯანმრთელი და უვნებელი!

პრინცი და გოგონები კარში გამოცვივდნენ და ათუხთუხებული მანქანისკენ გაიქცნენ. ბელის მამა საკუთარ თვალებს არ უჯე-

suddenly despair overwhelmed her. She fell on her knees and burst out crying. Cinderella, Snow White and Bell surrounded her and tried to comfort her. Suddenly they remembered the Fairy and her magic wand. They were ashamed of their carelessness, but how could they get to the Fairy? The magic wand was of no use to them any more because it exhausted its magic power and it was time to return it to its owner.

The girls sat down and started to think over the problem. A few seconds were left to decide everything.

Natalie looked at Bell with hope. After all she had read so many books! Yet nothing came into Bell's head either. And here Natalie remembered the magic mirror, which the Prince had left to Bell, when she went to see her father. She stood up and shouted loudly:

"Let's look into the magic mirror, maybe it will help us."

The girls got excited at the idea. They brought the mirror and gazed into it. To their shame they saw the

Fairy, sitting sad and alone, without any hope left. The girls trembled with excitement - how could they appear in Cinderella's fairy tale? Were they bound to stay there forever? Would they be unable to return the sacred thing to the Fairy? Only a miracle could help them.

And just at this moment they heard the rattling sound, which was growing and approaching.

The frightened girls looked at one another in embarrassment. Only Bell seemed to be used to this noise and she explained to the girls, smiling, that it must have been her father's car. Probably her father's car started working again and now he was coming to find Bell, as he did not know whether she was dead or alive.

Bell rushed to meet her father, crying:

"Father, I am here, Father, I am safe and sound."

The Prince and the girls ran towards the rattling car. Bell's father could not believe his own eyes. He was hurrying to save his daughter from the beast and here was his Bell, safe and happy. He could hardly

რებდა შვილს რომ უვნებელსა და ბედნიერს ხედავდა. ცრემლებს ველარ იკავდბდა და თან არ უნდოდა ამ მშვენიერი გოგონებისა და პრინცისთვის სისუსტე ეჩვენებინა. როცა გოგონებმა ბელის მამას ყველაფერი უამბეს, მან სიამოვნებით შესთავაზა მეგობრებს დიდ მუხასთან მიყვანა. გოგონები მანქანაში ჩასხდნენ, პრინცი კი თავის რაშზე ამხედრდა და მიმავალთ უკან დაედევნა. მგზავრებმა კვლავ ბნელ და უსიერ ტყეში ამოყვეს თავი და მაგიურ მუხას დაუნყეს ძეხნა. მუხას მიაგნეს, მაგრამ სადღაა ცისფერი გვირაბი? განრისხებულმა ბელის მამამ მანქანა დაქოქა და მთელი სისწრაფით ხეს დაეჯახა — ერთხელ, მეორედ, მესამედ... მუხამ წამოიკვნესა, შეკრთა, აძაგდაგდა. გოგონები ხეს აეფარნენ

— შეიბრაღეთ მუხა!.. ისიც ხომ ცოცხალი არსებაა და ისევე გრძნობს სიხარულს, ნალველს, ტკივილს, როგორც ჩვენ, ადამიანები! ასეთი დაბრუნება არ გვინდა. სხვა გზა უნდა ვეძებოთ და, ვფიქრობთ, ვიცით კიდეც, როგორ მოვიქცეთ! — გოგონები ბელის მამას და პრინცს მიმართავდნენ. — ყველაზე დიდი მაგიური ძალა არც ჯადოსნურ ჯოხშია და არც სარკეში, ის სიკეთესა და სიყვარულშია!

ნატალიმ და პრინცესებმა ყოველივე ეს საკუთარ თავზე გამოსცადეს და განიცადეს. ღრმად სწამდათ, რომ სიყვარული ის გასაღებია, რომელიც ცხრაკლიტულებსაც აღებს, ხოლო სიკეთე — სიტყვა-პაროლი ერთი ზღაპრიდან მეორეში გადასასვლელად. სიყვარული და სიკეთე — აი, რა აერთიანებს ყველაფერს, რა აქცევს ზღაპარს სინამდვილედ და პირუკუ — სინამდვილეს ზღაპრად. გოგონებს ეს სიტყვები წესიერად არც დაემთავრებინათ, უცებ მუხა შეირხა, ფოთლები ააშრიალა, საუცხოო შუქიც გადმოიფრქვა და ყველას თავისი ჯადოსნური სივრცე გადაუხსნა.

ამ დროს კი ხის ქვეშ ნაღვლიანად მიმჯდარიყო კეთილი ფერია და ფიქრებში ჩაძირულიყო — მისი ჯადოსნური ჯოხი ხუთიოდე წუთში მაგიურ ძალას სამუდამოდ დაკარგავდა. სამწუხაროდ, ამიერიდან ველარასოდეს შეძლებდა კეთილ საქმეთა კეთებას. ირგვლივ, თითქოს თანაგრძნობით, ყველაფერი

მიყუჩებულიყო, თითქოსდა ესმოდათ ფერიას უბედურება.

გვირაბის მეორე ბოლოში გასულმა ჩვენმა გმირებმა მაშინვე შეამჩნიეს ფერია და მისკენ გაქანდნენ. გახარებულმა ფერიამ დიდსულოვნად მიუტევა გოგონებს, ბედნიერება უსურვა ყველას, დაემშვიდობა და ზანზალატა ნაზი წკარუნითა და ცისფერი ნათების ციმციმით ტყის უღრანს შეუერთდა.

* * *

კონკიას სახლში მისულმა ბედიამ, პრინცებმა და მსახურებმა ყველაფერი მიჩხრიკ-მოჩხრიკეს, მთელი შემოგარენი გადააბრუნეს, მაგრამ ამაოდ — გოგონების კვალი აღარსად ჩანდა. იმედგადაწურული ბედია ტყე-ღრე უმისამართოდ დაეხეტებოდა. უკვე დაუძლურებული, ერთიანად არაქათგამოცლილი, ხის ძირას მიეგდო. უცებ რაღაც წრიპინი მოესმა. ირგვლივ მიმოიხედა და, სად იყო და სად არა, ორ თავუნას ჰკიდა თვალი, რომლებიც მის ფეხებთან დასუნსულეზდნენ, წრიალებდნენ და ჯიუტად ცდილობდნენ ბედიასთვის რაღაცის თქმასა და მინიშნებას. ბედიას, რა თქმა უნდა, კარგად ახსოვდა, თუ როგორ უყვარდა და როგორ მეგობრობდა კონკია ამ პატარა მხეცუნებთან, მაგრამ, სამწუხაროდ, მათი

hold back his tears, as he did not want to show these wonderful girls and the Prince his weakness. When Bell's father had been told about everything, he gladly offered them to take them to the big Oak tree. The girls got into the car and the prince mounted his horse and followed them.

The travelers found themselves in the dark, thick forest and started looking for the magic Oak Tree. They found the tree, but where is the blue passage? Bell's father got enraged and starting the car, struck the tree at full speed. – once, twice, thrice... the Oak Tree groaned and trembled. The girls shielded the tree:

“Take mercy of the tree! It is also a living thing, isn't it? It also feels joy, sorrow and pain as we, people do! We don't want to return this way. We must find another way to do it. And we think we know how to do it!” The girls turned to Bell's father and the Prince:

“The greatest magic power is neither in the magic wand, nor in the mirror. It is in kindness and love!”

Natalie and the Princesses had experienced them upon themselves and they deeply believed that love was the power, which was able to open everything, even being under seven locks. As for kindness, it was a password to take them from one fairy tale to another.

Love and kindness - these are the things that unite everything, the things that turn a fairy tale into reality and vice versa - reality into a fairy tale. Hardly could the girls finish uttering these words, when the Oak Tree stirred and shook its leaves. The wonderful light appeared and the magic space opened.

The Kind Fairy was sitting under a tree, absorbed in her sad thoughts- her magic wand would lose its power forever within five minutes. Unfortunately she would never be able to do good deeds. Everything was quiet around her, as if to express sympathy to the Fairy's misfortune.

Getting to the other end of the tunnel, the company noticed the Fairy at once and rushed towards her. The Fairy forgave them everything in her noble manner. She wished them happiness, said good-bye to them and with a gentle tinkling of the bells and in the twinkling of the blue light she disappeared in the dark forest.

On coming to Cinderella's house, Bedia and the servants searched the whole place, but they were unable to find the girls. Bedia lost all hope of finding them and wandered in the dark forest pointlessly. He got absolutely exhausted and lay down under a tree. Suddenly he heard some squeaking sounds. He looked around and saw two little mice, running about at his feet. They were restless and seemed to be trying to say something to him. Beida knew very well about Cinderella's friendship with these tiny creatures, but unfortunately he did not understand anything they wanted to tell him. Then they clutched at the bottom of his trousers and pulled, as if trying to point out something to him. There was nothing else to do, so Bedia followed the mice. From time to time there was a sparkle of hope in his heart and he thought that they might know something about the lost girls.

Suddenly he heard the rattling noise of a car engine working and a couple of minutes later he saw a wonderful car running in his direction. Bell's father

არა გაეგებოდა რა. მაშინ წრუნუნებმა ბედი-
ას შარვლის ტოტს თავიანთი ნამცეცა ნემს-
კბილები ჩაასვეს და გასწიეს, თითქოს რაღაც
გზის მინიშნებას ლამობდნენ. ბედიასაც სხვა
რაღა დარჩენოდა, ადგა და თავუნებს ბედს
მინდობილივით გაჰყვა. თანაც გულში იმე-
დის ნაპერწკალი დროდადრო გაიკვესებდა
ხოლმე: იქნებ ამათ უწყიან რამე დაკარგულ-
თა შესახებ? ანაზღად ტყის ღრმა კორომში
ძრავის თუხთუხის მაგვარი ხმა მოესმა, რომე-
ლიც თანდათან ახლოვდებოდა. ბედია შედგა
და წამიერად გარინდებულმა უსიერობას მი-
აყურადა. ორიოდ წუთში თვალი მოჰკრა სა-
უცხოო მანქანას, რომელიც მისკენ მიექანე-
ბოდა. ავტომობილში, რომელსაც ბელის მამა
მართავდა, ნატალი და პრინცესები ისხდნენ,
მათ უკან კი პრინცი თავანწყვეტილად მოაქ-
როლებდა თავის ბედაურს.

— ბედიასა! ეჰეი, ბედიასა! აქა ვააარ, აქ!..
— შორიდან მოჰყვიროდა მანქანაზე შემდგა-
რი ნატალი.

უსაზღვროდ ბედნიერი ბედია მისკენ თავ-
ქუდმოგლეჯილი გავარდა. მანქანაც, რო-
გორც იქნა, შედგა და იქიდან ჩვენი გმირებიც
გადმოვიდნენ. ბედიამ თავის ნატალისთან მი-
ირბინა, ხელი ნაზად მოხვია. აწი მათ ველარა-
ვინ გაყრიდა.

პირქუში და უდაბური ირგვლივეთი თვალსა
და ხელსშუა გარდაიქმნა, ერთიანად იცვალა
იერ-სახე, თითქოს ბუნებასაც გადასდებოდა
მათი ბედნიერება და სიხარული. ჩამავალ მზეს

კი ოქროსფერ-მენამულისფრად აეფორაჯე-
ბინა ხეთა თვალმიუწვდენი ვარჯები. კეთილი
ფერია, რომელმაც სულ რაღაც უკანასკნელ
წუთებში დაიბრუნა მაგიური ნივთი, თითქოს
ციდანდამვებულიყოს, კვლავ გამოჩნდა, რა-
თა მეგობრები გაეხარებინა. მან გრაციოზუ-
ლად აიქნია ჯადოსნური ჯოხი — ტყის შუა-
გულში, წრიულ, ხასხასა მდელოზე იმავე წამს
ზღაპრული სუფრა გაიშალა და სანადიმოდ
ყველას მოუხმო, ყველას, ვისაც იოტისოდე-
ნა წვლილი მაინც ჰქონდა შეტანილი ამ თავ-
გადასავალში. თქვენ წარმოიდგინეთ, პანია,
სუნსულა თავუნებიც კი მოხვდნენ საპატიო
სტუმართა შორის. არავის ეხილა ასეთი სი-
უხვე: ნაირ-ნაირ ნუგბარს მაგიდები გაეზნიქა.
წყაროსავით მოჩქეფდა ბადაგეული, თეთრი,
წითელი, ჩალისფერი ღვინო, უკრავდა ციური
მუსიკა. ზღაპრულ სახელმწიფოებიდან მოწ-
ვეულ სტუმრებს თვლა არ ჰქონდათ. ყველა-
ცეკვავდა, თამაშობდა, მხიარულობდა, მაგ-
რამ ყველაფერს აქვს თავისი დასაბამი და და-
სასრული. ამ დიდ შეხვედრასაც დაუდგა ჟამი
დამშვიდობებისა, გამოთხოვებისა. კონკიას
საუცხოო სასახლე ელოდა. უნდა წასულიყო
და თანაც თავისი კაპასი დედინაცვლისა და
მისი ჭირვეული ქალიშვილების ბედიც გადა-
ენწყვიტა. ფიფქია თავის პრინცთან ერთად უნ-
და გამგზავრებულიყო. ბელი და მისი მშვენი-
ერი, ჯადოსნური პრინციც თავიანთ ციხესი-
მაგრეში უნდა მიბრუნებულიყვნენ და... ბედია
და ნატალიც უნდა გამომშვიდობებოდნენ მე-
გობრებს. მათაც საკუთარი ჭერი და სინამდ-
ვილე ელოდათ.

was driving, Natalie and the Princesses were sitting behind and at a little distance the Prince was galloping on his raven black horse.

“Bedia! Hey, Bedia! I am here, here!” Shouted Natalie, standing up in the car.

Bedia was overwhelmed with happiness and rushed towards her. The car stopped at last and the girls got out of it. Bedia ran up to Natalie and gently embraced her. From now on nobody would separate them.

The gloomy and thick forest suddenly changed, as if the nature was also sharing their happiness. The setting sun was painting crimson the tops of the trees. The Kind Fairy, who got her wand in the last minute, came down from the sky and made everybody happy. She gracefully waved her wand and in the middle of the forest a glade with fresh green grass appeared. A wonderful table was laid with a lot of delicious food upon it. Everybody, whoever had taken part in this event was invited- even the tiny mice were among the guests! Nobody had ever seen a feast like this: the tables were bending under various delicious foods,

glasses were filled with wonderful red and white wine, divine music was played. There were enumerable guests invited from different fairy tales. Everybody danced, played and had a lot of fun.

But everything has its end and it was time to say good -bye. Cinderella was to return to her palace, besides she had to make a decision about the fate of her evil step- mother and her bad-tempered step-sisters. Snow White was bound to return to her dwarfs, her father and her Prince. Bell was also to go back to her wonderful palace with her Prince and father.

Natalie and Bedia also had to say good-bye to their friends. Their own house and their own reality were waiting for them.

* * *

Natalie and Bedia had no idea how to get back home. Neither Cinderella nor her prince knew it.

Can you imagine that even the almighty Kind Fairy herself turned out to be helpless in this matter.

* * *

ნატალის და ბედიას წარმოდგენაც არ ჰქონდათ, როგორ მიბრუნებულიყვნენ შინ. ეს არც კონკიამ და პრინცმა იცოდნენ. წარმოდგინეთ, თვით კეთილი, ყოვლისშემძლე ფერიაც კი უძლური აღმოჩნდა. მისი ჯადოსნური ჯოხი ამ გრანდიოზული დღესასწაულის მოწყობის შემდეგ აუცილებლად საჭიროებდა შესვენებას. ჯიბეებში ხელჩანყობილი ბედია ხის ირგვლივ დააბიჯებდა და ფიქრებში ჩაფლულს სასიკეთო არაფერი მოსდიოდა თავში. შორიახლოს ჩამომჯდარი ნატალი მხოლოდ თვალყურს ადევნებდა გარეშეთა ფუსფუსს. ბედიამ უცებ ჯიბეში თითებით მოსინჯა მობილური ტელეფონი, როგორც სანუკვარი რელიქვიური რამ და გონება გაუნათდა: „იქნებ ვცადო?“ ისე კაცმა რომ თქვას, გასაკვირი და გასაგიჟებელი არაფერი იქნებოდა, მობილურით

რით თუ დააღწევდა თავს ამ ზღაპრული ლაბირინთიდან. აკი მობილურიც ისეთივე სასწაულებრივი ნივთია, როგორც ჯადოსნური ჯოხი, სარკე ან მფრინავი ხალიჩა ზღაპრულ სინამდვილეში? ძია გოგის ნომერი აკრიფა... სასწაულიც მოხდა! სადღაც შორიდან ძია გოგის ნაცნობი ხმა გაისმა:

— გისმენთ!.. ილაპარაკეთ!..

ბედიამ სხაპასხუპით უამბო ჩვენი სინამდვილისთვის დაუჯერებელი თავგადასავალი და რჩევა ითხოვა. ის-ის იყო, ძია გოგი რაღაცის თქმას აპირებდა, რომ ტელეფონი გაითიშა. ბატარეა დამჯდარიყო. გამოსავალი ისევ ნატალიმ იპოვა. მან შეკრებილთ მუხის მოძებნა შესთავაზა. ამის თქმა იყო და ყველა მუხისკენ გაეშურა. მუხაც თავის ადგილზე იდგა და, როგორც ყოველთვის, ამაყად და თავმომწონედ გამოიყურებოდა.

— ჩემო კარგო, ჩემო კეთილო მეგობარო, — მიმართა ნატალიმ, — მადლობელი ვართ ყველაფრისთვის მეც და ჩემი მეგობრებიც. შენ დიდი დახმარება გაგვინიე. არასოდეს დაგივინყებთ იმ სიკეთეს, იმ თანადგომას, მაგრამ ახლაც ძალიან გვჭირდება შენი დახმარება, შენი სამსახური... ძალიან, ძალიან ვდარდობამასა და სახლზე. ვიცი, მეძებენ, ფორიაქობენ და დარდობენ ჩემზე... გემუდარები, გაგვიხსენი გზა ჩვენი სამყაროსკენ, გაგვამგზავრე იქით...

მუხა შეირხა, ფრთხილად დახარა თავისი დაკოჟრებული ტოტები და ალერსიანად შემოეხვია გოგონას. მერე მის უზარმაზარ ლაფან-კორძიან მკერდზე ცისფერი ნათება ათინათდა. ცისფერი დერეფანი ღია იყო და ნატალის და ბედიას ელოდა. გამოთხოვება ძალზე სევდიანი გამოდგა, მაგრამ რას იზამდნენ — ღვთისგან ყველას თავისი სიცოცხლე ჰქონდა მინიჭებული და ყველას თავისი გზა-კვალი ამ უსაბამო სამყაროში. ნატალიმ და ბედიამ უკან მოუხედავად შეაბიჯეს ცისფერ ნათებაში და თვალისდახამხამებაში თავიანთ საყვარელ ბაღში აღმოჩნდნენ.

Her magic wand needed some rest after arranging the grand feast.

Bedia was deep in thoughts, but nothing came to his mind. He was walking round the tree with his hands in his pockets and Natalie sat watching him and the other people. Suddenly Bedia felt his mobile phone in his pocket and he brightened up.

“Maybe I should try it?!” he thought. One should admit that there was nothing extraordinary in it if they tried to do it with the help of the mobile phone. After all it is also a miraculous thing, just like the other magical things like a wand, or a magic mirror or the flying carpet in fairy tales. He dialed Uncle Gogi’s number and oh, wonder! He heard Uncle Gogi’s voice from a distance.

“Hello, I am listening to you.”

Bedia quickly told him about the incredible adventure they had gone through and asked Uncle Gogi for advice. Uncle Gogi was just going to say something, when the phone turned off. Its battery was off. It was Natalie, who found a way out: She suggested looking for the Oak Tree and everybody set off to find it. The Oak Tree stood proudly on it’s old place.

“My dear, kind friend,” said Natalie to the tree, “We all are very grateful to you for everything you have done for us. You have helped us greatly and we shall never forget your support. But we need your help now too. I worry about my father and miss my home very much. I know he is looking for me... I beg you, please, open the way for us to get back to our world.”

The Oak Tree gently bowed and embraced Natalie kindly with its branches. Then the blue light flickered in its breast. The blue passage was open for Natalie and Bedia.

Parting was very sad, but what could be done? God had given everybody his own life and way in this vast universe, so Natalie and

Bedia stepped into the blue passage and in a twinkling of the eye they found themselves in Natalie’s beloved garden.

All this time Natalie’s father George was in great anguish, running from hospital to hospital. He went to all the chemists in order to get that rare medicine, which the doctors had recommended. Finally he got

* * *

მთელი ამ ხნის განმავლობაში ნატალის მამა გიორგი სასონარკვეთილი დარბოდა საავადმყოფოდან საავადმყოფოში, აფთიაქიდან აფთიაქში, რათა ის იშვიათი წამალი ეშოვა, რომელზეც ექიმები ნატალის გადარჩენის იმედს ამყარებდნენ. სახლში წამლით დაბრუნებული გიორგი ოთახში შევარდა, მაგრამ... ილაჯგანყვეთილი ადგილზე გახევდა — ნატალი გამქრალიყო.

— ნატალი, შვილო, სადა ხარ?! — აყვირდა გონმხდილი მამა და კარში გავარდა. პირველად სრულმა გაოგნებამ მოიცვა, თვალებს არ უჯერებდა, მისი სასიკვდილოდ გადადებული ნატალი და ბედია ბაღში იდგნენ. კაცს ჯერაც სიზმარში ეგონა თავი, ერთთავად თვალებს იფშენებდა და ანგარიშმიუცემლად ერთსა და იმავეს გაუთავებლად ლულულულებდა:

— ჩემო თვალისჩინო, ჩემო ერთადერთო და სანუკვარო, ჩემო გოგონა, ჩემო პატარავ... ცოცხალი ხარ, უფრო დამშვენებული, უფრო გალამაზებული, ჩემო... — ლოცვასავით ჩურჩულებდა გიორგი და თავის სანუკვარს, როგორც ხატს, ისე კოცნიდა და იკრავდა გულში. მერე, როცა მღელვარებამ ცოტათი გაუარა, ნატალიმ თავს გადამხდარი ამბები მოუთხრო და ბედიას გმირობის შესახებაც მოუყვა. ძია გიორგი შორიახლო მორიდებით მდგარ ბედიას მიუახლოვდა, კაცურად ხელი ჩამოართვა და ნატალის გადარჩენისთვის გულითადი მადლობა გადაუხადა. . ბედიასაც ქანცი გასწყვეტოდა. მამა-შვილს დაემშვიდობა და სახლისკენ გაეშურა.

სახლში რომ მიდიოდა, დღე მიმწუხრისკენ იყო გადაქანებული. დედამ საყვედურგარეული სიტყვები გადაუკრა შვილს:

— მთელი დღე სად დაეხეტებოდი, შე ყაჩაღანავ, ჰა? არ მოგშივდა?.. შენი მობილური რატომ არ მპასუხობდა?

კეთილ და მიამიტ ქალბატონს წარმოდგენაც არ ჰქონდა რა გადახდა მის ბედიას. ბედიამ კი ბუტერბროდით სახელდახელოდ წაიხემსა, თავის ოთახში გავიდა, საწოლზე გაუხდელად მიეგდო და მკვდარივით ჩაეძინა.

* * *

დღით მზის ალერსიანმა სხივებმა გამოაღვიძა. ერთხანს საწოლზე თვალმილულულ ბიჭს ნატალის ნახვის დაუოკებელი წყურვილი დაეუფლა. ასე ეგონა, თითქოს მთელი საუკუნე გასულიყო, რაც ერთმანეთი არ ენახათ. იმავე წამს ვილაცის ამაღელვებელი, ნაზი მზერა შეიგრძნო. თვალი გაახილა თუ არა, ნატალი დაინახა. ეს კი იმას ნიშნავდა, რომ ყველაფერი, რაც წინა დღით გადახდათ, რეალობა იყო. საუბარში შეუმჩნევლად მოაწია შუადღემ. კეთილმა დეიდა მერიმ (ასე ეძახდა ნატალი ბედიას დედას) გემრიელი საუზმე მიაართვა ახალგაზდებს. მერე ქუჩაში გასვლა და გასეირნება გადანყვიტეს. ნატალის უცებ მოაგონდა, რომ მამას ერთ საათში დაბრუნება აღუთქვა.

ბედიასთვის ამის თქმასა და დამშვიდობებას, რომ აპირებდა, სწორედ მაშინდარეკა მობილურმა. ნატალის მეგობარი ურეკავდა, რომელსაც ის-ის იყო ნატალის გამოჯანმრთელების ამბავი შეეტყო. სანამ ნატალი თამუნასთან საუბრობდა, ბედიას საკუთარი მობილური მოაგონდა. ჯიბეში რომ ვერ აღ-

it and rushed into the room with the medicine in his hand, but he was shocked to discover that Natalie had disappeared.

“Natalie, darling, where are you?” he cried out in despair and ran out. At first he was filled with astonishment, then he could not believe his eyes: His daughter, whom he had left on her deathbed and Bedia were standing in the garden. The man was still in a trance, rubbed his eyes and muttered something endlessly:

“My one and only, my precious, my little baby, you are alive, you have become even more beautiful,” he whispered, as if praying and hugged and kissed Natalie. After a while, when his excitement abated a little, Natalie told him about her adventures and Bedia’s deeds. George came up to Bedia, standing nearby, shook his hand and thanked him for saving Natalie. Bedia was deadly tired, he said good- bye to them and went home.

When he was going home, it was already getting dark. His mother rebuked him:

“Where have you been all this time, you little rascal? Didn’t you get hungry? Why didn’t you answer your mobile?”

The kind, naive lady could hardly ever imagine what her son had gone through. Bedia quickly ate a sandwich, went to his room and threw himself on bed, with his clothes still on. He fell asleep at once.

* * *

In the morning, the sun’s warm rays woke up Bedia. He was lying half awake and suddenly the wish to see Natalie came upon him. It seemed to him as if a century had passed since they last saw each other. Just at that moment he felt somebody gently gazing at him. He opened his eyes and saw Natalie. It meant that all, he had gone through, had occurred in reality.

Deep in the conversation, they could hardly notice that it was already noon. Aunt Mary, Bedia’s mother made a delicious lunch for them. Then they decided to go out and have a walk in the street. Natalie remembered she had promised her father to be back in an hour.

Just as she was going to say good-bye to Bedia, the mobile rang. It was Natalie’s friend Tamara, who had heard about Natalie’s recovery. While she was talking with Tamara, Bedia remembered about his own mobile phone. It was not in his pocket and he went home. There he looked for it everywhere, but the phone was nowhere to be seen. He got upset and sat down on the sofa. Then he remembered that he had last used it in the forest.

“It’s incredible! Could I have left it in the fairy tale?”

He got back to Natalie and told her about the mobile. Natalie dialed Bedia’s number at once and they silently waited for the answer.

მოაჩინა, სახლში გაბრუნდა და ახლა იქ გადაქექა ყველაფერი, მაგრამ ტელეფონს ველარსად მიაგნო. გაღიზიანებული დივანზე ჩამოჯდა და უცებ გაახსენდა, უკანასკნელად ტყეში, რომ გამოიყენა იგი. „დაუჯერებელია!!! ნუთუ ტელეფონი ზღაპარში დამრჩა?!“.

ნატალისთან დაბრუნდა და მობილურის თაობაზე უამბო. გოგონამ იმავე წუთს ბედიას ნომერი აკრიფა და ორივენი პასუხის მოლოდინში გაირინდნენ.

* * *

მას შემდეგ, რაც ზღაპრის გმირებმა ნატალი და ბედია გამოაცილეს, მეგობრები მუხის ახლოს ჩამომსხდარიყვნენ. ჯერაც ვერ მორეოდნენ გამოთხოვების სევდასა და ნალევლს, მაგრამ აქ ჯდომაც უკვე უაზრო და არაფრის მომტანი იყო. ტყე პირველმა ფერიამ დატოვა. იგი ჯადოსანთა და მაგთა დასასვენებელი სახლისკენ გაემგზავრა, რადგან მასაც და მის ჯადოსნურ ჯოხსაც მომავალ კეთილ საქმეთა საკეთებლად ძალების მოკრება სჭირდებოდათ. მას ფიფქია, პრინციდა ჯუჯები მიჰყვნენ. კონკია, მისი საქმრო, მათი სახლეულობა და მეგობარი მხეცუნებიც გაუდგნენ გზას. მაგიური ხეც იქ იყო, სიყვარულით გრძნეული ჯიმი რომ შეარქვეს. ტყე უკანასკნელებმა ბელიმ, მისმა მამიკომ და ჯადოსნურმა პრინცმა დატოვეს. უკვე გზას ადგნენ, როცა ბელმა მანქანაში რაღაც ნივთი შენიშნა. ხელში აიღო თუ არა, მაშინვე იცნო ბედიას მობილური ტელეფონი, მაგრამ... რა უნდა ექნა? მას ხომ არაფერი გაეგებოდა ტელეფონის? უანგარიშოდ ატრიალებდა ხელში მობილურს. უცებ მამის მოუთმენელი მზერა იგრძნო. გოგონამ გადაიკისკისა და კეთილი ქილიკით ტელეფონი მას გადასცა. მორისს, — ბელის მამას, — მთელი გზა გამომგონებლის ცნობისმოყვარე და მაძიებელი გონება მოსვენებას არ აძლევდა. სურდა, რაღაც უნდა დასჯდომოდა, ამ ნივთში გარკვეულიყო. ერთ რამეში

დარწმუნებული იყო — ტელეფონს აუცილებლად ენერგია ესაჭიროებოდა. ენერგიის წყარო კი მას უკვე გამოგონებული ჰქონდა.

სახლში მიბრუნებულმა უმაღლესი თავის სახელოსნოს მიაშურა და დიდი წვალეების შემდეგ მობილური აპარატი ენერგიის წყაროს მიუერთა. დაღლილი, თუმცა კმაყოფილი ბატონი მორისი დასაძინებლად იქვე მოკალათდა და მაშინვე მკვდარივით ჩაეძინა. მოულოდნელად უცნაურმა ხმამ გამოაღვიძა. ტელეფონისკენ მიაპყრო მზერა. ეკრანი ანთებულიყო. აპარატს მივარდა, რიგრიგობით ყველა ლილაკს დააჭირა თითი. ბოლოს და ბოლოს, მისდა სასიხარულოდ, ტელეფონი ალაპარაკდა.

— გისმენთ!.. ვინ ლაპარაკობს?! — გამომგონებელი თავგზააბნეული ჩანდა: ეს ხომ ნატალის ხმა იყო?! ტელეფონი ლაპარაკს განაგრძობდა და მორისმა გადანყვიტა, შვილისთვის დაეძახა.

— ვინ არის?.. ალო!.. — დაბნეულად ჩაილაპარაკა ბელიმ. მისდა გასაოცრად ტელეფონში მისი მეგობრების — ნატალის და ბედიას ხმა გაისმა...

დაუჯერებელი, მაგრამ ფაქტი იყო: ახ-

At this time, after saying good-bye to Natalie and Bedia, the friends were sitting near the magic Oak Tree. It was so sad for them to say good-bye! But there was nothing else to do, it was time to set off. The first one to leave the forest was the Kind Fairy. She went to the resort for magicians and fairies, as it was necessary for her and her magic wand to recover their powers, in order to do good again. Then Snow White with her Prince, father and the dwarfs left the place. They were followed by Cinderella and her fiancé and their pet animals. The last one to leave the place was Bell, her father and her Prince. They were just on the point of setting off, when Bell noticed some item in the car. She recognized Bedia's mobile phone. But what was she supposed to do with it? She had no idea how to use it. Maurice was standing nearby gazing at the wonderful thing with interest. Noticing her father's anxious look, the girl laughed and kindly teasing him, gave him the phone. On the way, the inventor's curiosity never left him alone. From time to time he would take it out of his pocket trying to understand how it worked. The only thing he could understand was that it needed power and he had invented the source of power.

On reaching home, he switched the phone to the source of power. Tired but pleased, Maurice made himself comfortable and fell fast asleep.

Strange sounds awakened him. He looked at the phone and saw, that it was lighted and played some melody. He rushed to the phone and started pressing all the buttons one after another. Finally to his greatest joy, the phone started speaking:

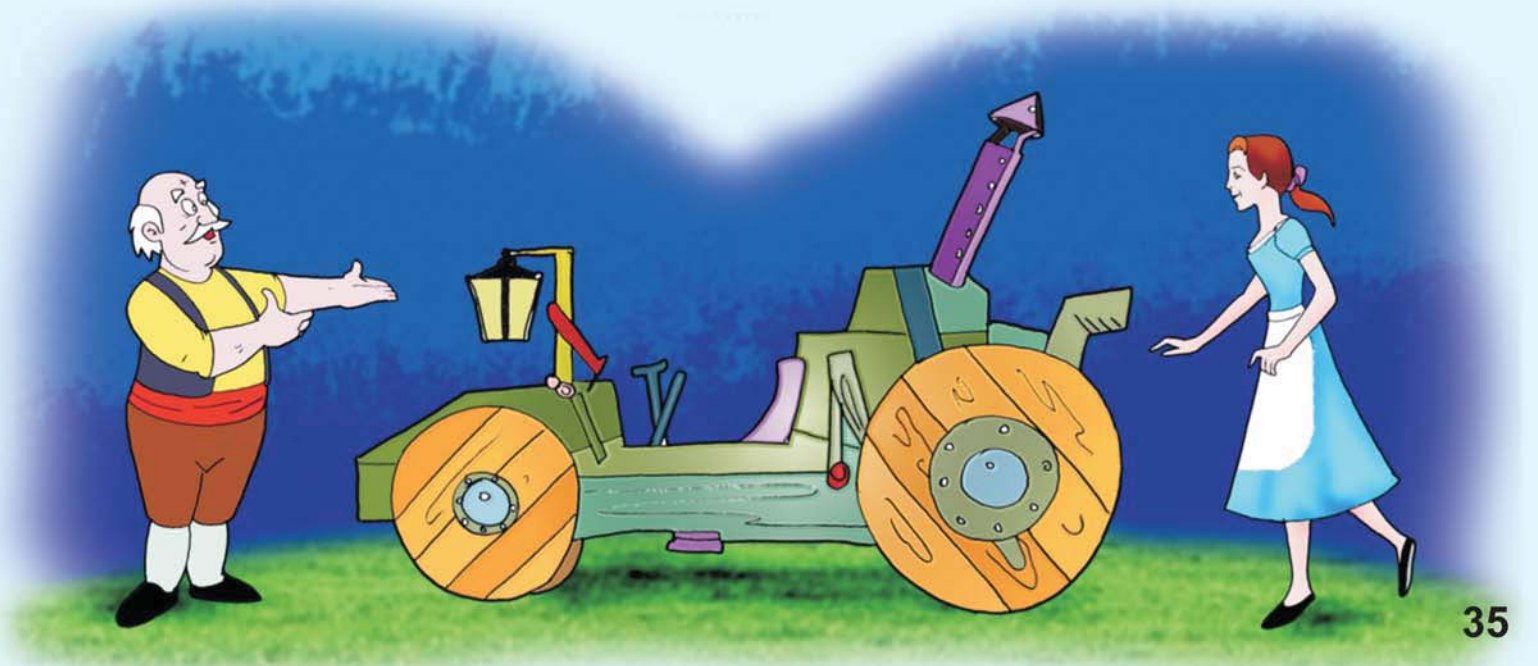
"I am listening. Who is speaking?" The inventor was at a loss, it was Natalie's voice! The wonderful thing kept on speaking and he decided to call Bell.

"Who is speaking? Answer me!" muttered Bell in embarrassment. To her greatest astonishment she heard her friends' Natalie's and Bedia's voices.

It was incredible! Now the friends could communicate. Bell had Bedia's mobile phone and from now on they could get in touch with each other at any time. This wonderful thing proved that there was just one step from a fairy tale to reality.

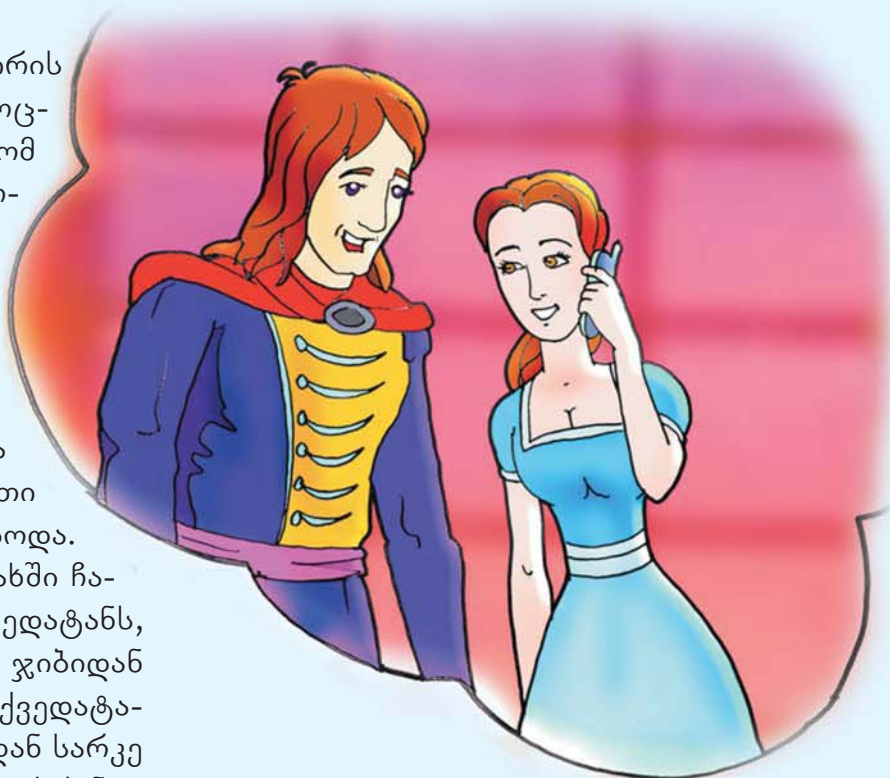
Having talked to their hearts' content, the friends turned off the phone. Now it was time to get back to their daily activity – Bedia was to go to the lectures and Natalie – to her school.

Natalie could hardly wait to the end of her lessons, she was so eager to call Bell. After getting home, she locked herself in her room and suddenly she caught sight of her skirt, which she was wearing in the fairy tale. Something could be seen in its pocket. Natalie put her hand into the pocket and took out that very mirror, that the Prince had given to Bell. She had quite

ლა მეგობრებს ერთმანეთთან კავშირის შესაძლებლობა ექნებოდათ. ამ საოცრებამ კიდევ ერთხელ ცხადყო, რომ ზღაპრიდან სინამდვილემდე მხოლოდ ერთი ნაბიჯია. საუბრით გული, რომ იჯერეს, ტელეფონი გათიშეს. ყველას თავისი საქმე ელოდა: პირველკურსელ ბედიას — ლექციები, ნატალის — სკოლა.

ნატალი მოუთმენლად ელოდა გაკვეთილების დამთავრებას. ერთი სული ჰქონდა, ბელის დაკავშირებოდა. სახლში მობრუნებული მაშინვე ოთახში ჩაიკეტა. უეცრად თვალი მოჰკრა ქვედატანს, რომელიც იმ ზღაპარში ეცვა. მისი ჯიბიდან რაღაც ცისფერი ნივთი გამოკრთა. ქვედატანი აიღო, ჯიბეში ხელი ჩაყო და იქიდან სარკე ამოიღო, სწორედ ის სარკე, რომელიც პრინცმა ბელს აჩუქა. გოგონას უნებურად გამოჰყოლოდა იგი ზღაპრის სამყაროდან. რა უნდა ექნა? გული ერთთავად სარკეში ჩასახედად ეწეოდა. სასწრაფოდ დაუკავშირდა ზღაპრის დაქალს, მაგრამ არც თავად ბელიმ იცოდა, როგორ მოქცეულიყვნენ. მან მხოლოდ დროებით თავშეკავება ურჩია, ვიდრე გაარკვევდა, რამდენად უსაფრთხო იყო მასში ჩახედვა — ჯადოქრობას უბედურების მოტანაც შეეძლო! ნატალიმ მეგობარს სიტყვა მისცა — მოეთმინა და მის პასუხს დალოდებოდა.

ბელი და პრინცისამეფო სავანებელში ისხდნენ და დიდხანს ბჭობდნენ, რა ერჩიათ ნატალისთვის. მძიმე ხანგრძლივ და მომღლელ განსაჯაში გოგონას ჩათვლიმა კიდევ. პრინცმა მზრუნველად გადააფარა საბანი და რჩევისთვის ბრძენთ მიმართა. სანამ პრინცი ბრძენთა კოლეგიაზე ბჭობდა, ბელის უჩვეულო რამ ესიზმრა — იგი სარკეში იხედებოდა, ამ დროს სარკეც ალაპარაკდა: „ნებას ვრთავ ნატალის, თვეში ერთხელ ჩაიხედოს ჩემში. ნატალი კეთილი და ჭკვიანია. იგი არ გამოიყენებს ჩემს ჯადოსნურ ძალას ბოროტი განზრახვით, მაგრამ ერთი პირობა აუცილებლად უნდა შეასრულოს: მე დავკარგავ ჯადოსნურ ძალას, თუ არ მომათავსებს ჯადო-მუხის ფულუროში, იმ ჯადო-მუხისაში, რომელიც მას შეჭირვების უამს ეხმარებოდა...“

ამ სიტყვების თქმა იყო და ბელისაც გამოეღვიძა. იგი მაშინვე ტელეფონს ეცა, ნატალის დაურეკა და უცნაური სიზმრის შესახებ შეატყობინა.

ნატალი ბაღში გავიდა და მაგიურ მუხას მიუახლოვდა. განთიადის სიჩუმეში შრილებდნენ მუხის ფოთლები, რომელთაც უკვე ამომავალი მზის შუქი მენამულისფრად მოსდებოდათ. სარკე გაცურდა და ზუსტად იმ ადგილას გაუჩინარდა, სადაც ნატალის და ბედიას სახელები ეწერა.

unintentionally taken it from

the fairy tale. What could she do with it? She quickly called her friend and told her about her discovery.

Bell did not know either what to do. She advised Natalie to put it away for a while and not

to look into it, until she found out how safe it was for Natalie – after all, magic could bring some misfortune! Natalie agreed with Bell and promised her not to touch it until Bell allowed her to do so.

Bell and her Prince were in their royal bedroom, discussing what to advise Natalie. After a long and tiresome discussion, Bell fell asleep. The Prince carefully covered her with a blanket and went to the Council of the Wise Men.

At this time Bell was having a wonderful dream – she was looking into the magic mirror and it was saying to her:

“I allow Natalie to look into me once a month. She is a kind and clever girl and she will not use my power to do evil to people. But Natalie is to carry out one condition. I’ll lose my magic power if she does not put me into the hollow of that very magic Oak Tree, which had helped her.”

The magic mirror could hardly pronounce these words, when Bell woke up. She rushed to the phone at once, called Natalie and told her about her unusual dream.

Natalie went into the yard and came up to the magic Oak Tree. The Oak Tree was gently moving the leaves in the silence of the dawn, lighted by the first rays of the sun. And Natalie saw the mirror fly to the hollow of the Oak Tree and hide itself just at the very place, where the names “Natalie and Bedia” were scratched. Now it was safely hidden.

* * *

Time passed. The everyday life of Natalie and Bedia got into its usual round of duties. Bedia passed his examinations and quizzes successfully and became the best basketball player of his team. Natalie was also successful. This year she was leaving school and was getting ready to enter the Philological Faculty at the University. She was absolutely sure, that she wanted to become a writer and tell the whole world about her extraordinary adventures. Not a single day passed without the loved ones’ meeting with each other.

Bedia treated Natalie as it was seemly to a knight, courted Natalie with love and care. It was not surprising, after all he had made friends with the princes, hadn’t he? Every day he would bring Natalie a big bunch of flowers, invite her to the movies, discotheque or the theater, but sometimes they used to stay in the garden, sit down near the magic Oak Tree and start recalling their adventures.

Days, weeks, months passed this way.

* * *

გადიოდა დრო. ჩვენი გმირების ყოველ-
დღიური ცხოვრება წინანდელ კალაპოტს უბ-
რუნდებოდა. ბედიამ წარმატებით დაასრულა
ჩათვლები, გამოცდები; უნივერსიტეტის კა-
ლათბურთელთა გუნდის საუკეთესო მოთამა-
შეც გახდა. ნატალისაც ჰქონდა წარმატებები
— იგი სკოლას ამთავრებდა, ფილოლოგიის
ფაკულტეტზე აპირებდა ჩაბარებას. მტკიცედ
ჰქონდა გადაწყვეტილი, მწერალი გამხდარი-
ყო და მსოფლიოსთვის მოეთხრო თავისი უჩ-
ვეულო თავგადასავლები.

დღე არ გავიდოდა ისე, შეყვარებულებს
ერთმანეთი რომ არ ენახათ. ბედია, როგორც
რაინდი, თავს ევლებოდა ნატალის. ეს გასაკ-
ვირი არც უნდა ყოფილიყო, რადგან ბედია
უკვე პრინციბთან მეგობრობდა. ყოველ დი-
ლით თავის სანუკვარს უმშვენიერეს ყვავილ-
თა უზარმაზარ თაიგულს მიართმევდა-ხოლ-
მე, მერე კინოში, დისკოთეკაზე ან თეატრში
მიჰყავდა. იყო დღეები, როცა აღარსად მიდი-

ოდნენ, ბაღში ჯადოსნური მუხის შორიახლო
ჩამოსხდებოდნენ და მოგონებებს მიეცემოდ-
ნენ. ასე გადიოდა დღეები, კვირები, თვეები.

ერთხელ, საღამო ხანს, გაისტუმრა თუ არა
ბედია სახლისკენ, ნატალი მოხერხებულად
მოკალათდა დივანზე და ტელევიზორი ჩარ-
თო. ეთერში საღამოს საინფორმაციო პროგ-
რამა გადიოდა და დიქტორი საშინელ ამბავს
გადმოსცემდა: სამგზავრო თვითმფრინავი
პირდაპირ ზღვაში ჩავარდა და არავინ უწყო-
და, მგზავრთაგან ვინმე გადარჩა თუ არა. ნა-
ტალიმ იგრძნო, უხილავი ძალა როგორ ეწე-
ოდა ბალისკენ. მუხა ნაცნობ ცისფერში ლივ-
ლივებდა. გოგონამ ფულუროში ხელი შეყო და
იქიდან იოლად გამოიღო სარკე, თუმცა — ჩა-
ხედვა ჯერაც ვერ გადაეწყვიტა. ნატალიმ ბე-
დიას ნომერი აკრიფა და დაძაბულ მოლოდინ-
ში გაყუჩდა, თუმცა გაახსენდა, ბედიას დღეს
ქალაქის პირველობაზე გადამწყვეტი მატჩი
ჰქონდა. ტელეფონი გათიშა. ახლა ყველაფე-
რი მის გადაწყვეტილებაზე იყო დამოკიდებუ-

Once after saying goodbye to Bedia, comfortably sitting on the sofa, Natalie was watching TV. The program of evening news was on and the announcer spoke about the terrible news – an awful accident had taken place. A plane, with passengers on board, fell into the ocean and it was not known if anybody had survived.

At that very moment some invisible power pulled Natalie into the garden. The Oak Tree was shining with its blue light. Natalie put her hand into the hollow and got the mirror without any effort, but she did not dare look into it. Natalie dialed Bedia's number, but she remembered, that he had a decisive game for the city championship and turned it off. Now everything depended on her decision. Natalie took a deep sigh and slowly took up the mirror to her face.

The mirror lighted up and Natalie saw the gray, raging waves of the ocean. The stormy wind was

whistling, clashing the black clouds into one another, dragging them to the bottom of the ocean, mixing them with the current of the water. Thunder roared and the lightning illuminated the terrible picture in the total darkness: The pieces of the crashed plane were floating in the ocean, like paper ships and the huge waves devoured them and carried them into the bottomless precipice.

And suddenly in the chaos of the storm, Natalie noticed a tiny spot, which was gradually growing in the reflection of the mirror. Natalie could clearly see a little girl in a yellow safety vest. The little girl was waving her hands in despair, begging for help.

The magic Oak Tree rustled its leaves and Natalie heard her friend's words:

"Natalie, hurry up! Everything depends on you now!!!"

The girl entered the passage, which opened in the Oak Tree and found herself on the shore of the

ლი. ღრმად ჩაისუნთქა და სარკე აუჩქარებლად მიიტანა სახესთან.

სარკე აციმციმდა და ნატალიმ ცხადად დაინახა ზღვის აბობოქრებული რუხი ტალღები. ქარიშხალი მრისხანებდა, შავ ღრუბლებს ერთმანეთს აჯახებდა და წყლის უწყვეტ ნაკადთან ერთად ზღვის ფსკერისკენ მიითრევდა. ქუხილი გაისმა და ელვამ საშინელი სურათები გამოჰკვეთა ჯოჯოხეთური უკუნიდან. თვითმფრინავის ნამსხვრევები ქალღმერთის ნაფლეთებივით ჯერაც ტივტივებდა ზღვის აბორგებულ ზედაპირზე, რომელთაც რიგრიგობით ნთქავდა აქოჩრილი ტალღები და ზღვის უფსკრულისკენ მიაქანებდა.

ანაზღად ქარიშხლის ქაოსში ნატალიმ ნამ-

ცეცა ლაქა დალანდა, რომელიც სარკის ზედაპირზე თანდათან დიდდებოდა. ქალიშვილმა ბოლოს ნათლად დაინახა პატარა გოგონა ნარინჯისფერი სამაშველო ჟილეტით. პანია უმწეოდ იქნევდა ხელებს და შველას ითხოვდა.

გრძნეულმა მუხამ ფოთლები ააშრიალა და ნატალიმ მკაფიოდ გაიგონა მეგობრის სიტყვები: „იჩქარე, ნატალი!.. ახლა ყველაფერი შენზეა დამოკიდებული!!!“ აღარც დაფიქრებულა, ისე შეაბიჯა მუხაში გახსნილ სივრცეში და აბობოქრებული ზღვის სანაპიროზე აღმოჩნდა. გვირაბში რომ მიდიოდა, ქალთევზა მოაგონდა. რა თქმა უნდა, ქალთევზას, მხოლოდ მას შეეძლო ახლა მისი შველა.

ქარი ყველაფერს ხვეტდა. ნატალი ძლივს იმაგრებდა თავს, გამალებით ფიქრობდა, რა ელონა როგორ გადაერჩინა გოგონა. უმწეოდ გაჰყურებდა წყლის ბნელ სტიქიონს და უცებ მისკენ ცურვით მომავალ ქალთევზას ჰკიდა თვალი. როგორც ყოველთვის, ქალთევზას ახლაც მეგობარი დელფინები, თევზი ფლაუნდერი, კიბორჩხალა სებასტიანი და თოლია სკატლი მოაცილებდნენ.

ნატალის ესმოდა, წუთის დაკარგვაც არ შეიძლებოდა. ისკუპა და გამონაპირებულ დელფინთაგან ერთ-ერთს ორივე ხელით ჩასჭიდა. არიელმა ნატალის აუხსნა, რომ ქალთევზებს

raging ocean. While going through the passage, she remembered about the mermaid! Yes, of course, only Ariel, the mermaid could help!

On the shore the wind swept everything on its way and Natalie could hardly stand on her feet. She was frantically thinking how to save the little girl. Desperately looking into the dark ocean, Natalie saw Ariel, accompanied by her loyal friends, dolphins, fish Flounder, crab Sebastian and seagull Scuttle, swimming towards her.

Realizing that there was not a minute to lose, she rushed into the ocean and clutched at one of the dolphins. Ariel explained to Natalie that mermaids were not allowed to save human beings therefore they called her. Swifter than the wind, they rushed to the place, where in the whirlwind of the ocean, the little girl was thrown up on the gigantic, terrifying waves. At last the yellow spot of the safety vest got visible. Swimming up closer to her, Ariel and Natalie saw that the poor thing had fainted. Now it was necessary to pull the little

girl to the shore immediately and give her emergency aid, but how to do it? The mermaid knew, that her father had forbidden her to help people, as the Sea Witch Ursula could kill her, therefore her only hope was - people.

Having heard that people were drowning, Ursula, watched the events rejoicing, she predicted her victory with relish.

Suddenly on the horizon a ship appeared, fast approaching the drowning people in the ocean. Natalie was watching it with alarm, but Ariel calmed her down, saying it was Prince Eric's ship.

"Ariel, keep on, I am coming to help!" Prince Eric was shouting.

The seagull Scuttle had let him know about this matter and now he was rushing towards his beloved.

Natalie and Ariel were supporting the little girl and were looking forward to coming of Erik's ship. But suddenly the storm opened up and Triton appeared. He snatched the drowning girl with his trident and carried her to the ship. In the name of the ruler of all seas and oceans the storm abated and in a second the wind, which was furiously sweeping everything on

აკრძალული ჰქონდათ ადამიანთა გადარჩენა, ამიტომ უხმეს საშველად მას. ქარზე უსწრაფესად გასრიალდნენ გოგონასკენ, რომელსაც უზარმაზარი ტალღებით წარმოქმნილი გიგანტური წყლის მთები შთანთქმას უპირებდა. ბოლოს და ბოლოს, სამაშველო ჟილეტის ყვითელი ლაქაც გაკრთა. ახლოს მიცურებულმა ნატალიმ და არიელმა შენიშნეს, გოგონას ცნობიერება დაჰკარგვოდა. პატარა დაუყონებლივ უნდა გაეყვანათ ნაპირზე და გადაუდებელი დახმარება აღმოეჩინათ, მაგრამ როგორ გაეკეთებინათ ეს? ქალთევზას მამისგან აკრძალული ჰქონდა ადამიანებისთვის დახმარების განწევა, რადგან შიშობდა, სიკეთის ქმნისთვის ზღვის ეშმაკს — ურსულას არ დაეღუპა იგი. ამიტომ ახლა ადამიანების იმედზედა იყო. ურსულას უკვე შეეცყო, ადამიანი იღუპებაო და ბოროტად ადევნებდა თვალს მოვლენებს, თავისი გამარჯვებით წინდანინ ტკბებოდა.

უცებ ჰორიზონტზე ხომალდი გამოჩნდა, რომელიც სწრაფად უახლოვდებოდა ჩასადირად განწირულთ. შეშფოთებული ნატალი დაძაბულად მისჩერებოდა და ცდილობდა, გა-

ერკვია, ვისი იყო ხომალდი. არიელმა იგი დაამშვიდა, აუხსნა, რომ ეს ერიკის ხომალდი მოინევდა მათკენ.

— არიელ, გამაგრდი!.. მოვდივარ!..

თოლია სკატლის ერიკისთვის წინდანინ უცნობებია, რაც მოხდა და ისიც შეშფოთებული მიიჩქაროდა სატრფოსკენ.

ნატალი და არიელი პატარა გოგონას ამხნევებდნენ და მოუთმენლად ელოდნენ, როდის მოუახლოვდებოდათ ერიკის ხომალდი, მაგრამ... წყლის უფსკრულმა პირი მოირღვია და ტრიტონი გამოჩნდა. მან უფსკრულში ჩაქანებული ბავშვი სტიქიონს თავისი სამკაპით გამოსტაცა და ერიკის ხომალდზე გადაიყვანა. ყოველ ზღვათა და ოკეანეთა მეუფის ბრძანებით ქარიშხალი წამიერ ჩადგა და შორს, ჰორიზონტზე, მზეც გამოკრთა. ამ დროს ერიკის ხომალდიც მოცურდა და მეზღვაურებმა ნატალი გემბანზე აიყვანეს.

პანია გოგონა უგრძნობლად ესვენა გემბანზე. ახლა მას სასწრაფოდ სჭირდებოდა დახმარება. ნატალიმ ყველაფერი გაიხსენა, რაც კი სკოლაში ესწავლა და გაყინული ხელის მტევნე-

its way stopped whistling. The surface of the ocean became smooth and the sun appeared on the horizon. The ship came closer to the drowning people and the sailors started taking them up on board the ship. The little girl lay unconscious on the deck. It was necessary now to give her an urgent help. Recalling all she had learned at school, Natalie rushed to the girl and started rubbing the girl's frozen chest and hands to bring her to senses. At last the girl coughed and opened her big gray eyes. The little girl was not aware what was going on and looked at her savior with her frightened eyes.

"Don't be afraid, little girl" said Natalie to her, "You are alive and safe, nobody will hurt you now."

At last the little girl remembered what had happened to her and she burst out crying bitterly. Natalie hugged her and tried to calm her down. Ariel sat nearby,

watching everything in silence. The kind Prince Eric invited Natalie and the little girl to his palace until the little girl fully recovered and the ship took course towards the harbor.

Now Prince Eric and Ariel were able to ask the little stranger where she had come from. Natalie told them how she happened to get to them and about her incredible adventures. It turned out, that Prince Eric and Ariel had been acquainted with the magic Oak Tree and had often turned to it for help. But they could never imagine that their old friend would have sent them such an unusual guest.

There was oppressing silence over the ocean, which ominously reflected the sails of the ship. The sun was slowly setting beyond the horizon, coloring it into crimson. Natalie sat on deck, looking at the waning, depressing picture of the day. The girl

ბისა და გულ-მკერდის დაზელას შეუდგა, რათა იგი გონს მოეყვანა. ბოლოს გოგონამ ამოახველა და დიდრონი რუხი თვალები აჭყიტა. გოგონას ვერაფერი გაეგო, რა ხდებოდა მის თავს. შეშინებული შეჰყურებდა მაშველებს. .

— ნუ გეშინია, გოგონი, — ეფერებოდა ნატალი, — ცოცხალი ხარ და ახლა აღარაფერია საშიში, ვერავინ ვერაფერს გავნებს.

პანამ, როგორც იქნა გაიხსენა, რაც თავს გადახდა და ცხარედ ატირდა. ნატალიმ გულში ჩაიკრა, მის დამშვიდებას შეეცადა. არიელი შორი-ახლო მიმჯდარიყო და მოვლენებს უსიტყვოდ ადევნებდა თვალს. კეთილმა პრინცმა ნატალი და გოგონა სასახლეში, თავისთან მიიწვია და კურსი ნავსადგურისკენ აიღო. პრინცსა და არიელს ახლა მშვიდად შეეძლოთ გაეგოთ ნატალის ასავალ-დასავალი — ვინ იყო, საიდან, როგორ მოხვდა აქ. ნატალი თავისი გასაოცარი თავგადასავლების შესახებ მოუყვა ზღაპართა ცნობისმოყვარე გმირებს. აღმოჩნდა, რომ პრინცი და არიელი კარგად იცნობდნენ გრძნეულ ჯიმს, რომლისთვისაც არაერთხელ მიუმართავთ დასახმარებლად, მაგრამ, თუ ძველი მეგობარი ასეთ უჩვეულო სტუმარს გამოუგზავნიდათ, ამის წარმოდგენაც კი არ შეეძლოთ.

* * *

სიჩუმე იდგა — უხმო და დამთრგუნველი. ზღვის სარკე ბოროტად ირეკლავდა ხომალდის იალქნებს. მზე ნელ-ნელა ეშვებოდა ჰორიზონტის იქით და მენამულისფრად ღებავდა

ცისკიდურს. გემბანზე მოკალათებული ნატალი, მიმწუხრის გულდამამძიმებელ სურათს მისჩერებოდა. გოგონას უბედურების ბუნდოვანი წინათგრძნობა აჰკვიატებოდა, რომელსაც უფრო და უფრო აძლიერებდა მწუხრის ჩამოდგომა. ნატალის შიში უსაფუძვლო არ გამოდგა. ცოტა ხანში მგზავრებმა შორეული, უზარმაზარი, მზარდი ტალღა შეამჩნიეს, რომელიც სწრაფად უახლოვდებოდათ. ტალღამ გამოცდილი ერიკიც კი დააფრთხო. იმავე წამს სათანადო ბრძანება მისცა ხომალდის ეკიპაჟს. ვეებერთელა ტალღას შეხეთქებული ხომალდი გვერდზე გადაიხარა და ერთბაშად მორღვეულ უფსკრულში ჩაქანდა. ერიკმა და გამოცდილმა მეზღვაურებმა ყველაფერი გააკეთეს, რისი გაკეთებაც კი შესაძლებელი იყო, რათა ისევ წყალს ზემოთ მოქცეულიყვნენ. როგორც კი წყალი მიიქცა, აღმოჩნდა, რომ დარტყმის სიძლიერეს საჭე გადაემსხვრია. ეს იმას ნიშნავდა, რომ ახლა ისინი ბოროტი ჯადოქრის — ურსულას ხელში იყვნენ. ხომალდი ალაღბედზე ნაფოტივით ფარფატებდა ტალღებს შორის. გადარჩენის ბოლო იმედიც მინავლებულიყო.

* * *

ამ დროს საკალათურთო მატჩი ქალაქის პირველობაზე ბედიას გუნდის აშკარა უპირატესობით დასრულდა. თავად ბედიამ კიდევ ერთხელ დაისაკუთრა საუკეთესო მოთამაშის პრიზი და ახლა ამაყად მიაბიჯებდა გასახდელისკენ. მიიღო შხაპი, ტანსაცმელი გადაიცვა

had a feeling of the premonition of disaster, which increased with darkness. Natalie's feelings were not groundless. After a while the travelers noticed a huge, growing wave, which was moving fast towards them. The wave confused even experienced prince Eric and he gave necessary orders to his crew. The enormous wave was mercilessly approaching and crashing over the ship. It leaned on one side and sank into the water abyss. Eric and his experienced crew did everything in their power to keep floating on the surface, but when the water rushed away, it turned out that the steering wheel had been broken. It meant that now there were in the power of the evil witch Ursula. The ship was helplessly thrown from side to side like a leaf and there seemed to be no hope of survival left.

At this very moment the city championship in basketball was over with the victory of Bedia's team. Bedia got the prize of the best basketball player and now he was proudly going to the cloak-room.

After taking a shower and getting dressed, he

switched on his mobile phone and saw that Natalie had called. He felt something was wrong. He took a taxi and hurried to Natalie's home.

The magic Oak Tree was ready to send Bedia to Natalie. He entered into the blue light and found himself on the vast coast of the ocean, where the seagull Scuttle met him.

"Be quick, think of something, or the Evil Witch Ursula will drown all of them" she was crying. In the dark water of the ocean, Bedia noticed the ship, which was thrown from side to side. He guessed that Natalie was on board the ship, but how could he help her? The only way out was to get the flying carpet. He remembered about his fairy tale friends and called Bell. Fortunately Bell knew how to help Bedia. She asked her father and he sent the signal of disaster to all the fairy tale countries.

Just at that time Aladdin and Jasmine were getting ready to fly on their magic carpet on their honeymoon. They had defeated the evil vizier Jafar and locked him up in the magic lamp. Having received freedom,

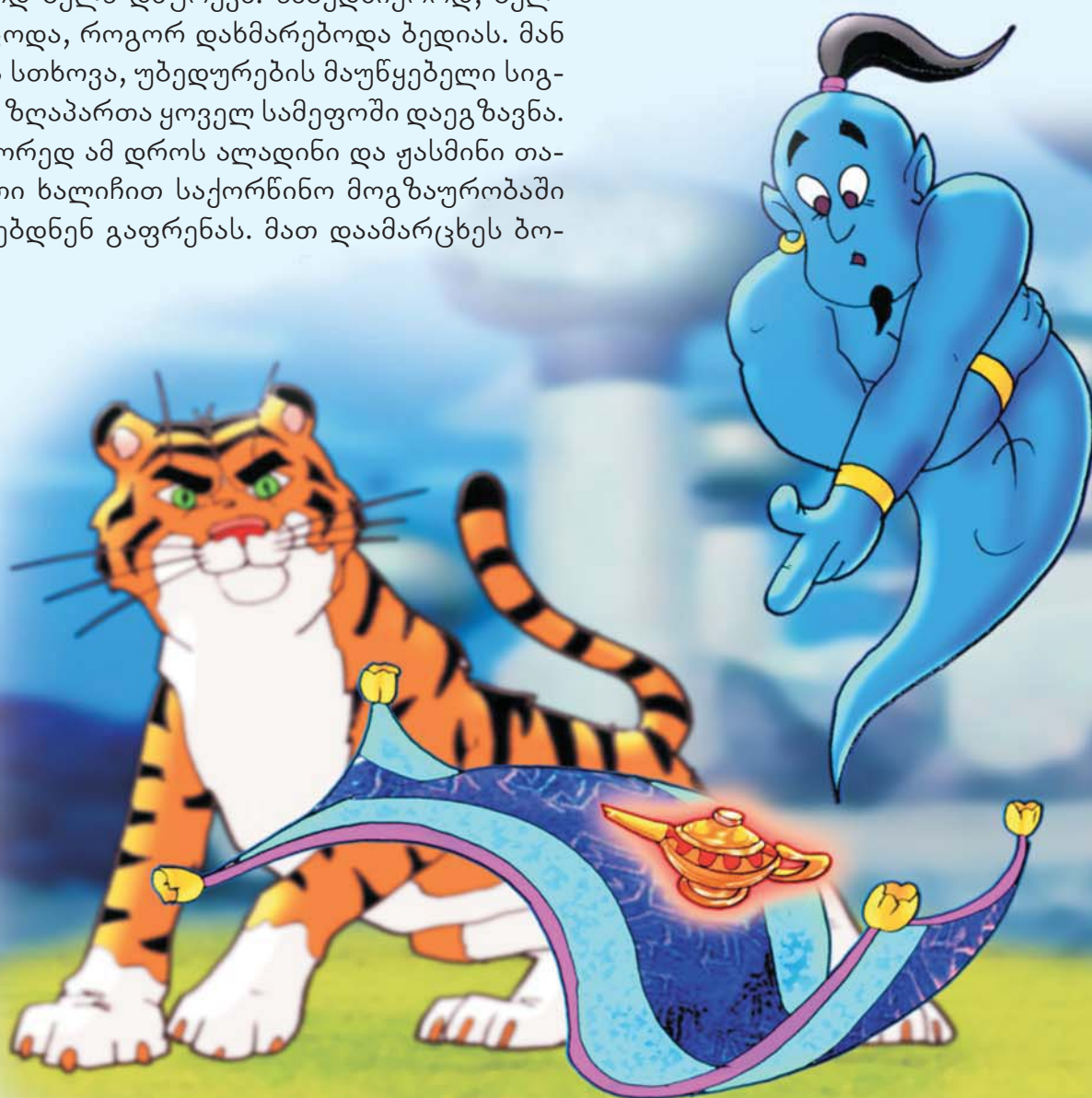
და ტელეფონი ჩართო თუ არა, ნახა, ნატალის დაერეკა. უცებ იგრძნო, რაღაც ვერ იყო რიგზე, სასწრაფოდ ტაქსი გააჩერა და ნატალის სახლისკენ გავარდა...

გრძნეულ ჯიმს ბედიას ნატალისთან გამგზავრების თადარიგი წინდანი დაეჭირა. ჭაბუკმა ცისფერ ნათებაში შეაბიჯა და თავი ზღვის სანაპიროზე ამოყო, სადაც თოლია სკატლი ელოდა: „ჩქარა, მოიფიქრე რამე!.. ზღვის ეშმაკი ყველას დაღუპავს!“ ყაშყაშებდა თოლია. წყლის უნაპირო მრუმე სიღრმეში ბედიამ ხომალდის სილუეტი გაარჩია, რომელიც აღმა-დაღმა უგზო-უკვლოდ აწყდებოდა სტიქიონს. მიხვდა, ნატალიც იმ გემზე უნდა ყოფილიყო. როგორ მიშველებოდა მას? ერთადერთი ხსნა მფრინავი ხალიჩა იყო. თავისი მეგობრები გაახსენდა ზღაპრიდან და სასწრაფოდ ბელს დაურეკა. საბედნიეროდ, ბელმა იცოდა, როგორ დახმარებოდა ბედიას. მან მამას სთხოვა, უბედურების მაუწყებელი სიგნალი ზღაპართა ყოველ სამეფოში დაეგზავნა.

სწორედ ამ დროს ალადინი და ჟასმინი თავიანთი ხალიჩით საქორწინო მოგზაურობაში აპირებდნენ გაფრენას. მათ დაამარცხეს ბო-

როტი ვეზირი ჯაფარი და ჯადოსნურ ლამპარში გამოამწყვდიეს. კეთილი ჯინი კი, რომელმაც თავისუფლება მიიღო, ბედნიერი თვალებით მისჩერებოდა შეყვარებულთ. მთელი აგრების მოსახლეობა ზეიმობდა პრინცესას გათხოვებას — ბოლოს და ბოლოს მან გააკეთა არჩევანი!

უცებ ჯინმა შენიშნა, რომ მისი ლამპარი რაღაც წყვეტილ სიგნალებს გამოსცემდა. მიხვდა, ვიღაც შველას ითხოვდა და გასამგზავრებლად მზადებას შეუდგა. ალადინმა და ჟასმინმა მეგობრის მზადება შეამჩნიეს და იგუმანეს — სასიკეთო რამ არ ხდებოდა, ჯინი ვილაცის საშველად ეშურებოდა. განა შეეძლოთ ჯინის მარტო გაშვება? არაფერი რომ არ უკითხავთ, ისე აედევნენ ჯინს თავიანთი მფრინავი ხალიჩით ვეფხვ რაჯასთან ერთად.

the kind Jinn was happily watching the lovers. The whole population of Aghrab was celebrating the marriage of their princess – at last she had made her choice!

Suddenly Jinn noticed that his lantern was making some interrupted signals. He guessed that somebody needed help and got ready to set off. At seeing that their friend was leaving Aghreb in a hurry, Aladdin and Jasmine realized that Jinn was going to help somebody in trouble. Could they let their friend go alone? Without asking any questions, accompanied by their tiger Raj, they followed Jinn on their magic flying carpet.

At a distance they noticed the poor ship, which was just at the point of being devoured by the abyss of the ocean. The sea witch was watching the event

with relish, predicting the shipwreck. The friends rushed to help the hopeless people on the ship. They flew up to the sinking ship and started taking them to the coast. Jinn also picked up the little girl and hurried to the shore.

Bedia met the saved people on the shore and helped and comforted them. The exhausted people, being seasick, could not even stand on their feet and fell down on the sand. Natalie was there too. Bedia ran up to her and hugged her. The girl put her head on his chest and sobbed quietly. The little girl, full of curiosity, was watching the fussing people from Jinn's height.

Prince Eric considered it to be his duty to invite everybody to his palace and he gave a fabulous ball for his guests.

შორიდანვე დალანდეს ხომალდი, რომელსაც, საცა იყო, ზღვის უფსკრული შთანთქავდა. ზღვის კუდიანი სიხარულით ადევენებდა თვალს მოვლენებს და წინდანინ ტკებოდა. ხომალდის დაღუპვის მოლოდინში. მეგობრები მფრინავი ხალიჩით დაეშვნენ ჩასაძირად განწირულ ხომალდთან იმედგადაწურული ხალხის გადასარჩენად. ჯინმა პატარა გოგონას დასტაცა ხელი და ნაპირისკენ გაფრინდა.

ბედია გადარჩენილთ ნაპირზე ხვდებოდა და ყველას ამხნევებდა, ამშვიდებდა. არაქათგამოცლილი ადამიანები ფეხზე ველარდგებოდნენ და ზღვის ავადმყოფობით განამებულნი პირდაპირ ქვიშაზე ცვიოდნენ. აი, ნატალიც... ბედიამ მასთან მიირბინა და მოეხვია. გოგონა ჭაბუკის მკერდს მიენდო და უხმოდ აქვითინდა. პანია გოგონა ჯინის სიმაღლიდან ცნობისმოყვარედ ჩამოსჩერებოდა აფუსფუსებულ ადამიანებს. პრინც ერიკმა თავი ვალდებულად ჩათვალა, ყველანი თავის სასახლეში მიეწვია და მათთვის ზღაპრული სუფრა გაეშალა.

ანაზღად ოკეანეზე დამხობილი ღამეული ცა ბოროტეული ნათებით გადაათინათდა. ეს სამკვდრო-სასიცოცხლო ორთაბრძოლის ნიშანი გახლდათ. მოქნეული სამკაპისგან გამოტყორცნილი ელვით ტრიტონი თავგამოდებით დევნიდა დამფრთხალ გრძნეულს. გადამწყვეტი ბრძოლა გამართულიყო. ყველასთან ერთად არიელი სანაპიროდან შეშფოთებული ადევენებდა თვალს ამ შემადრწუნებელ შეტაკებას. ზღვის კუდიანი გააფთრებით იბრძოდა, თუმცა შეეძლო კი ტრიტონის დამარცხება? ბოლოს, როცა იგრძნო საკუთარი უსუსურობა, ურსულამ უსაზღვრო ოკეანის შავ წიაღს მისცა თავი. მეუფებამ ყოველთა ზღვათა და ოკეანეთა, ნაპირისკენ გამოცურა, რათა დარწმუნებულიყო რომ ქალიშვილი ცოცხალი და უვნებელი ჰყავდა. მეუფის გვირგვინი და სამკაპი წყალთა სივრცეს ანაირფერებდა და ოკეანის გლუვ ზედაპირს ცისარტყელას ფერებით ანათებდა გადარჩენილები თავაზიანად უხდიდნენ მადლობას, გოგონებმა კოცნითაც კი დაასაჩუქრეს. ამ საქციელით შეძრული

Suddenly the night sky lighted over the ocean with an evil flash. It was the sign of the fierce fight between the Sea King Triton and Ursula. Waving his trident, he was mercilessly attacking the evil witch with thunder and lightning. It was a deadly fight. Ariel watched the fight with great alarm. The evil witch was desperately fighting, but could she defeat Triton? Finally she felt she was powerless and disappeared in the darkness of the ocean abyss.

The ruler of all the seas and oceans swam to the shore to make sure that his daughter was safe and sound. The crown and the trident of the ruler was lighting the water surface with all the colors of the rainbow. The saved people cordially thanked him and the girls even kissed him with gratitude. Triton was moved and smiling happily, he said goodbye to them and disappeared in his underwater kingdom, after all

he was supposed to rule over his subjects, wasn't he?!

Fall came with its short and cold days. The yellow leaves had already fallen down and the trees sadly stood in the orphaned garden. George felt terribly cold and rubbed his frozen hands. He decided to make fire in the fireplace and went out into the yard.

He saw a big Oak Tree. The tree was proudly greeting the coming winter with its widely spread naked branches.

“The dry branches of the Oak Tree will probably burn well”, he thought and went inside his house to fetch an axe.

He went round the tree, choosing the low branches and cut them off with his axe. The tree stirred and seemed to groan with pain. George was frightened so much that the axe fell out of his hand and dropped on his foot. Terrified he looked at the tree and then limped

ტრიტონი ბედნიერად ილიმოდა, აჩქარებით ემშვიდობებოდა გადარჩენილებს და წყალქვეშა სამეფოსკენ ეშურებოდა — მის ქვეშევრდომებსაც ხომ სჭირდებოდათ მართვა.

დადგა გვიანი შემოდგომის მოკლე და ცივი დღეები. გაყვითლებული ფოთლები კარგა ხანია დაცვენილიყვნენ და ხეები მოწყენილნი იდგნენ დაობლებულ ბაღში. სიცვივისგან მობუზული ძია გიორგი გათოშილ თითებს იზელდა. გადანყვიტა, ბუხარი დაენტო. ადგა და შეშისთვის კარში გავიდა. ბაღში გასულმა უზარმაზარი მუხა დაინახა. ხეს გაძარცვული ტოტები გადაეშალა და ამაყად ეგებებოდა ზღურბლს მომდგარ ზამთარს.

— მუხის მშრალი ტოტები კარგად იწვის, — გაიფიქრა ძია გიორგიმ და შინ ცულისთვის შებრუნდა.

მერე, ხეს შემოუარა. დაბალ ტოტებს ირჩევდა. რასაც კი მისწვდა, ყველა ჩამოსხიპა. შეძრწუნდა ხე, თითქოს აკვნესდა ტკივილებისგან. კაცს შიშისგან ცული ხელიდან გაუვარდა და ფეხზე დაეცა. შეშფოთებულმა ერთი ახედა ხეს და კოჭლობით სახლისკენ გაიქცა. გადანყვეტილი ჰქონდა, დილამდე სახლიდან ცხვირი არ გამოეყო. ტელევიზორი ჩართო, სავარძელში მოკალათდა და პლედი წაიფარა. ვერაფრით მოიშორა აკვიატებული დანაშაულის გრძნობა, დროდადრო დამნაშავე მზერას ფანჯრიდან მუხისკენ გააპარებდა და ქარაშოტის ხმაურისა და დაცვენილ ფოთოლთა შარიშურის ფონზე დაჟინებით ჩაესმოდა მწუხარე კვნესა, ძია გიორგის ფიქრი ნატალის გადასწვდა, იცოდა, ქალიშვილი მკაცრად განსჯიდა. ბოლოდროინდელი მოვლენები მოსვენებას უკარგავდა. უკვე ეჭვი არ ეპარებოდა ნატალის გრძნობებში, რომელიც გოგონას ბედიას მიმართ გასჩენოდა, თუმცა ეს არ იყო მისი შემფოთების მიზეზი. გრძნობდა, რაღაც სხვა, რაღაც იდუმალი, მისთვის გაუგებარი რამ

ხდებოდა, მაგრამ რა, ვერაფრით აეხსნა. ერთადერთი რაც გასაგები იყო მისთვის, ის გახლდათ, რომ იმ საბედისწერო საგზაო შემთხვევის შემდეგ ყოველდღიური ცხოვრების ლოგიკური მდინარება დაირღვა, თითქოს უეცრად გაჩენილ უხილავ გზაჯვარედინზე მიმდინარე ასე გაუგებარ მოვლენებში მისი ერთადერთი ქალიშვილი გახლართულიყო. რაღაც იდუმალი ხმა კარნახობდა, ყველაფერი, რაც ნატალის თავს ტრიალებდა, შემთხვევითობა კი არა, კანონზომიერებაა, რომლისაც არაფერი ესმოდა და რომელშიც მისი ადგილი არ იყო. დროდადრო მის ქვეცნობიერში მტკიცდებოდა რწმენა, რომ ნატალი ახლაც იქ იმყოფებოდა, იქ — სხვა სინამდვილეში.

* * *

გიორგი რომ ამ უცნაურ დღეში იყო, ბედიას ნატალი იმ დროს ერიკის სასახლეში გამართულ წვეულებაზე ილხენდნენ. უკრავდა მუსიკა და წყვილები თავდავინწყებით ცეკვავდნენ. არიელი ბედიას ეცეკვებოდა, ჟასმინი ერიკს, ნატალი — ალადინს, პანია გოგონა კი ხან ერთ წყვილს მიუახლოვდებოდა, ხან მეორეს და ალტაცების ნიშნად პატარა მტევნებს ატყაპუნებდა. უცებ, როცა ბალ-მასკარადმა კულმინაციას მიაღწია, ნატალიმ აუტანელი ტკივილი

to his house, deciding that he would not leave home until morning.

He turned on the TV-set and covering himself with a plaid blanket settled in his armchair, but the guilty feeling would not leave him. George looked at the tree from time to time, feeling guilty. On the background of the whistling wind and falling leaves he could clearly hear the depressing groan of the Oak Tree. George thoughts turned to Natalie. "She is sure to accuse me strictly", he thought.

The events of the recent days made him restless. He never doubted Natalie's feelings for Bedia any more, but it was not the reason for his worry. George felt that something mysterious, incomprehensible to him was going on, but he was unable to explain his feelings. The only thing he could understand was that since that tragic street accident, the logical current of his daily life was broken, as if some invisible crossroad appeared, on which some events occurred, which were absolutely inexplicable to him and his only daughter was involved in the depth of those events. The ideas, which cropped up and his sufferings sometimes brought him to a strange conclusion and his inner voice told him that whatever happened to Natalie was not a chance occurrence, but a natural regulation, which he was unable to comprehend and where there was no place for him. Gradually, subconsciously he got a stronger belief, that Natalie was somewhere else in another reality.

At this very time Natalie and Bedia were having a lot of fun in the palace of Prince Eric. Wonderful music was played and people in couples were dancing.

Ariel was dancing with Bedia, Jasmine with Eric and Natalie with Aladdin. The little girl was running from one couple to another clapping her hands.

And suddenly in the midst of the ball, Natalie felt an unbearable pain, as if somebody had struck her with an axe. The poor girl nearly fainted but fortunately Bedia was nearby and he caught her.

She felt that something evil was going on. Saying good-bye to the guests, Natalie and Bedia hurried home. The hosts of the palace were leading the way with a lamp towards the Oak Tree. They were followed by Natalie, Bedia and Jinn with the little girl in his arms. Here at last they saw the blue light of the Oak Tree, but it was not so bright and seemed to be on the point of going out.

On the shore, alarmed Triton met them. It was very sentimental to see the two giants gently taking care of their friends.

Having said good-bye to their guides, Natalie, Bedia and the little girl entered the passage. And suddenly Jinn put forward his huge hand and held out the magic lamp to them.

იგრძნო, თითქოს ვინმეს მისთვის ნაჯახი ჩაერტყას. გოგონამ კინალამ გონება დაკარგა. საბედნიეროდ, ახლოს მყოფმა ბედიამ დროზე შეაშველა ხელი. ნატალიმ აშკარად იგრძნო, რალაც უბედურება ხდებოდა. ნაჩქარევად დაემშვიდობნენ სტუმრებს და შინისკენ გაეშურნენ. მასპინძლები ფარნით მიუკვალავდნენ ბილიკს გრძნეული მუხისკენ, რომელთა უკან დამწკრივებულიყვნენ ნატალი, ბედია და ჯინი პატარა გოგონათი ხელში. აი, ისიც, გრძნეული ჯიმის ცისფერი ნათება, მაგრამ იგი ძველებურად აღარ კიაფობდა, თითქოს, საცაა, უნდა ჩამქრალიყო. სანაპიროზე შეწუხებული ტრიტონი ელოდათ. ამაფორიაქებული იყო ორი გიგანტის ამგვარი სინაზე და ზრუნვა მეგობრებზე. ნატალი, ბედია და გოგონა მათ დაემშვიდობნენ და ხის ნათელ დერეფანში შევიდნენ. ფეხი შედგეს თუ არა, ჯინმა უშველებელი ხელი გაიწვდინა და მეგობრებს თავისი ლამპარი შეაჩეჩა: „არ ვიცი, როგორ იმოქმედებს ლამპარი თქვენს სინამდვილეში, მაგრამ ვიმედოვ-

ნებ, გამოგადგებათ!“ — კეთილმა ჯინმა მხოლოდ ამ სიტყვების თქმა მოასწრო.

გვირაბი ყოველ ნაბიჯზე ვიწროვდებოდა და ფერმკრთალდებოდა. წინ ძლივძლივობით მიიწევდნენ. როგორც იქნა, გასასვლელიც გაკრთა. პირველნი გვირაბიდან ნატალი და გოგონა გავიდნენ, მათ მერე ბედიამაც გამოაღწია. ახლა, სანამ პატარას დედა გამოჩნდებოდა, ნატალის მოუხდებოდა მასზე ზრუნვა. ანაზღად ნატალის დიდი ცივი წვეთი დაეცა. წვიმა ეგონა, მაგრამ ცაზე ფთილა ღრუბელიც კი ვერ დალანდა, მიმოზნეული ვარკვლავები კი იდუმალ აშუქებდნენ გარე სამყაროს. ნატალიმ გრძნეულ ჯიმს ირგვლივ შემოუარა და შენიშნა, დასხეპილ ტოტთაგან სისხლივით მოწვეთავდა ხის ნაჟური.

— ოჰ, უბედურო მეგობარო! — მიმართავდა ნატალი გრძნეულ ჯიმს, თავის ჯადოსნურ მუხას და ნაზად ეხვეოდა — დაჭრილხარ, ალბათ, ამიტომაც იყო შენი ცისფერი შუქი ასე მქრალი და მინავლებული, ასე მძიმე ჩვენი მგზავრობა გვირაბით...

“I don’t know how the lamp will behave itself in your reality, but I hope it will be useful to you,” the kind Jinn could hardly manage to utter these words.

With every step, the tunnel became narrower and dimmer, so that they could hardly move forward. At last the exit appeared. Natalie and the little girl were the first to leave the passage and then Bedia followed them. Now Natalie was to take care of the little girl until her mother was found.

Suddenly a big, cold drop fell upon Natalie. She thought that it had started raining, but there was not a single cloud in the sky and the star- studded sky was mysteriously illuminating the whole universe. Natalie went round the Oak Tree and saw a big cut on its trunk, from which some liquid was leaking, as if blood.

“Oh, my poor friend”, she turned to the magic Oak Tree, gently embracing it. “You are wounded and therefore the blue light was so weak. That’s why our traveling was so hard in the passage” They entered their house terribly tired.

“Natalie, is that you?” And who is this little girl, and how did she appear here?” asked George at seeing the little girl.

Natalie asked her father to let her leave the little girl with her until her parents were found and George agreed. It was already late and Bedia, saying good bye to everybody went home.

“Mother must be waiting for me and worrying about me,” he thought on his way home.

The little girl was sitting on the sofa. Natalie gave her something to eat and took her to the bedroom.

ქანცმილეული ჩვენი გმირები, როგორც იქნა შინ შევიდნენ.

— ნატალი!.. შვილო! შენ ხარ?!.. ვინ არის ეს პანია გოგონა და აქ როგორ აღმოჩნდა? — განცვიფრებით იკითხა ძია გიორგიამ უცნობი გოგონას დანახვაზე.

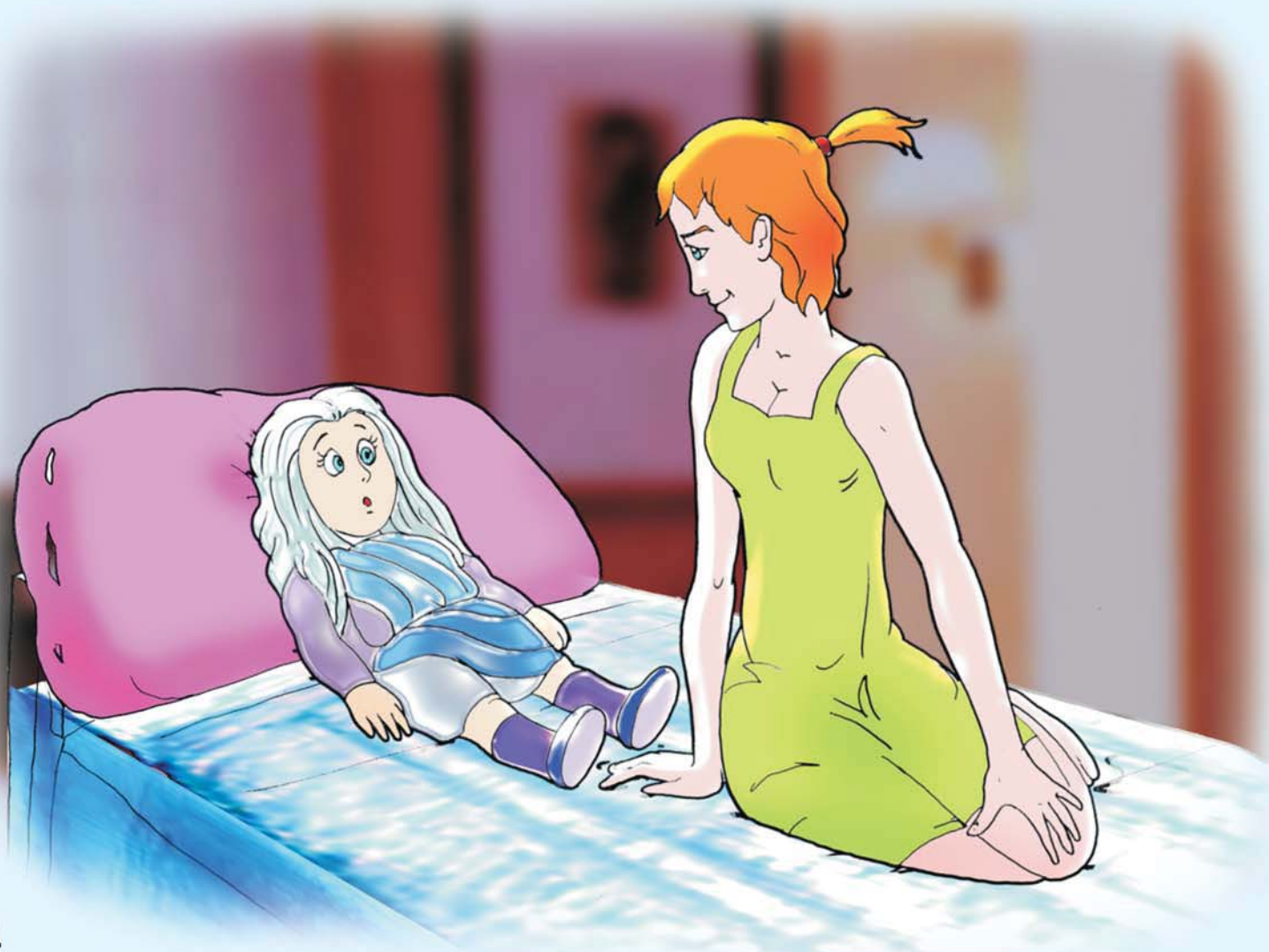
ნატალიმ სთხოვა, გოგონა აქ დარჩეს, ვიდრე მისი მშობლები გამოჩნდებიანო. ძია გიორგი დათანხმდა. უკვე გვიანი იყო და ბედია დაემშვიდობა, სახლისკენ გაეშურა, დედა ელოდა და ალბათ, ღელავდა კიდევ.

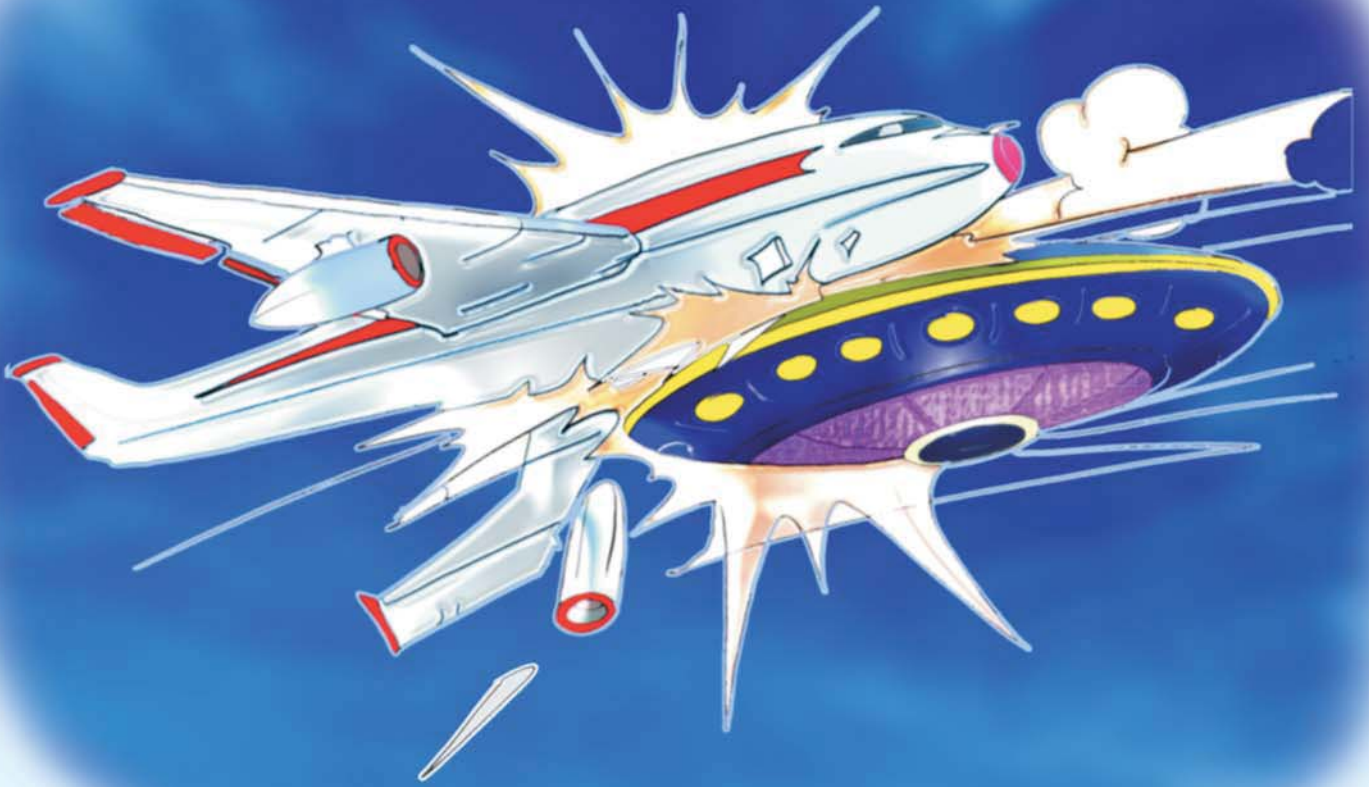
პანია უმწეოდ იჯდა დივანზე. ნატალიმ დაანაყრა და საძინებელში გაიყვანა. საწოლი გაშალა და შუქი ჩააქრო თუ არა ადგილზე გახევდა — უკუნში პატარას თმა და თვალები მორუხო ფოსფორისფერშუქს ასხივებდნენ. ნატალის უმაღლესი სიამოვნება იყო ხმა:

— მე მიმი მქვია. არ ვიცი, საიდან მოვედი. მხოლოდ ის მახსოვს, დამალობანას რომ ვთამაშობდით დედიკოს სამსახურში. დედა კოს-

მოდრომში მუშაობს. მე რომელიღაც ფრენია აპარატში შევძვერი და გავყუჩდი. გამოჩნდნენ პილოტები და გავფრინდი. სამალავიდან რომ გამოვძვერი, ჩვენი პლანეტიდან უკვე შორს ვიყავით, იმდენად შორს, რომ აღარაფრის გაკეთება შეიძლებოდა. დიდხანს ვიფრინეთ, სანამ ცისფერი პლანეტა დედამიწა გამოჩნდებოდა. მოულოდნელად გვერდით თვითმფრინავი გამოჩნდა. კოსმოსურმა ხომალდმა კურსის შეცვლა ვერ მოასწრო — ერთმანეთს დავეჯახეთ. მას შემდეგ თითქმის არაფერი მახსოვს. ჰაერში ნარინჯისფერ რაღაცას ჩავეჭიდე... ბოლოს წყალში ჩავვარდი და გონებაც დავკარგე. გონს რომ მოვეგე გასაბერი ჟილეტის წყალობით ზედაპირზე ვტივტივებდი.

ნატალის შეეძლო დაეფიციებინა, რომ ლაპარაკი ესმოდა, თუმცა გოგონას ხმა არც კი გაუგია. საბრალო ნატალის თითქოს ცელი გამოუსვესო, ფეხები მოეკვეთა, იატაკზე ჩაქცეილი მზერით მიეჯახვა მის წინაშე ჩამომ-

She made beds, turned off the light and suddenly she stood still with astonishment: the little girl's eyes and hair were illuminated in gray, phosphor light. And then Natalie heard a soft voice:

"My name is Mimmi. I don't know where I have come from. I only remember that I was playing hide and seek at my Mummy's work. She works at cosmodrome. I hid myself in some flying apparatus and was sitting very quietly, but suddenly some pilots appeared and we started flying. When I came out of my hiding place, we were far from our planet and nothing was possible to be done. We had been flying for a long time until the blue planet of the Earth appeared and the pilots started landing. Suddenly an airplane appeared. The course of the rocket was impossible to change and we crashed into each other. After that I hardly remembered anything. I

only remember that I clutched at something yellow, while I was in the air. I fell into the water and fainted. When I came to myself the yellow life vest kept me on the surface.

Natalie could swear that she heard the little girl speaking, but Mimmi did not utter a single word. Natalie felt as if her feet gave in and she sat down on the floor, staring at the little creature with astonishment Natalie pulled herself together. Everything was clear – an alien was sitting in front of her! But she had no idea what to do with her. "Morning is wiser than evening", she thought and put the little one to bed.

That night Natalie had a wonderful dream. She was flying in the clouds and found herself on a wonderful square of an unknown city. Strange constructions were built there and oval shaped

ჯდარ არსებას. თანდათან აზრი მოიკრიბა. ყველაფერი ცხადი იყო: მის წინ უცხოპლანეტელი იჯდა!.. რა უნდა ექნა, აზრზე ვერ მოდიოდა. დილა სალამოზე ბრძენიაო, გაიფიქრა და გოგონა დასაძინებლად ჩაანვინა.

იმ ღამით ნატალის სასწაულებრივი რამ ესიზმრა: იგი ჩიკორით გაფრინდა ღრუბელთ შორის და უცნობი ქალაქის საუცხოო მოედანზე აღმოჩნდა. ირგვლივ უჩვეულო ნაგებობები აღმართულიყო და ოვალური ფორმის ფანტასტიკური მანქანები უხმაუროდ მიმოქროდნენ მათ ირგვლივ. ქალაქი ცისფერ-ვერცხლისფრად დაფარულიყო. ნატალის ყურადღება ერთმა რუხთვალება ქალბატონმა მიიპყრო. იგი ტიროდა და გამვლელ-გამომვლელთ ეკითხებოდა, ვინმეს ხომ არ გინახავთ ჩემი პატარა მიმიო. აი, ვილაც პილოტისფორმიანი ჩერდება და ქალბატონს აუწყებს, რომ მიმი ფრენია აპარატში შენიშნეს, რომელიც დედამინისკენ მიემგზავრებოდა და გაურკვეველ მიზეზთა გამო ამ ხომალდმა კატასტროფა განიცადა. ქალი ტიროდა, თუმცა დედობრივი გრძნობა კარნახობდა — მისი პანია ცოცხალი იყო...

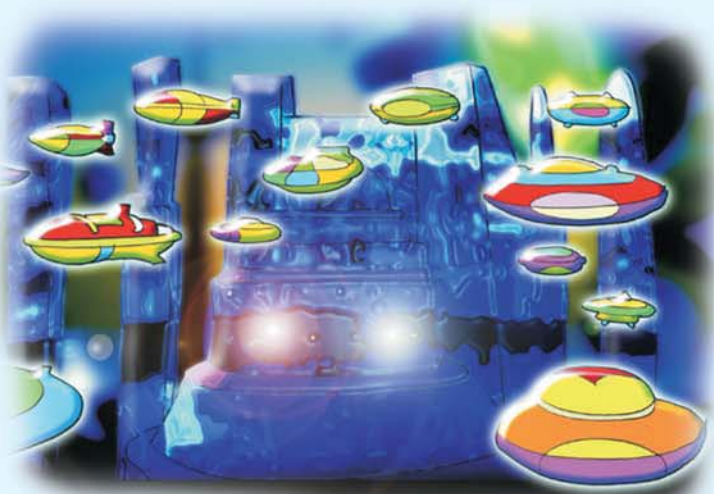
ნატალის გაელვიდა. მთვარის შუქს ოთახი აევსო და დამთრგუნველი სიჩუმე ჩამომდგარიყო, რომელსაც საათის მონოტონური ტიკტიკი არღვევდა. ოთახს მზერა მოავლო და მი-

მი დაინახა. ნატალი მიხვდა, რომ ეს პატარა სწორედ ის იყო, რომელსაც მორუხოთვალებიანი ქალბატონი დაეძებდა. გოგონას ტკბილად ეძინა, მოკუნტულიყო, ხელის მტევანი ლოყის ქვეშ ამოედო და თუ არ ჩავთვლით ბალიშზე გადაფენილ მოციფრო-მორუხო ფოსფორული შუქით განათებულ მის თმას, არაფრით განირჩეოდა ჩვეულებრივი, მინიერი გოგონასგან. ნატალის ძალიან შეეცოდა პანია. ნაზად უსვამდა ხელს მძინარე გოგონას და ურყევეი გადანყვეტილება მიიღო — ეპოვა დედამისი.

ნატალის ძილი გაუკრთა. სუთა ჰაერზე გავიდა. კარში გასულს თავისი გრძნეული მეგობარი გაახსენდა. „ალბათ ნაიარევით გამონვეული ტკივილები აწუხებს“, — გაიფიქრა ნატალიმ, მაგრამ ფიქრითაც ვერაფერი მოეფიქრებინა, მან ხომ არაფერი იცოდა გრძნეულთა განკურნების შესახებ. გოგონას გაახსენდა ბავშვობაში სალმობათა ჩასაცხრობად ძალზე შველოდა დედის ხელმანდილი — საკმარისი იყო, მასში გახვეულიყო, ტკივილი ქრებოდა. ნატალი ბაღში გავიდა, მინას ხავსი ააცალა, მუხის ჭრილობას დააფინა და მზრუნველად შემოახვია დედისეული ხელმანდილი. მუხამ ჩუმად წამოიკვნესა.

მზის პირველი სხივები უკვე არიჭრაჟებდა განთიადს, როცა ნატალი თავის ოთახში მიბრუნდა.

fantastic cars were noiselessly running about past her. The city was illuminated by silvery-bluish light.

Natalie's attention was attracted by a gray-eyed woman. She was crying and asking the passers-by if anybody had seen her little Mimmi. Then a tall man in a pilot's strange uniform stopped and told her that Mimmi had been seen in the flying apparatus, which was flying to the planet Earth and that it had an accident for some unknown reasons. The woman started crying, but her motherly instinct was telling her that her little daughter was alive.

Natalie woke up. The moonlight filled the room and there was an oppressing silence in it, broken only by the monotonous ticking of the clock. She looked around the room and saw Mimmi. Natalie was absolutely sure that she was the very Mimmi, that the gray-eyed woman was looking for.

The girl was fast asleep, with her palm under her cheek and if not her phosphorous silvery bluish hair, scattered on the pillow, one would not tell her from an ordinary little girl. Natalie felt terribly sorry for her. She softly petted the sleeping girl and made a firm decision to find her mother.

Natalie could not sleep and she went out to take a breath of the fresh night air and suddenly she remembered about her kind old Oak Tree – Magician Jim, as she had called it in her mind.

"Its wound must be painful" thought Natalie, but she could not think of any help as she was unaware how to treat magicians. Then she remembered that her mother's kerchief used to help her in her childhood. As soon as she covered herself with it, the pain would disappear at once.

Natalie went into the garden, removed the moss from the ground, put it on the Oak Tree's wound and tied it with her mother's kerchief. The thankful Oak Tree groaned softly.

The first lights of the sun were already shining on the horizon and Natalie went back into her room.

In the morning, Natalie was awakened by Buran, her dog's desperate barking. She opened her eyes and unwillingly went into the yard. Her faithful friend was holding in his teeth the magic lamp, which Mimmi must have dropped. The dog was running about in the yard, as if grumbling:

"I have to do everything myself. Nobody puts things in their proper places."

When Buran saw Natalie, he ran up to her and put the lamp at her feet. Natalie petted her dog, put

დილით ბურანის თავგადაკლულმა ყეფამ გამოაღვიძა. ძლივს გაახილა თავლი და კარში ზანტად გამოვიდა. ერთგულ მეგობარს პირით ჯადოსნური ლამპარი ეჭირა, რომელიც ჩანდა, მიმის გავარდნოდა ხელიდან. ძალლი ეზოში დარბოდა და თითქოს იღრინებოდა: „ყველაფერი მე უნდა ვაკეთო! არავინ დებს ნივთს თავის ალაგს... ხან ჯოხს იპოვი, ხან კიდევ რაღაც ლამპას...“ თვალი მოჰკრა თუ არა ნატალის, ძალღმა მასთან მიიღრინა და ფეხებთან ჯადოსნური ლამპა დაუდო. გოგონამ ჭკვიან ცხოველს თავზე ხელი გადაუსვა, ნივთი ხის ფულუროში შეინახა და საძინებელში მიბრუნდა.

მიმი საწოლზე წამომჯდარი დაუხვდა.

— რაო, ჩემო პატარავ, უკვე გაიღვიძე? ნუ გეშინია, არავინ განყენინებს... ყველაფერს გავაკეთებ და დედიკოს ვიპოვით, — მიეალერსა ნატალი პანიას, ხელი გადაუსვა, თუმცა არ იცოდა, როგორ დახმარებოდა. ნატალი იჯდა და ვარაუდობა — რითი დაეწყო მიმის დედის ძებნა. შესაძლებელი რომ ყოფილიყო ჯადოსნურ სარკეში ჩახედვა, იგი უეჭველად უკარნახებდა, რა გაეკეთებინა. ადგა და ჯადოსნური მუხისკენ გაემართა, რომლის ღრმა ფულუროში ჯადოსნური სარკე იდო. ქალიშვილს კარგად ახსოვდა, რომ მასში ჩახედვის უფლება ჰქონდა, მხოლოდ თვეში ერთხელ. ხეს შემოუარა და გაიფიქრა: „თუ გრძნეულმა ხემ დამართო სარკის ალების ნება, ესე იგი, ეს წესი შეიძლება დაირღვეს, რადგან გოგონას დახმარება აუცილებელია. თავად ჯადოსნურმა მუხამ გამგზავნა გოგონას გადასარჩენად, თავადვე მიკარნახებს, შემოიძლია თუ არა სარკეში კიდევ ერთხელ ჩახედვა“.

ნატალიმ ხელი ფულუროში შეყო და სულ იოლად გამოიღო ნივთი. ფიქრით ყველას მადლობა უთხრა, — ჯადოქარ მამაკაცებს თუ ქალებს, ჯინებს თუ ჩვეულებრივ ადამიანებს, ურჩხულებს თუ მხეცებს — ყველას, ვინც ეხმარებოდა სიკეთის ქმნაში. რა თქმა უნდა, პირველ რიგში — გრძნეულ ჯიშს.

მუხლმოყრილმა ქალიშვილმა მუხას ხელე-

ბი მოხვია და მის დაკორძილ, მრავალ საუკუნოვან ტანს მიეკრო. იმავე წამს მეგობრის მსუბუქი შეხებაც იგრძნო — ხე ნაზად უსვამდა თავზე თავის ძლიერ ტოტებს.

ნატალი მიმისთან მიბრუნდა. გოგონები დივანზე მოკალათდნენ, ნატალიმ სარკის ზედაპირს ხელისგული გადაუსვა და გამოსახულების გამოჩენას დაელოდა.

— გთხოვ, დაგვეხმარე, მიმიმ დედიკო დაკარგა და არ იცის, სად ეძებოს, — მიმართავენ ნატალი.

სარკე აციმციმდა. მის ზედაპირზე, როგორც რადარზე, კოორდინატებიანი ცხაურა აისახა — ჯადოსნური სარკის პულტმა ავტომატური ძებნა დაიწყო. ერთიანად დაძაბული მიმი სარკის მოციმციმე ეკრანს მისჩერებოდა თანდათანობით გამოიკვეთა ვერცხლისფერი პლანეტის შე-

the lamp into the hollow of the magic Oak Tree and returned to her bedroom.

Mimmi had already woken up, sitting on her bed.

“Oh, my little one, are you already awake? Don’t worry, nobody will hurt you. I’ll do my best to find your mother,” said Natalie gently and petted the little girl.

But she did not know how to help her. Natalie sat thinking how to begin the search of Mimmi’s mother. If only she could look into the magic mirror, it would certainly instruct her, what to do. Natalie stood up and went to the magic Oak Tree. In its hollow the magic mirror was lying. She knew well that she was allowed to look into the mirror only

once a month. She walked round the Oak Tree and thought:

“If Magician Jim allows me to take the mirror, it will mean that this rule can be broken. The magic Oak Tree sent me to save the little girl, so he will tell me if I can look into the mirror once more.”

Natalie put her hand into the hollow and took out the mirror without any effort.

In her mind she thanked everybody, magicians and fairies, ordinary people and Jinns, magical things and animals that had helped her to do good. She did not forget Magician Jim either.

Natalie knelt down near the magic Oak Tree, embraced it and pressed her cheek upon its multi-century trunk and suddenly she felt a soft touch of her friend – the tree was gently petting her head with its mighty branches.

Natalie got back to Mimmi. They settled comfortably on the sofa and cleaning the surface of the mirror with her palm, got ready to see the reflection.

“Please help us! Mimmi lost her mother and does not know where to look for her,” said Natalie to the mirror. The mirror lighted up and a coordination net like a radar appeared on its surface. It started searching. Mimmi got strained, staring at the twinkling screen of the wonderful mirror. Gradually the outlines of the silvery planet appeared and after a while, that very mega polis that Natalie had seen in her dream. Here was the square and that beautiful gray-eyed woman! Mimmi pointed to the magic screen of the mirror with her tiny finger. Natalie understood that the contact was carried out. She did not know how Mimmi was talking with her mother, but she was absolutely sure that Mimmi was able to tell her mother of her whereabouts. After a while Mimmi started communicating with Natalie in her usual way:

მოხაზულობა, შემდეგ კი თვით იმ მეგაპოლისის გამოსახულებაც, რომელიც ნატალის ესიზმრა. აი, მოედანიც, მასზე კი ლამაზი, რუხთვალეა ქალბატონი! მიმი წამოხტა და ნამცეცა თითი ეკრანის სარკისკენ მიაშვირა. ნატალი მიხვდა, კონტაქტი შედგა! მან არ იცოდა, რა ფორმით ესაუბრებოდა მიმი დედამისს, მაგრამ დარწმუნებული იყო, რომ პატარა გოგონამ მოახერხა, მისთვის თავისი ადგილსამყოფელი ეცნობებინა. რამოდენიმე ხნის შემდეგ თავისი უჩვეულო ხერხით გოგონა კვლავ გაესაუბრა ნატალის:

— დიდად მადლობელი ვარ შენი და ჯადოსნური სარკის. დედა აუცილებლად რაღაცას მოიფიქრებს. მთავარია მან იცის, სადაც ვარ! — თქვა მიმი.

ნატალი გოგონას მოეხვია, მიხვდა, რა დიდი სურვილი კლავდა პანას დედასთან ყოფნისა. მერე ბედიასთან დარეკვა გადაწყვიტა. აღმოჩნდა, ბედია ავად გამხდარიყო და ახლა სიცხიანი იწყვა. რა იღონოს? ისევ თავად უნდა გადაწყვიტოს ყველაფერი.

ნატალი და მიმი ეზოში გამოვიდნენ და გრძნეულისკენ გაემართნენ, უკან კი ბურანი მისდევდათ მხიარული წკმუტუნით. ჯადოსნური მუხის ფულუროში კიდევ ერთი საგანი იდო, რომელიც შეიძლება მიმის დახმარებოდა. ქალიშვილმა მისით სარგებლობა გადაწყვიტა. ყოველგვარი გართულების გარეშე აიღო ალაღინის ჯადოსნური ლამპარი. გაიფიქრა რომ ჯინი ტყილუბრალოდ არ მისცემდა ასეთ მნიშვნელოვან ნივთს. ლამპარს გაუხახუნა და მისგან, როგორც მოსალოდნელი იყო, ხშირი კვამლი ამოიზღაზნა მას კი თვით გოლიათი ჯინი ამოჰყვა.

— გისმენ და გემორჩილები! — წესისამებრ წარმოთქვა ჯინმა.

საცოდავი ბურანი შიშით ატანილი გაიძურნა და მუხის უკან დაიმაღლა. მიმი დიდი ცისფერი თვალეებით შესჩერებოდა გოლიათს ნატალი გაოცებული ჩანდა, კარგად ახსოვდა, ალაღინმა ჯინს თავისუფლება რომ უბოძა.

— გამარჯობა, ჯინ! როგორ მოახერხე ისევ ლამპარში თავის ამოყოფა? ვფიქრობდი, ჩვენთვის დახმარების განევა შეგეძლო, შენ კი შენი გასაჭირი გქონია.

— ქალბატონო ნატალი, მართალი ბრძანდებით, მე ახლა აღარა ვარ ლამპრის ტყვე და მონა, მაგრამ ყოველთა მაგების დიდმა საბჭომ გადაწყვიტა თქვენთან ჩემი მოვლინება, რადგან დახმარება გჭირდებათ მიმის სახლში დასაბრუნებლად. თქვენდა საბედნიეროდ, ლამპარში ჯაფარი გამოსვლის უფლების გარეშეა ჩამწყვედელი, თორემ საქმე ახლა ჩემთან კი არა, მასთან გექნებოდათ.

ნატალიმ გოლიათს რჩევა სთხოვა, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ ჯინს მხოლოდ დავალების აღსრულება შეეძლო და არა რჩევათა მიცემა. ქალიშვილმა მადლობა გადაუხადა და ჯინიც იმავე ხერხით გაქრა, როგორითაც გამოჩნდა. მხოლოდ ამის შემდეგ ფრთხილად გამოძვრა ბურანი თავისი სამალავიდან და ლამპარს გაკვირვებით დაუწყო ყნოსვა. ჯერ კიდევ გუშინ, იგი სულ სხვაგვარად იქცეოდა და სანყალს

“Thank you and the magic mirror. Mother is sure to think of some way. The principal thing is that she knows where I am.”

Natalie hugged Mimmi, as she knew how she wanted to be with her mother. Natalie decided to call Bedia, but it appeared that he was ill and had a high temperature. What could be done? Again she had to take a decision herself.

Natalie and Mimmi, followed by Buran, went to the garden to the magic Oak Tree. In the hollow of the Oak Tree there was another thing, which might help Mimmi. Natalie easily took out the magic lamp of Aladdin and thought that Jinn would not have given her the lamp, which had been so important for him.

Natalie rubbed the lamp and thick smoke came out of it and then giant Jinn himself.

“I am listening and I obey you,” said Jinn as he usually did.

Poor Buran, mad with fright, yelping hid himself behind the Oak Tree. Mimmi was watching everything with her big gray eyes. Natalie was surprised as she remembered that according to Aladdin’s wish Jinn had been granted freedom.

“Hello, Jinn, how did you manage to get into the lantern again?” asked him Natalie. “I thought you would be able to help us, but as far as I can see, you have your own problems.”

“Miss Natalie, true, I am no longer a slave of the lamp, but the Great Board of all the Magicians and Fairies of the World decided to send me on a mission to you. You do need help to get Mimmi back home. It’s your good luck, Jafar is locked in the lamp and has no right to leave it, or you would have had to deal with him.”

Natalie asked the giant for advice, but Jinn could only carry out orders, not give advice. Natalie thanked him and he disappeared the same way as he had appeared. Only now Buran dared to come out of his hiding place and started sniffing at the lamp with curiosity - just yesterday it acted quite differently and the poor creature decided that Natalie was working wonders. Buran was looking at her with suspicion, wagging his tail.

Natalie put the lamp back into the hollow of the Oak Tree and went deep into her thoughts.

“There can be no doubt that Mimmi should return back to her mother, but how can she get there? Shall I ask the magic mirror for help or shall I send Mimmi with Jinn?” Natalie thought of all the possible and impossible ways. At any rate one was clear, that

ეგონა, მისი პატრონი სჩადიოდა სასწაულს. ეჭვით შეაჩერდა ნატალის და კუდი შიშნარე-ვად გააქიციანა.

ნატალიმ ლამპარი უკან, ფუღუროში და-აბრუნა და საკუთარ ფიქრთა ჯაჭვს მიჰყვა: „უეჭველია, მიმი თავის სახლში უნდა მოხვდეს, დედასთან, მაგრამ როგორ უნდა გაიგზავნოს იქ? ამის გაკეთება სარკეს უნდა ვთხოვოთ? თუ გოგონა ჯინთან ერთად გავგზავნო?..“ — ნატალიმ გონებაში გაარჩია ყველა ხერხი და ერთი რამ გააცნობიერა — არც ერთით არ შე-ეძლო გაეცილებინა პატარა. იგი პასუხისმგებ-ლობას გრძნობდა მიმის გამო, ამიტომაც ვერა-ფერს დაუშვებდა ისეთს, რაც ოდნავადაც კი შეაფერხებდა მის სახლში დაბრუნებას.

— ვთქვათ და ჯინმა რაღაც ისე ვერ გააკე-თა ან სარკემ იქ ვერ გაგზავნა გოგონა, სადაც საჭიროა, მაშინ საბრალო მიმი ხომ კოსმოსის უსასრულობაში აღმოჩნდება? — ფიქრობდა ნატალი და ამ ფიქრებში გახლართულს მოუ-ლოდნელად ჩასწვდა მიმის ნაცნობი ხმა:

— ნატალი, რა საშუალებითაც იქნება, აუცილებლად უნდა დავბრუნდე ჩემს პლანე-ტაზე. ჩვენ, მის მკვიდრთ, არ შეგვიძლია მისი

დიდი ხნით დატოვება, რადგან პლანეტის მაგ-ნიტური ტალღები კვებავენ ჩვენს სასიცოცხლო ენერგიას. დროის მიწიერი სკალით აქ დარჩენა მხოლოდ ექვსი დღე-ღამით შემიძლია. უკვე სა-მი დღეა აქ ვარ. ეს კი იმის მაუწყებელია, რომ სამი დღის შემდეგ თანდათანობით ჩავქრები და გარდაუვალად დავიღუპები. ჩვენი პლანე-ტის მეცნიერთა მთელმა თაობებმა ვერ შეძ-ლეს ისეთი ხელსაწყოს გამოგონება, რომელიც ენერგიით უზრუნველგვყოფდა ჩვენი მშობლი-ური სახლიდან შორს. ჩვენი პლანეტა ძალიან შორს არის. დედამიწისკენ მთელი დღე-ღამე-ები მოვქროდით. ეს მანძილი კი წარმოუდგენ-ლად დიდია, რადგან ჩვენი ხომალდები ძალიან სწრაფად დაფრინავენ. ერთხელ, ყური მოვ-კარი დედაჩემის საუბარს დეფორმირებულ დროთა და სივრცეთა შესახებ და იმაზეც, რომ ჩვენ სინათლის სხივზე უსწრაფესად ვმოძრა-ობთ. მართალია, მისი ნათქვამისა არაფერი გა-მეგებოდა, მაგრამ ვგრძნობ, დედასთან უზარ-მაზარი სივრცე რომ მაშორებს...

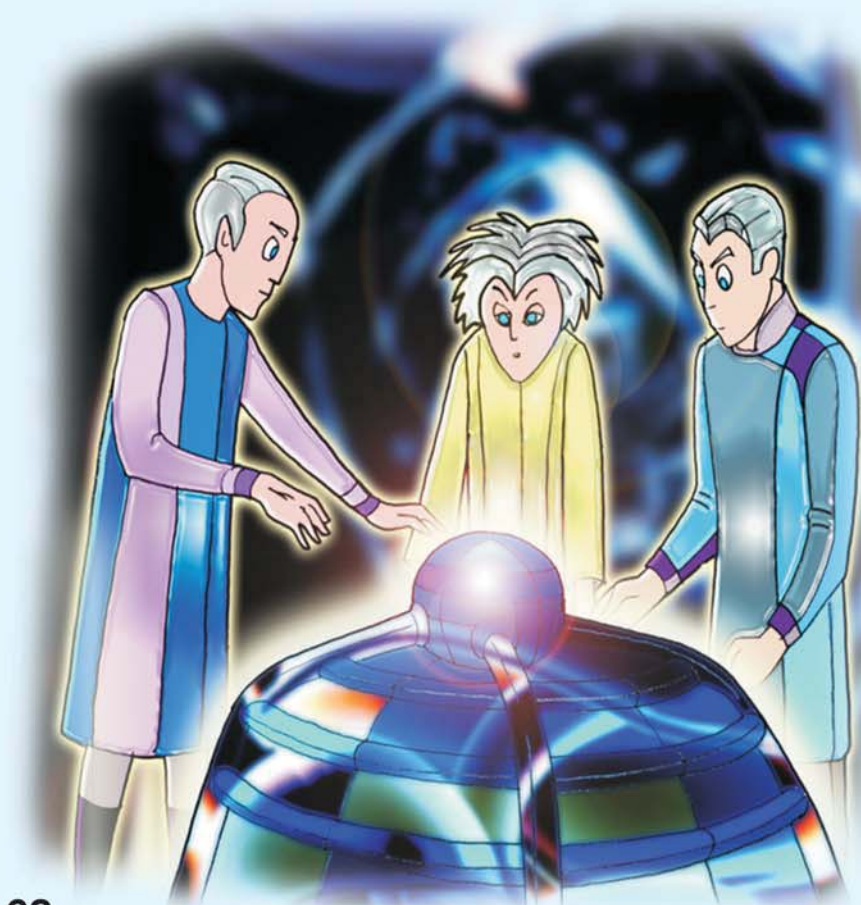
ნატალი საბოლოოდ დაიბნა. ეს სრულებით სხვა სამყარო იყო, რომელიც ფანტასტიკის უსასრულობად იწოდებოდა... და უცებ სახე

გაუნათდა: როგორც ზღაპარშია, ხომ შეიძლება აქაც არსებობდეს ჯადო-პა-როლი?! იქნებ ეს არის სიტყვები „სიყ-ვარული“ და „სიკეთე“ ნატალიმ ამის გაფიქრებაც ვერ მოასწრო, რომ ნიავე-მა წამოუქროლა და ჯადოსნური მუხა აჭრიალდა, მზადმყოფი, ისევ გაეხსნა ცისფერი გასასვლელი. ნუთუ ნატალი უნდა გაფრინდეს კოსმოსში მიმისთან ერთად? გოგონა დააფრთხო იმ დიდმა პასუხისმგებლობამ, რომელიც საკუ-თარ თავზე უნდა აეღო. სწორედ იმ მო-მენტში ტელეფონმაც დარეკა:

— ბელ, რა კარგია, რომ დარეკე. შე-ნი დახმარება მჭირდება, — გახარე-ბულმა ჩასძახა ნატალიმ.

მან ყოველივე უამბო მიმის შესახებ. გოგონები წამით დადუმდნენ, მაგრამ შემდეგ კვლავ გაისმა ბელის ხმა:

— მამა დარწმუნებულია, მისი მან-ქანა-სასწაული გამოგვადგება.

she could not accompany Mimmi. Natalie felt responsible for the little girl, therefore she could not admit that anything might prevent her from getting home.

“What if Jinn does anything in the wrong way or what if the mirror sends her to the wrong place and Mimmi finds herself in the vast space?” Thought Natalie and suddenly she heard Mimmi’s familiar voice:

“Natalie, I ought to return to my planet at any cost. We cannot leave it for a long time, because its magnetic waves provide us with life energy. By our time parameters I can stay on the Earth only for six days and nights. I have stayed here for three days and nights, so it means, that in three days I’ll start gradually turning off and I’ll perish for sure. Several generations of our scientists were unable to invent an apparatus, which would provide us with certain energy when we are away from home. My planet is very far away. I had been flying to the Earth for twenty-four hours, it’s incredibly long, because our space ships fly at a very high speed. Once I overheard mother speaking about deformed times and spaces and that we fly faster than the speed of light. True, I don’t understand much about all that, but I feel that there is an enormous space between my mother and me.”

Natalie was totally at a loss. Her mind was not capable to grasp the enormous spaces between galaxies. It was quite a different world, which was simply called endless fantasy.

And suddenly her face brightened. There might be a password! It might be ‘love’ and ‘kindness’. Hardly could she utter these words, when the light wind blew and the magic Oak Tree made squeaking sounds, ready to open the blue passage. Will Natalie

have to fly together with Mimmi? The girl got terribly frightened to take such a responsibility and suddenly the phone rang.

“Bell, it’s so wonderful that you called me! I need your help,” gladly cried out Natalie.

She told her friend about everything and they stopped for a minute, as if the connection was interrupted, but then Bell’s voice was heard again:

“Father is sure his wonder-car might be useful.”

The passage in the magic Oak Tree was open, but she could not enter it.

“What’s the matter?” she thought and reprimanded Bedia in her thoughts. “How could he fall ill, when I need his help so much?”

Natalie waved her hand hopelessly and looked around the garden as if searching for something. Feeling that Natalie could not find a way out, Buran ran up to Natalie and pressed himself against her.

“Oh, Buran, Buran, I wish you could find something that I need!” she said to the dog and petted it gently on his head. Buran seemed to guess, that he was unable to help Natalie. He started yelping and guiltily put down

მუხაში გასასვლელი გაიხსნა, მაგრამ ნატალის შესვლა არ შეეძლო.

— რა ხდება? — შიშით გაიფიქრა, თან ფიქრებით ბედიას საყვედურობდა — რაღა ახლა მოუნდა ავად გახდომა როცა ასე სჭირდებოდა დახმარება?

გოგონამ ხელი ჩაიქნია და ისე, თითქოს რამეს ეძებო, ბაღს თვალი მოავლო. ბურანმა იგრძნო ნატალის უმწეო მდგომარეობა, მასთან მიიღიბინა და აეკრა.

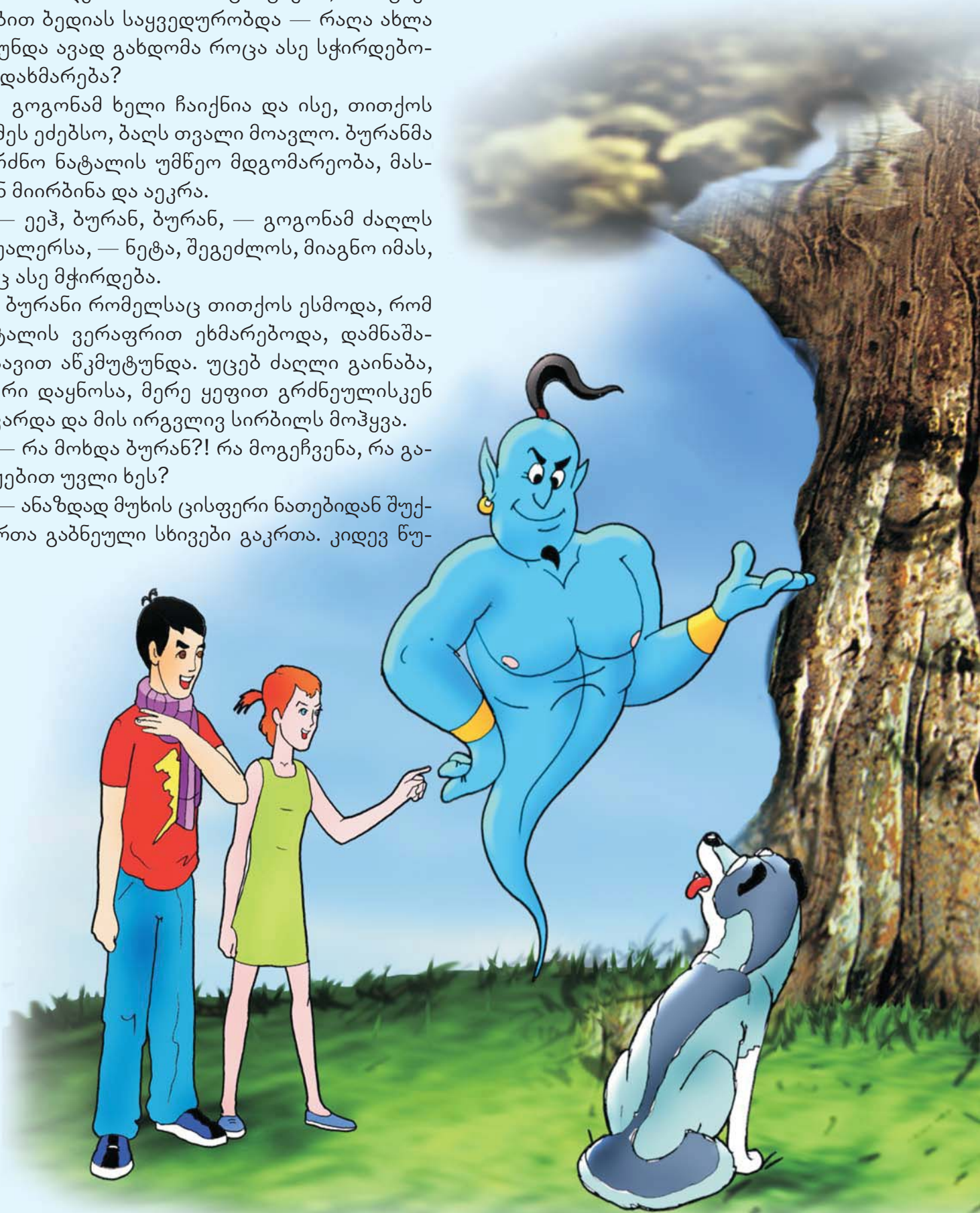
— ეეჰ, ბურან, ბურან, — გოგონამ ძაღლს მიუღერსა, — ნეტა, შეგეძლოს, მიაგნო იმას, რაც ასე მჭირდება.

ბურანი რომელსაც თითქოს ესმოდა, რომ ნატალის ვერაფრით ეხმარებოდა, დამნაშავესავით აწკმუტუნდა. უცებ ძაღლი გაინაბა, ჰაერი დაეცოდა, მერე ყეფით გრძნეულისკენ გავარდა და მის ირგვლივ სირბილს მოჰყვა.

— რა მოხდა ბურან?! რა მოგეჩვენა, რა გაგიჟებინა უვლი ხეს?

— ანაზღად მუხის ცისფერი ნათებიდან შუქფართა გაბნეული სხივები გაკრთა. კიდევ ნუ-

თიც და მორისის მანქანა თუხთუხით გამოვარდა ბაღში ბელი და ნატალი ერთმანეთს მივარდნენ, ხოლო გამომგონებელი ცნობისწადილით მისჩერებოდა უცხოპლანეტელს — ვერაფრით

his tail. Suddenly the dog stirred and pricked his ears, sniffing the air. Then it dashed to Magician Jim and started running around the tree.

“What’s the matter, Buran? What is it that has disturbed you? Why are you running round the tree like mad?” Asked Natalie.

Suddenly a car appeared in the blue passage of the Oak Tree. It was Maurice’s car that rushed into Natalie’s garden. Natalie and Bell ran towards each other and the inventor looked at the alien creature with interest, trying to see what was so unusual about her. Buran was proudly sitting near the car as if to show that it was thanks to him that these important people appeared.

Now it was necessary to decide what to do next. Natalie, Bell, Maurice and Buran were sitting under the magic tree, trying to come to a decision how to get Mimmi back home. They had magic things – the mirror, the lamp and the wonder-car. Neither of these items was safe for traveling in the space. They argued a lot, but could not come to any agreement. Natalie suggested asking Bedia for advice. In spite of the fact that he was ill, the friends called him and asked him to come.

გაეგო, რა იყო ასეთი უჩვეულო ამ პატარა გოგონაში. მანქანის გვერდით ჩაცუცქეულ ბურანს ისეთი ხაზგასმული სიამაყე ეხატა სახეზე, თითქოს ასერიგად მნიშვნელოვან პერსონათა გამოჩენა მისი დამსახურება ყოფილიყო.

ახლა ის უნდა გადაეწყვიტათ, როგორ ემოქმედათ. ნატალი, ბელი, მორისი და ბურანი ჯადოსნური მუხის ძირში ისხდნენ და თავს იმაზე იმტვრევდნენ, მიმი შინ როგორ დაებრუნებინათ. ჯადოსნური ნივთები — სარკე, ლამპარი და მანქანა კი ჰქონდათ, მაგრამ კოსმოსში გასამგზავრებლად არც ერთი არ იყო უსაფრთხო. დიდხანს ბჭობდნენ, მაგრამ საბოლოოდ ვერაფერზე შეთანხმდნენ. ნატალიმ წინადადება წამოაყენა, ამ საკითხზე ბედიას აზრიც მოესმინათ. მეგობრებმა, მიუხედავად იმისა, რომ სიცხიანი ბიჭი სანოლში იწვა, დაურეკეს და მოსვლა სთოვეს. ცოტა ხანში თბილად შეფუთული ბედიაც გამოჩნდა, თუმცა საბოლოო გადაწყვეტილების მიღება მასაც გაუჭირდა. ისხდნენ და დაძაბულნი იმტვრევდნენ თავს. უცებ მუხამ მეგობართა ფეხებთან გადმოაგდო სარკე და ლამპარი, ჯინი კი, ყოველგვარი გამოხმობის გარეშე

აისვეტა მათ წინ. იგი ღირსებით მოკალათდა ნატალის გვერდით და ყურადღებით მოისმინა მისი სათხოვარი. ერთია მხოლოდ: ჯინი დარწმუნებული არ იყო, ამ სახიფათო მოგზაურობაში მასთან მიმის რომ არაფერი დაუშავდებოდა. რა ქნან? გამოიყენონ სარკე? მერე მიმი სხვა პლანეტაზე რომ მოხვდეს? ხომ იყო შემთხვევა, როცა სარკემ ისინი შეცდომით სხვა ზღაპარში მოახვედრა. ვერც ჯინთან მგზავრობა იძლეოდა უსაფრთხოების გარანტიას, მორისის ჯადო-მანქანის კოსმოსში გაყვანა კი მის უეჭველ მოდერნიზაციას ითხოვდა — ხუმრობა ხომ არ იყო, მანქანა კოსმოსურ საფრენ ხომალდად ექციათ? ჩიხში მოექცნენ. გზა არსაით ჩანდა და სწორედ ამ დროს ნატალიმ მეგობრებს გრძნეულ ჯიმთან მოთათბირება შესთავაზა: „მოდით, მას დავეკითხოთ, რა გზას დავადგეთ. აკი თავად გამგზავნა მიმის გადასარჩენად! დაე, პასუხი ახლაც მან მოგვცეს!“ მაგრამ ჯადოსნური მუხა დუმდა. როგორც ჩანს, პასუხი ვერც მას ეპოვა. ბოლოს ბედიამ წამოდგა და ჩახრინული ხმით დაიწყო: — არ ვიცი, რომელ გალაქტიკაშია მისი ვერცხლისფერი პლანეტა, ამის თაობაზე

After a while, warmly wrapped Bedia appeared in the garden under the Oak Tree, but neither he had any definite decision. All of them sat, thinking hard what to do.

And suddenly the magic Oak Tree threw out the mirror and the lamp at the feet of the friends and Jinn appeared, without waiting to be called. He sat next to Natalie and listened to her request, yet Jinn was not sure that Mimmi would be absolutely safe with him in this dangerous journey. What was to be done? By using the magic mirror, Mimmi could find herself on a different planet, as they had appeared in a different fairy tale. Traveling with Jinn was not quite safe and Maurice's wonder-car needed modernization to enable it to travel in the space. It was no easy matter to alter it into a rocket, even though it was a wonder-car. The friends were in a deadlock, they had no decision. And suddenly Natalie made a suggestion:

"Let's ask Magician Jim. After all he had sent me to save Mimmi! Let him tell us what to do."

But the magic Oak Tree was silent. It was evident that neither he had any answer.

Finally Bedia rose and started giving his arguments in his husky with cold voice:

"I don't know in which galaxy or constellation Mimmi's silvery planet is. Evidently neither Mimmi knows it as she is just a child. As a student of Physics Faculty, I can only suppose that the little one appeared here from the planet, which is invisible from the Earth. It might be in the constellation of "Gold Fish" and even if we build a rocket, it is so far, that we are not likely to reach it. Therefore we are to get in touch with their planet and let them reach the orbit, where we could meet and pass Mimmi to them.

Hardly could Bedia finish his idea, when the magic Oak Tree squeaked, as if it wanted to say that he agreed with him. The decision was finally made and the friends got down to work. It was necessary to get in touch with Mimmi's planet, but how to do it?

Jinn picked up the magic mirror and started searching in it, though nobody thought it would work, as everybody knew Natalie had the right to use it only once a month.

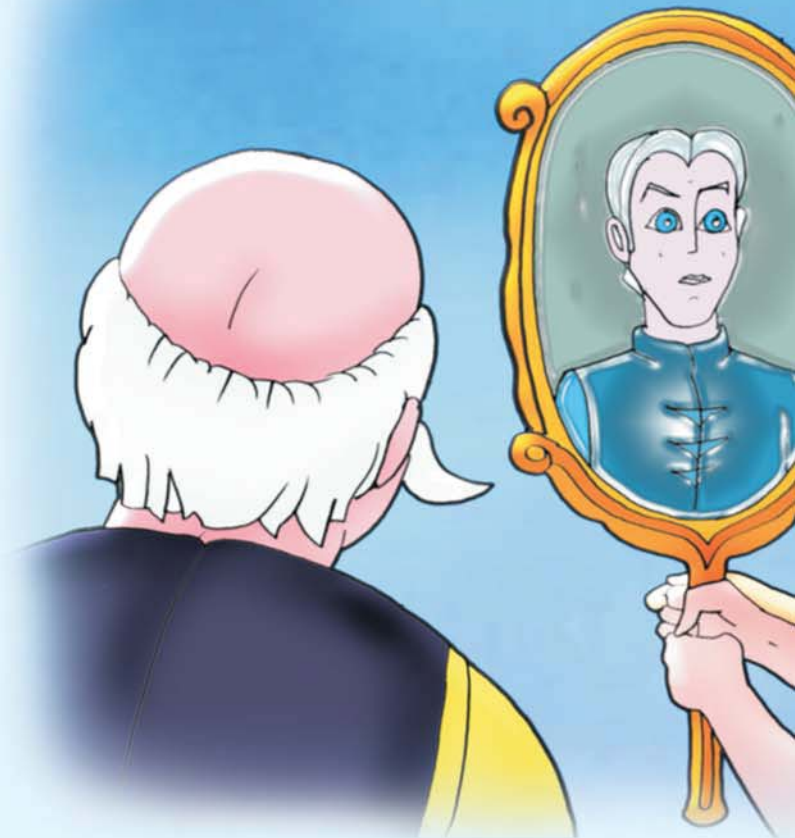
თვით მიმიმაც არაფერი იცის, იგი ხომ ჯერაც ბავშვია. მე, როგორც ფიზიკის ფაკულტეტის სტუდენტმა, შემიძლია ვივარაუდო, რომ გოგონა ჩვენთან იმ პლანეტიდან მოხვდა, რომლის დანახვა დედამიწიდან ვერ ხერხდება. ალბათ ეს უცნობი პლანეტა „ოქროს თევზის“ თანავარსკვლავედში უნდა მდებარეობდეს და ხომალდიც, რომ ავაგოთ იგი იმდენად შორსაა იქამდე მაინც ვერ მივალწევთ. ამიტომ უცხოპლანეტელებს უნდა დავუკავშირდეთ, რათა დედამიწის ახლო ორბიტაზე მოფრინდნენ, სადაც ჩვენი და მათი ხომალდები შეხვდებიან და მიმის მათთან გადავსვამთ.

ბედიას წესიერად აზრის დასრულებაც ვერ მოესწრო, რომ მუხა აჭრიალდა, თითქოს ამით გამოთქმულ აზრს ეთანხმებოდა. როგორც იქნა, გადანყვეტილება მიიღეს და მეგობრები საქმეს შეუდგნენ. ახლა უცხოპლანეტელებს უნდა დაკავშირებოდნენ. ჯინმა ჯადოსნური სარკე აიღო და შიგ ჩაიხედა, თუმცა არავის ჰქონდა იმედი, რომ ამისგან რამე გამოდნებოდა. ყველამ იცოდა, მხოლოდ ნატალის ჰქონდა მასში ჩახედვის უფლება და ისიც თვეში ერთხელ. ანაზღად, ყველას გასაკვირად, სარკე ალაპარაკდა:

— დიდ ზღაპრულ ფორუმზე მიიღეს გადაწყვეტილება მიმის მშობლიურ პლანეტაზე დაბრუნების შესახებ. პლანეტა „მირის“ სახელითაა ცნობილი. მე დავალებული მაქვს დაგეხმაროთ. მოემზადეთ, რამდენიმე წუთში მირელთა კოსმოდრომის საფრენ ცენტრთან დაგაკავშირებთ.

სარკეში ლამაზი, ცისფერთვალება მირელის გამოსახულებაც გამოჩნდა. როგორც მიმი, ისიც არ ლაპარაკობდა, თუმც ყველას გარკვევით ესმოდა მისი სიტყვები:

— მიმის დედამ უკვე შეგვატყობინა გოგონას ადგილსამყოფელი. ჩვენი შატლი უკვე მზადაა დედამიწაზე გამოსაფრენად, მაგრამ საქმეს ერთი რამ ართულებს. ჩვენი ხომალდის კატასტროფა, რომელშიც მიმი იჯდა, დედამიწის ატმოსფერულმა სიმკვრივემ გამოიწვია. მართვა შეუძლებელი შეიქნა. ახლაც გაგვიჭირდება პლანეტის ატმოსფეროში შესვლა. ჩვენი მეცნიერები ამ საკითხზე უკვე მუშაო-

ბენ და ეს პრობლემაც მალე გადაწყდება. ჩვენი თხოვნაა, მიმი როგორმე დედამიწის ახლო ორბიტაზე გაიყვანოთ, საიდანაც ჩვენ ავიყვანთ. იჩქარეთ — ერთი მიწიერი დღე-ღამის შემდეგ დათქმულ ადგილზე ვიქნებით.

ამის შემდეგ ჯერი ხომალდის აგებაზე მიდგა. მორისმა საქმის ცოდნით დაიწყო განსჯა, როგორ უნდა გაეკეთებინათ ჯადო-მანქანა, მაგრამ, სამწუხაროდ, წარმოდგენაც არ შეეძლო რასთან ჰქონდა საქმე. ნატალი და ბედია შემოფოთებით ადევნებდნენ თვალს გამომგონებელს. მათ კარგად უწყოდნენ, რამდენი ცოდნა, დრო და ენერგია დასჭირდა კაცობრიობას მთვარემდე, რომ მიეღწია. და აი, შემწედ აქაც გრძნეული მუხა მოევლინათ. მოულოდნელად მისი ფულუროდან რაღაც უცნაური საგნები გადმოცვივდა. ეს ინსტრუმენტები აღმოჩნდა და როგორც კი ხელში აიღეს, იარაღები თავისით ამუშავდნენ. საქმე აენყო — ყველა შეთანხმებით მუშაობდა და მალე კოსმოსური ხომალდიც მზად იყო გასაფრენად. რაკეტის-მაგვარი აპარატი მუხის ახლოს იდგა. უცნაური

Suddenly to everybody's astonishment the mirror started speaking:

"At the Great Magic Forum a decision has been made – to get Mimmi to her planet. I have been ordered to assist you in this task. Get ready, in a few minutes I'll enable you to get in touch with the Center for Flight Management of that planet's cosmo-drome.

The reflection of a handsome blue-eyed man appeared in the looking glass. Just like Mimmi he did not speak, but everybody understood his words:

"From Mimmi's mother we know where she is. Our shuttle is ready for the flight to the planet Earth, but we have one problem. The spaceship on which Mimmi had been, got crashed for the reason that it had failed to cope with management, when it was flying through thick layers of the planet Earth's atmosphere. We are not yet ready to perform flights

to the planet Earth, though our scientists are already close to settling this problem. Therefore our task is to get Mimmi to the near Earth orbit, where she will move to our spaceship. Hurry up, in twenty-four hours we shall be at the fixed place."

Now the issue was building the rocket. Maurice began considering how to reconstruct his wonder-car, but unfortunately he could not even imagine what he had to deal with. Natalie and Bedia were anxiously watching the inventor, as they knew how much time, knowledge and effort it had taken people to get to the Moon.

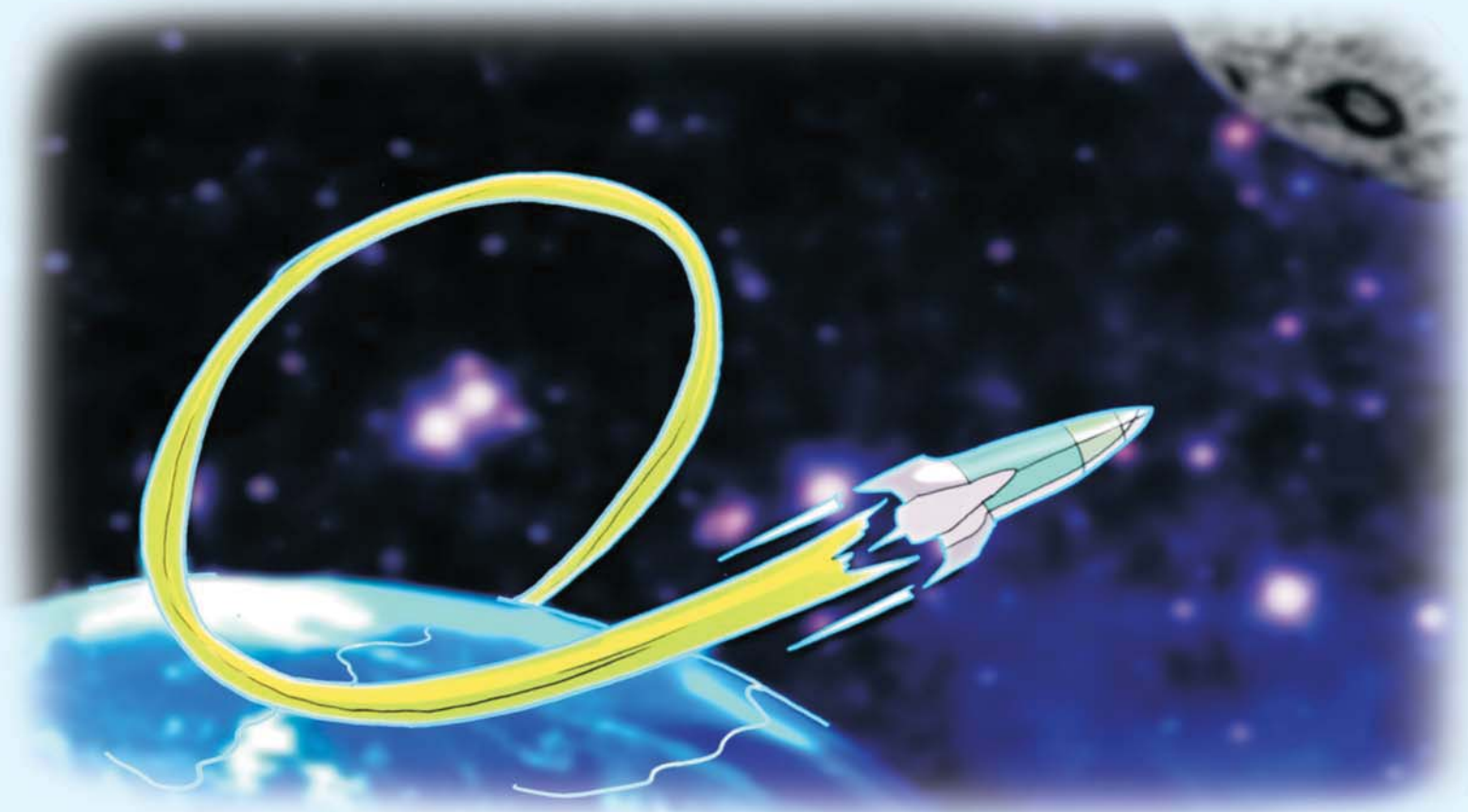
Again the magic Oak Tree came to their help. Suddenly the tree started throwing some things out of its hollow. They appeared to be the instruments and as soon as the friends were about to pick them up, they themselves started working. The work was successfully done as everybody worked in a good team and the spaceship was soon ready for the flight.

The rocket-like machine was standing near the magic Oak Tree. It was a strange construction, resembling something like a submarine or a rocket, which had not been known up to that moment. It looked so funny that the friends burst into laughter. But now Bedia remembered that they were to dock with the aliens' space vehicle to get Mimmi on its board. But they had no protective suits! Maybe the magic Oak Tree could help them with its magic blue passage! The Oak Tree made some sounds and a branch of a tree, slowly swirling like a spiral, fell down at Mimmi's feet. The friends realized it was the magic blue passage. They picked up the branch and started going on board their space ship.

The pilot's seat was certainly occupied by the inventor. Skillfully he started checking the details

კონსტრუქციის ხომალდი, რომელიც წყალქვეშა ნავსაც ჰგავდა და აქამდე თვალთ უნახავ რაკეტასაც ფრიად სასაცილოდ გამოიყურებოდა და მეგობრებმაც სიცილი ვერ შეიკავეს. ბედიას გაახსენდა, რომ კოსმოსში უცხოპლანეტელთა ხომალდს უნდა შეხვედროდნენ, მაგრამ როგორ მოხერხდებოდა ეს? მათ ხომ სკაფანდრები არ ჰქონდათ! იქნებ, გრძნეული დაგვეხმაროს თავისი ცისფერი „დერეფნით“?

სტარტის მოლოდინში დაძაბულიყვნენ. მხოლოდ მიმი, როგორც ყოველთვის, აუღელვებლად იჯდა. ბოლოს ჯინმა, თავისი ჯადოქრობის წყალობით, კოსმოსური ხომალდი ჩართო და მეგობრები ცაში აიჭრნენ. დასახლებულ პუნქტებს გადაუფრინეს. ფრენია აპარატმა გამაოგნებელი შთაბეჭდილება მოახდინა — ადამიანები გაოცებით მისჩერებოდნენ ცას და ერთმანეთს უჩვეულო საგანზე მიანიშნებდნენ.

მუხა აშრიალდა და მიმის ფეხებთან ნელინელ მისი სპირალად დახვეული ტოტიც დაეშვა. მეგობრები მიხვდნენ, რომ სწორედ ეს იყო ჯადოსნური მუხის ცისფერი გადასასვლელი. ტოტი აიღეს და ფრენია აპარატის ბორტზე იწეს ასვლა. პილოტის ადგილი, ცხადია გამომგონებელმა დაიკავა. როგორც საქმის მცოდნემ, მან სტარტამდე ყოველი ხელსაწყო მოსინჯა, შეამოწმა. კაბინაში ნატალი, ბელი, ბედია, ჯინი მიმისთან ერთად და რა თქმა უნდა, ბურანი მოთავსდნენ. ჯადოსნური საგნებიც ბორტზე აიტანეს — ვინ იცის, რა როდის დასჭირდებოდათ. ახლა უნდა ეჩქარათ, რადგან დედამიწის ახლო ორბიტაზე გასასვლელად მცირე დრო რჩებოდათ. უცნაური ხომალდის მგზავრები

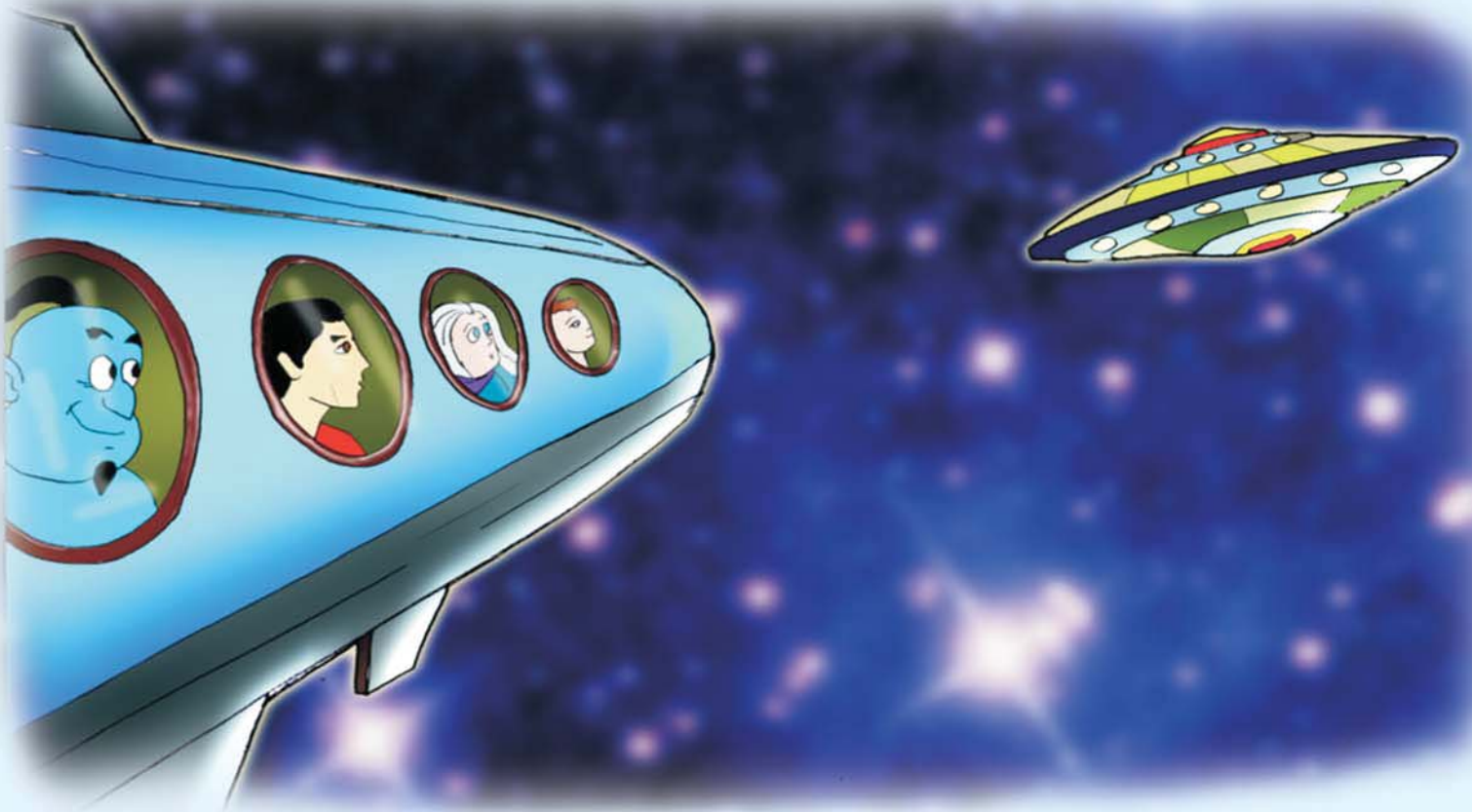
ჩვენი გმირები თავბრუდამხვევი სისწრაფთ მიფრინავდნენ და მალე კოსმოსშიც გავიდნენ. ახლა ლოდინი რჩებოდათ, ვიდრე მირელთა ხომალდი გამოჩნდებოდა. ილუმინატორიდან საუცხოო ხედი იშლებოდა და ხომალდის მგზავრები მოჯადოებულნი მისჩერებოდნენ სამყაროს უმშვენიერეს სურათს. უცებ ჯადოსნური სარკე აკიაფდა. მიმი მოუთმენლად ჩააშტერდა სარკეს. ეთერში მირელი პილოტი გამოჩნდა, რომელიც ახსნა-განმარტებებს იძლეოდა:

— ჩვენ გიახლოვდებით. ერთ წუთში თვალთახედვის არეშიც ვიქნებით და შეპირისპირების წერტილშიც. როგორც კი ნიშანს მოგცემთ, დაიწყეთ — მიმის გადმოგზავნის ოპერაცია. ოპერაციისთვის 13 წუთი გაქვთ.

before setting off. Natalie, Bell, Bedia, Jinn and Mimmi and of course Buran took their seats in the cabin. They took the magic things on board the vehicle – just in case, who knows how useful they might appear to be! Now they had to hurry up as they did not have much time to get to the fixed orbit. The passengers of the strange vehicle were anxiously waiting for the start,

was watching impatiently what it would show. The alien pilot appeared in the reflection, and he started giving instructions how to pass Mimmi to them:

“We are approaching. Soon we shall be within your sight and at the necessary distance to carry out docking. As soon as we give a signal, start the operation of passing Mimmi from your spaceship to ours. We have

only Mimmi was sitting calmly. Finally Jinn with the help of his magic started the space ship and the friends dashed up into the sky. While flying over the populated places, the space-vehicle made a stunning impression on the people, who were looking into the sky, pointing at the unusual apparatus.

The space ship was flying at an astonishing speed and soon it reached outer space. Now the friends had only to wait for the aliens' spaceship. A fantastic view opened from the portholes and the passengers of the space ship sat fascinated by the beauty surrounding them.

Suddenly the magic mirror lighted up again. Mimmi

been given not more than thirteen minutes to carry out the whole operation.

Everybody got ready, waiting anxiously for the space ship to appear. And then they saw one of the stars grow and approach them. It was a real flying saucer, perfectly shaped and illuminated. Now the time for Mimmi to leave came and it was necessary to use the magic branch of the Oak Tree. The hatchway of the flying apparatus was to be opened in such a way as to create a magic passage, otherwise the passengers could be pulled out into the open space. So the operation was to be performed extremely

ყველანი გაემზადნენ და დაძაბულნი ელოდნენ, როდის გამოჩნდებოდა ფრენია ობიექტი.

და აი, ერთმა ვარსკვლავმა გადიდება დაიწყო. მირელები ახლოვდებოდნენ. ეს იყო მართლაც ნამდვილი მფრინავი თეფში, იდეალურად ოვალური ფორმისა და ყოველმხრივ გაჩირალდებული. დადგა მიმის გაგზავნის დროც, რისთვისაც ჯადოსნური მუხის ტოტი უნდა გამოეყენებინათ. ლუქს რომ გახსნიდნენ, ზუსტად იმავე წამს უნდა გახსნილიყო ცისფერი დერეფანიც. წინააღმდეგ შემთხვევაში, მგზავრებს და ყველა დაუმაგრებელ საგანს წნევა ღია კოსმოსში გაიტაცებდა. ნატალი და ბელი მიმის ამხნევებდნენ, ჯინი და ბედია კი ლუქისკენ გაემართნენ. მორისმა მირელთა კოსმოსური ხომალდისკენ აიღო გეზი და ზღვრულად დასაშვებ მანძილზე მიუახლოვდა. ბურანმა ნატალის ტოტი მიაწოდა, თითქოს ოპერაციის დაწყების ბრძანებას იძლეოდა. დადგა გადამწყვეტი წუთიც. ლუქი გახნეს, ტოტი აკიაფდა და ჯადოსნური მუხის ნაცნობი ცისფერი გვირაბიც გამოჩნდა. გოგონა ნელა დაიძრა მფრინავი თეფშისკენ. მოულოდნელად მიმის ფეხი აუცურდა და ფეხსაცმლის ზონრით ლუქის კიდეს გამოება. დაძაბულობისგან ყველა გახევდა. ბურანმა იმარჯვა, გაიქცა და ზონარი

გადალრნა. ფრენია აპარატის მგზავრებმა შვებით ამოისუნთქეს — მიმის შეეძლო, გაეგრძელებინა გზა დერეფანში. წამით გოგონა შემობრუნდა და დარჩენილთ დასამშვიდობებლად ხელი დაუქნია. მერე მის ზურგს უკან თეფშის ლუქიც ჩაიკეტა და გვირაბიც გაქრა.

მიმე დუმილი ჩამოწვა. მიმი წავიდა. ეს განშორება საოცრად მტკივნეული გამოდგა მაგრამ მთავარი ის იყო, რომ გოგონა მშვიდობით გაისტუმრეს თავის დედიკოსთან და აღარაფერი ემუქრებოდა. მირელთა მფრინავი თეფში ციმციმა შუქფარით ნიშანს იძლეოდა, მეგობრებს აუწყებდა, რომ ყველაფერი წესრიგში იყო. ახლა ერთი ინტერესილა კლავდათ — რას მოუყვებოდა მიმი თავისიანებს მინიერ მეგობრებზე. მიწაზე დაშვების დროც დამდგარიყო ბედიამ და მორისმა კურსი დედამინისკენ აიღეს.

როგორც იქნა, დედამინის ატმოსფეროს ფენებშიც შემოაღწიეს და დასაჯდომად მოემზადნენ. მიწამდე 500 მეტრზე ნაკლები მანძილი რჩებოდა, სიჩქარე კი დასაშვებზე მაღალი იყო. ავტომატურმა პულტმა ეკიპაჟს გაფრთხილების სიგნალი მისცა და ხომალდიც ხელით მართვაზე გადაიყვანა. მორისმა და ბედიამ ხელსაწყოებს საჭირო პარამეტრები მისცეს.

ჯინი ხომალდის ბორტინჟინერის მოვალეო-

precisely. Natalie and Bell supported Mimmi and Bedia and Jinn went in the direction of the hatchway. Maurice took the course of the aliens' space ship and approached it at the closest distance possible. Buran brought Natalie the magic branch, as if giving the command about the start of the operation. The decisive moment came. The hatchway opened, the branch lighted and the familiar blue passage of the magic Oak Tree appeared. Mimmi slowly walked through the passage to the flying saucer. Suddenly Mimmi's shoe got stuck on the edge of the hatchway. Everybody froze, but Buran ran up to the girl and helped her to free herself. Natalie and Bell sighed with relief – Mimmi was able to continue her way through the blue passage. For a second Mimmi turned round and waved her hand to everybody. As soon as the hatchway of the flying saucer closed behind her, the blue passage disappeared.

A heavy silence fell. Mimmi left and the friends felt very sad to part with the little girl. But the main thing was that she went to her mother and she was out of danger from now on. The flying saucer of the aliens was thankfully twinkling, to let them know that everything was all right.

The friends, sitting in the space ship were discussing their journey and the successful return of Mimmi. They wondered what Mimmi would tell her people about her new friends from the Earth, but it was time to return home and Bedia and Maurice gave the course to their spaceship and directed its flight to their planet Earth.

* * *

Finally the flying vehicle entered the atmospheric layers of the planet Earth and everybody got ready for landing. When the distance to the Earth was 500

miles and the speed of the space ship was over the admitted limit, the passengers were warned about danger and the vehicle turned on the safe manual management. Bedia and Maurice ordered the apparatus the necessary parameters. Jinn skillfully coped with the work of the board engineer of the space ship. The passengers felt a push and the flying vehicle struck against the land. They opened the exit and left the spaceship.

When they looked around, they realized that they were not in Natalie's garden. A cold wind was blowing and there was a drab desert around them. It was clear that the parameters of the landing had been mistakenly given and they were in an unknown place.

They got back to the space ship and went deep into sad thoughts. Bell was thinking about her Prince, Jinn - about Aladdin and Jasmine, Natalie about her father, Bedia about his mother and Buran was dreaming about her cozy kennel and the bone he had hidden in the fallen leaves. Everybody was eager to get back home.

Besides, they were all hungry and tired after their adventures. Bedia looked at his friends and burst out laughing. Natalie's face was dirty with soot. Bell

ბას შესანიშნავად ართმევდა თავს. უცებ ეკი-
პაჟმა რყევა იგრძნო და აპარატი გრუხუნით
დაეცა მიწაზე. ლუქი გახსნეს და ხომალდიდან
გადმოვიდნენ. მიმოიხედეს, მაშინვე მიხვდნენ,
რომ ნატალის ბაღში არ იყვნენ — ქროდა ცივი
ქარი და ირგვლივ უსიერი უდაბურება გაშლი-
ლიყო. ასეთი მოუხერხებლობა და ქაოსი კოს-
მოსშიც არ უგრძნიათ. აღმოჩნდა რომ დაშვე-
ბის პარამეტრები არაზუსტი იყო — სრულიად
უცხო და უცნობ ადგილზე იყვნენ. ბედიამ მე-
გობრებს ძვლებამდე გამჭოლი ქარისგან თავის
დასაცავად ხომალდში შებრუნება ურჩია. უკან,
აპარატში შებრუნებულები, ნაღვლიან ფიქრს
მისცემოდნენ. ბელი თავის პრინციზე ფიქრობდა,
ჯინი — ალადინსა და ჟასმინზე, ნატალი —
მამაზე, ბედია — დედაზე, ბურანი კი თავის
თბილ, მყუდრო ბუდრუგანაზე და ხმელ ფოთლებში
გადამალულ ძვალზე. ყველას თავის ჭერქვეშ
შეფარება მონატრებოდა, რადგან შიოდან და
თავს გადამხდარი თავგადასავლებითაც ერთობ
მოქანცულიყვნენ. ბედიამ მეგობრებს გადახედა
და სიცილი წასკდა — ნატალის სახე გამურვოდა,
ბელს სამეჯლისო კაბის ქობა ჩამოხეოდა და ახლა
ქურთუკ-მოხურულ, ჩვეულებრივ თანამედროვე გო-
გონად ქცეულიყო; მორისი თავისი შარვლით
ისე გამოიყურებოდა, როგორც ბალახონიანი
ყარიბი, ბალანაბურძგნული ბურანი ზედგა-
მოჭრილი მაჩვ-ზღარბა გახლდათ. იქვე ბედი-
ას ჯადოსნური ლამპარი გაახსენდა და ჯინს

სთხოვა, ლამპრისთვის გაეხახუნებინა, რათა
ჯადოსნური ნივთი გამასპინძლებოდათ და
ჩაეთბუნებინა ისინი. ჯინი დათანხმდა. ლამ-
პრიდან შავი კვამლი გამოიძენდა და ბოროტი
ხარხარიც გაისმა. დაღლილი და დამფრთხალი
მეგობრები შიშით დააცქერდნენ ჯადო-ნივთს.

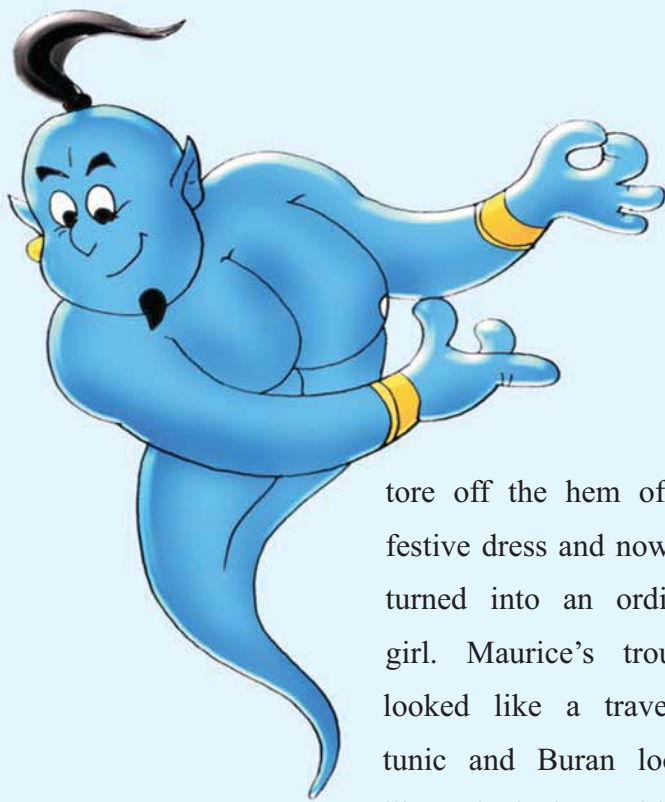
— გისმენ და გემორჩილები! — ლამპრიდან
ბოროტი ჯაფარის როყიო ხმა მოისმა.

საცოდავ ჯინს სულ გადაავიწყდა, მასში
ჯაფარი რომ იყო ჩამწყვდეული. ჯაფარი ახ-
ლა ჯინს ცვლიდა და მოვალე იყო, შეესრუ-
ლებინა ყველას სურვილი-მოთხოვნა, ვინც
გამოიძახებდა. ჯინმაც სუფრის გაშლა და ხო-
მალდის გათბობა უბრძანა, მაგრამ ლამპარში
მოხვედრილი ჯაფარი უფრო გაბოროტებულ-
გავერაგებულიყო.

— მე აღვასრულებ შენს სურვილებს —
თქვა მან, ოღონდ ერთი პირობით: ყოველი
აღსრულებული სურვილის საფასურად 1000
წლით უნდა შემცირდეს ჩემი ტყვეობის ჟამი.

რა ექნათ? მეგობრები ჯაფარის ხელში აღ-
მოჩნდნენ. მოითათბირეს და გადაწყვიტეს,
ლამპარისთვის წერილი მიეწერათ, რამეთუ
ის გახლდათ ბოროტი ჯინის უფროსი და მხო-
ლოდ მას შეეძლო საკუთარი პირობების მისთ-
ვის წაყენება. ჯინურ ენაზე მიწერილ წერილში
ნათქვამი იყო, რომ ისინი ეთანხმებოდნენ ჯა-
ფარის პირობას, მაგრამ იგი ერთგულად და სა-
მართლიანად უნდა მომსახურებოდათ, ვიდრე
საკუთარ სახლებში დაბრუნდებოდნენ. იმ შემ-

tore off the hem of her festive dress and now she turned into an ordinary girl. Maurice's trousers looked like a traveler's tunic and Buran looked like a hedgehog with his

fur standing on edge.

Suddenly Bedia remembered about Aladdin's lamp and asked Jinn to rub it in order to give them food and drink and warm them. Jinn did so and suddenly the black smoke came out of the lamp, followed by an evil giggling. The exhausted and terrified friends stared at the lamp.

"I obey to serve you, master" came a thundering voice of the evil magician Jafar.

Poor Jinn had quite forgotten that Jafar had been locked in this very lamp. As Jafar was a Jinn and was obliged to carry out commands, Jinn ordered him to lay the table and to warm the space ship. But after finding himself in the lamp, Jafar became even more wicked and evil.

"I'll carry out your order on one condition. Every wish that I carry out will reduce my imprisonment in the lamp for 1 000 years."

What could be done?! The friends fell fully into the power of Jafar. After some discussion they decided to write a letter to the lamp, after all it was the boss

of the evil Jinn and only the lantern could dictate its conditions. In the letter, written in Jinn's language, it was written that they agreed on Jafar's condition, but he was obliged to serve them faithfully until they reached home. In case Jafar did not commit anything evil, his imprisonment would be reduced for 1 000 years. Everybody signed the message and it was sealed with Bell's royal stamp.

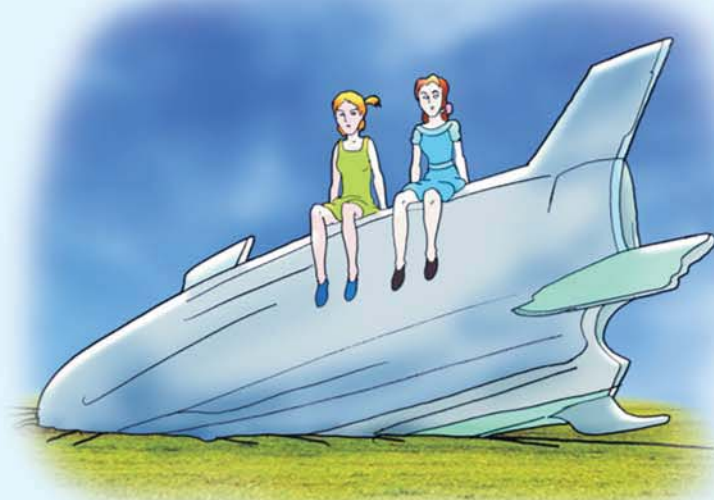
After putting the message into the lamp, they started anxiously waiting for the answer. Soon the lamp shook, swiftly moved from side to side and changed its color every minute. It was clear that Jafar was struggling with himself: If he agreed to the condition, the time of his imprisonment would be reduced for 1 000 years, but doing a kind deed was even more difficult for him than being imprisoned. After a while the lantern calmed down and a sealed scroll appeared from it. The friends joyfully opened it and Jinn read the answer aloud:

"I, Jafar from Aghraba swear to serve you truly and faithfully on condition that all the points of the agreement will be carried out honestly by everybody, including Jinn."

თხვევაში, თუ ჯაფარი ნდობას გაამართლებდა და არანაირ ბოროტებას არ ჩაიდენდა, მას ტყვეობის პერიოდი 1000 წლით შეუმცირდებოდა. გზავნილს ყველა აწერდა ხელს. შემდეგ იგი ბელის სამეფო ბეჭდით დალუქეს, ლამპარში ჩაუშვეს და დაძაბულად დაიწყეს ლოდინი. ლამპარი აცახცახდა, აქეთ-იქით მიაწყდა და ყოველწამიერ იცვლიდა ფერფურს. ყველაფერი ნათელი იყო — ჯაფარი საკუთარ თავს ებრძოდა. მართალია, ტუსალობის ვადა 1000 წლით უმცირდებოდა, მაგრამ, ჩანდა კეთილის ქმნა მისთვის უფრო მძიმე და მტანჯველი იყო, ვიდრე პატიმრობა. გარკვეული ხნის შემდეგ ლამპარი დამშვიდდა და მისგან ასევე დალუქული გრაგნილი გამოძვრა. მეგობრებმა საზეიმოდ ახსნეს ლუქი, გაშლეს და ჯინს გადასცეს წასაკითხად. ამ უკანასკნელმა ხმამალა წაიკითხა: „მე, ჯაფარ ალაბელი, თავს ვალდებულად ვთვლი, გემსახუროთ ერთგულად და სამართლიანად, იმ პირობით, თუ ხელშეკრულების ყოველი პუნქტი შესრულდება ღისეულად და უსიტყვოდ, მათ შორის ჯინისგანაც“.

ბოლოს და ბოლოს ხელშეკრულება შედგა და მხარეებმაც ხელი მოაწერეს. ხომალდში მაშინვე დათბა, განათდა და ზღაპრულად გემრიელი ნუგბარი გაჩნდა. მეგობრები მდუმარედ შეექცეოდნენ. უცებ მომაჯადოებელი მუსიკის ჰანგები გაისმა — იავნანური, სიმშვიდის მომგვრელი, მიმადინებელი. ბორტზე მყოფნიც ღრმა ძილში ჩაეფლნენ. ძილქუშიდან ჯაფარის ხარხარმა გამოაფხიზლათ — ჯადოსნური მანქანა ნამსხვრევებად ქცეულიყო. აქამდე მოკუნტულ ჯინს ძილში ბუ-

ნებრივი ზომები მიეღო, გადიდებულიყო და... მანქანაც გაირღვა, ნაწილ-ნაწილ დაიშალა. ლამპარში მჯდომი ჯაფარი მხიარულობდა და ბედნიერებით ტკბებოდა, რადგან ლამპარში გამოკეტილსაც შეეძლო ბოროტების ჩადენა.

ჯადოსნური მანქანა განადგურებული გახლდათ, მოგზაურები კი გადაადგილების საშუალების გარეშე დარჩენილნი ამ უდაბურებასა და სიცივეში. რა ექნათ? ნათელი იყო, ლამპარით ველარ ისარგებლებდნენ, სარკე კი დუმდა. ისიც კი არ იცოდნენ სად იმყოფებოდნენ — იქნებ ზღაპარში, იქნებ სულაც უკაცრიელ, კაციჭამიებითა და საშინელი მტაცებლებით დასახლებულ კუნძულზე. უსაქმურად ჯდომა არ იქნებოდა, რაღაც უნდა მოეფიქრებინათ, უნდა ემოქმედათ. ბედიამ ბურანს უხმო და გარემოს დასაზვერად გაემართნენ. ბელმა და მორისმა ჯადოსნური მანქანის მექანიზმი მოსინჯეს. საბედნიეროდ, იგი უვნებელი აღმოჩნდა. ნატალის ხელმძღვანელობით ანტენის მაგვარი რაღაც შეაკონინეს და მისი ტალღებზე მომართვა სცადეს. უეცრად პატარა დინამიკიდან ხმა მოისმა, რომელიც იუწყებოდა:

— დღეს ჩვენს ქალაქში მოვლენები უჩვეულოდ ვითარდება. მოწმენდილ ცაზე უცნობი მფრინავი აპარატი გამოჩნდა, რომელიც ჩვენს თავზე პიკირებს, თითქოს ჩვენს შესწავლას ცდილობდეს. მოსახლეობა ქუჩაში გამოეფინა და ამ უჩვეულო ობიექტს აკვირდება. მეცნიერებმა ჯერ ვერ ახსნეს რას წარმოადგენს ეს აპარატი. იმედოვნებენ, რომ ჩამოსულები მშვიდობიანი მისიით იმყოფებიან და მალე შემოვლენ კონტაქტში დედამიწელებთან.

Finally the agreement was made and signed by both parts. A minute later it got a warm light and fabulously delicious food appeared. The friends were treating themselves to the wonderful food when magic music was played, which put them all to sleep. Everybody fell fast asleep on board the space ship.

Jafar's terrible laughter woke them up. The wonder-car was destroyed. Poor Jinn got his natural, enormous size while he was asleep and the wonder car got smashed into pieces. Jafar, sitting in the lantern was rejoicing, because even while being a slave of the lamp he was able to commit evil things.

The wonder-car was destroyed and the travelers were left without a means of transport. What could be done? It was evident that they could no longer use the magic lamp and the magic mirror was silent. They had no idea where they were – in a fairy tale, or on an uninhabited island, populated by cannibals and fierce beasts. It was necessary to think of some way out.

Bedia called Buran and they went to explore the place and Bell and Maurice checked the mechanism of the wonder-car. Fortunately it was not destroyed. By Natalie's suggestion they constructed something like an antenna and started fixing it. Suddenly they clearly heard a voice, which was making an announcement:

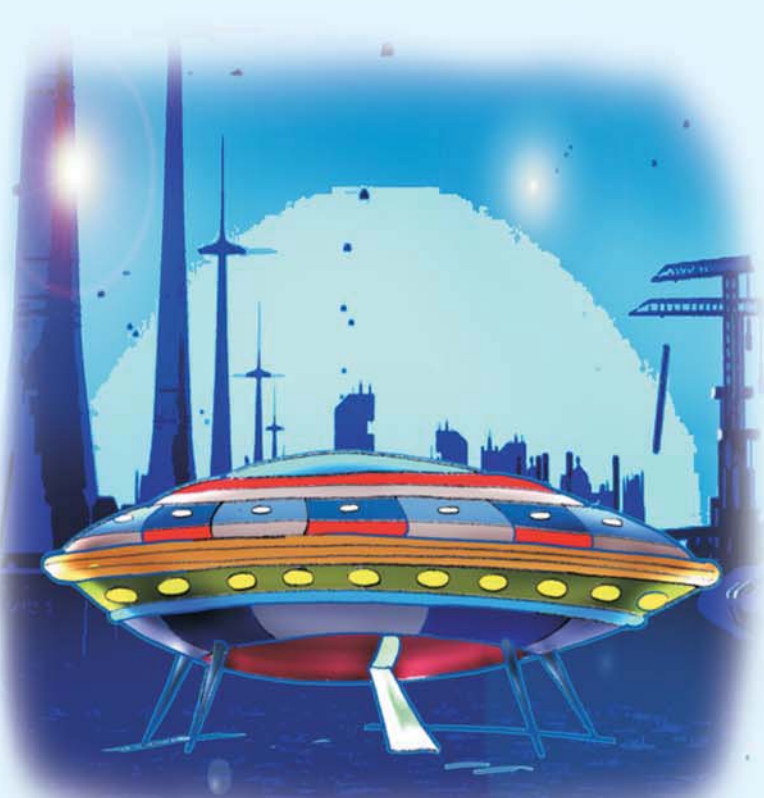
“Unusual events are taking place in our city. An unidentified flying object has appeared in the clean sky over our city. It is flying round and round over the city, as if observing and studying us. The population has come out, watching the unusual event. The scientists are unable to identify the flying object yet. They hope that the unknown aliens have come with peaceful purposes and will soon get into contact with the population of

the Earth. Stay with us and we shall keep you updated about the course of the most important events...”

At this time Mimmi was flying back home. She could hardly stand on her feet as her strength was leaving her. But the more the flying saucer approached the planet, the stronger she felt as the vital energy was coming back to her. And when they landed, she was already full of energy and she rushed out to look for her mother.

At last she saw the familiar eyes, full of love. The woman took Mimmi into her arms and hugged her and Mimmi pressed herself to her mother, promising never to get lost again.

The spacemen gave an account about the flight, the mission of which was to save the little girl. They described the people of the Earth and their flying vehicle in detail. Having analyzed the information, the scientists of the Center for Flight Management came to the conclusion that it was impossible to fly on a rocket like that. They made a conclusion that the vehicle like that had miraculously gone into space

დარჩით ჩვენთან და ყველაზე მნიშვნელოვან მოვლენათა ცენტრში იქნებით.

მფრინავ თევზზე გადაყვანილი მიმი მშობლიურ სახლში, მირისკენ მიჰქროდა. ძალიან იყო მისუსტებული, თავს ცუდად გრძნობდა. უკანასკნელ ძალებს კარგავდა, მაგრამ მერე და მერე, რაც უფრო უახლოვდებოდა მშობლიურ პლანეტას, მით მეტი სასიცოცხლო ენერგია ემატებოდა. როცა კოსმოდრომზე დაეშვნენ, მიმი უკვე ენერგიული და ძალ-ღონით სავსე, მირელთა შორის გაერია და დედას დაუწყო ძეხნა. აი ნაცნობ, სიყვარულით აღსავსე სახეს მოჰკრა თვალი. ქალმა ბავშვი აიტაცა, მოეხვია, გოგონა კი დედას ეკვროდა და პირობას დებდა, აღარსად დაგემალებიო.

კოსმონავტებმა ფრენის ანგარიში შეადგინეს, სადაც დასახელდა მისიის მიზეზი და სადაც დანვრილებით იყო ლაპარაკი დედამიწელებსა და მათ უცნაურ ფრენის აპარატზე. ინფორმაცია რომ გაანალიზეს, მირის კოსმოსური ფრენის სამმართველოს ცენტრის მეცნიერები ერთმნიშვნელოვან დასკვნამდე მივიდნენ — იმგვარი აპარატით, როგორიც დედამიწელებს ჰქონდათ, ფრენა შეუძლებელი იყო. დაადგინეს, რომ მათი გასვლა ღია კოსმოსში სასწაულს თუ მიენერებოდა და თუ, ეს მაინც მოხდა, მათი დედამიწაზე დაშვება უეჭველად კატასტროფით უნდა დამთავრებულიყო, რომ არა შესაბამისი დახმარება გარეშეთაგან. ნათელი გახდა, საჭირო იყო სასწრაფოდ ექსპედიციის დაგეგმვა და მისი დედამიწაზე გაგზავნა. მირელებმა იცოდნენ, მათთვისაც რა საშიშროებას წარმოად-

გენდა დედამიწის სქელი ატმოსფერო, მაგრამ სხვანაირად მოქცევა არ შეეძლოთ. განა მათ ვიღაც უცხოპლანეტელი გოგონას გადარჩენისთვის სიცოცხლე საფრთხეში არ ჩაიგდეს? ნათქვამია, ვალს გადახდა უნდაო...

მირელთა მეორე, უფრო სრულყოფილი ექსპერიმენტული კოსმოსური ხომალდი მზად იყო გასაფრენად. სავარაუდოდ, მას წარმატებით შეეძლო დედამიწის ატმოსფერული ფენების დაძლევა და გავლა.

შეკრების გამოცხადებიდან ზუსტად 30 წუთის შემდეგ ხომალდი კოსმოსში გავიდა და კურსი ცისფერი პლანეტისკენ — დედამიწისკენ აიღო. მიმი, რა თქმა უნდა, ექსპედიციასთან ერთად გამოფრინდა, რადგან სწორედ მას ჰქონდა ყველაზე დიდი გამოცდილება დედამიწელებთან ურთიერთობისა. ეს არგუმენტი იმდენად მტკიცე და დამაჯერებელიყო, მირელმა მეცნიერებმა მისიაში მიმის ჩართვაზე უარი ვერ თქვეს.

კოსმოსურმა აპარატმა წარმატებით გაიარა დედამიწის ატმოსფეროს მკვრივი ფენები. ახლა ფრენის კოორდინირებას უკვე მიმი უძღვებოდა, რადგან მხოლოდ მან იცოდა იმ დასახლების ადგილსამყოფელი, სადაც იმ უცნაურ ფრენიასხომალდიანი ხალხი ცხოვრობდა. პილოტებიც მონიშნულ ადგილს უახლოვდებოდნენ. ცოტაც და ფრენია აპარატი უკვე ნატალის სახლის თავზე ეკიდა, მიმი ამაოდ იცქირებოდა ქვევით, რათა ნაცნობი სახე დაენახა. მეგობრებს თვალი, რომ ვერ მოჰკრა გოგონა განაწყენდა. რა უნდა ელონათ? მირელებმა ადა-

and was sure to have met with an accident, if it were not given proper assistance. It was clear that an urgent expedition was to be prepared to be sent to the Earth. They were well aware how dangerous it might be, but they could not act in any other way, after all the people of the Earth had risked their lives for saving the little girl from an unknown planet. So they felt very much obliged.

Another, more sophisticated space ship was ready for the flight and evidently it would be able to manage to go through the atmosphere layers of the planet Earth.

Exactly thirty minutes later after the announcement, the rocket flew into the space, taking the course in the direction of the blue planet Earth. Mimmi certainly flew with them as she had more experience of communicating with the inhabitants of the Earth. This argument was so convincing that the scientists could not refuse her and leave her at home.

Finally the spaceship got through the thick layers of the planet Earth and under direction of Mimmi, who showed the pilots the coordination of the city, where the people of the strange flying vehicle lived, began

approaching the object of their mission. The flying saucer was over Natalie's house. In vain did Mimmi look at the house trying to see any signs of life and when she was unable to see her friends, she got very much upset. What were they supposed to do now? The pilots switched on the scanning apparatus, but all in vain – the house was empty. Mimmi was thinking hard how to help her friends and suddenly she remembered the magic branch of the Oak Tree, which had helped her to get home.

"Perhaps Magician Jim can help me to find my saviors?" She thought. Mimmi asked the pilots to get her to the necessary place. She was well aware that her energy supply would last only for two days and therefore she was in a great hurry. The pilots switched on the apparatus to make them invisible, as they did not want the population of the Earth to panic at the sight of an unidentified flying object.

At last Mimmi found herself in Natalie's garden and she ran along the path, leading to the magic Oak Tree. She felt that only he could help her. Approaching, it Mimmi took out the branch that she had never parted with even for a minute. The branch slipped out of her

მიანთა სკანირების აპარატი ჩართეს, თუმცა სულ ტყუილუბრალოდ — სახლი ცარიელი აღმოჩნდა. მიმი კი მიხვდა, მეგობრები ჯერ კიდევ ვერ მობრუნებულიყვნენ შინ და დაძაბული ფიქრობდა, როგორ მიშველებოდა. წამსვე მუხის ჯადოსნური ტოტი მოაგონდა, რომელიც შინ დაბრუნებაში დაეხმარა. „იქნებ გრძნეული დამეხმაროს ჩემს გადამრჩენელთა პოვნაში?“

— გაიფიქრა მან. გოგონამ პილოტებს ხომალდის მიწაზე დასმა სთხოვა. მას კარგად ესმოდა, რომ ენერგია ორი დღე-ღამის სამყოფი ჰქონდა, ამიტომ ჩქარობდა. მირელებმა შემნილბველი აპარატი ჩართეს. არ უნდოდათ, უბრალო გამვლელ-გამომვლელთა ყურადღება მიეპყროთ და მათი გამოჩენით მიწიერნი პანიკაში ჩავარდნილიყვნენ. ისინი უჩინარნი გახდნენ. გოგონა უკვე ნატალის ბაღში იყო და ნაცნობი ბილიკით მუხისკენ გარბოდა. გრძნობდა, დახმარება მხოლოდ მას შეეძლო. მიახლოებისთანავე ტოტები ამოიღო, რომელიც აქამდე წამითაც არ მოუშორებია. ტოტი ხელიდან გაუცურდა, გაფრინდა და იმ ადგილს დაუბრუნდა, რომელზეც იზრდებოდა. გრძნეული ჯიმი სამადლობელი ჭრივით გაეხმიანა გოგონას. მიმიმ უსიტყვოდ მიმართა ჯადოსნურ მუხას — თხოვა ეპოვნინებინა მისთვის ჯადოსნური მანქანა და თუ შესაძლებელი იყო, გაეგზავნა დაკარგულ მეგობრებთან.

* * *

ამასობაში ბედია და ბურანი გარემოს ზვერავენ. ვინრო, თოკივით დაგრეხილ ბილიკს გარდა, რომელიც ტყის სიღრმეში იკარგებოდა, არაფერი ჩანდა. უკან მობრუნებულმა ბედიამ ჯგუფს დაზვერვის ანგარიში მოახსენა. მეგობრებმა მოითათბირეს და გადაწყვიტეს, ბილიკს გაჰყოლოდნენ. შეაქუჩეს აუცილებელი ნივთები და გზას დაადგნენ. ბილიკი ავად მდუმარე ტყეში შეუძღვათ და გულდამძიმებული მგზავრები ხშირ, ატეხილ და გაუვალ ტევრში შევიდნენ. კარგა მანძილი ჰქონდათ გავლილი, უცებ ბურანიშედგა და დაყურსულ სიჩუმეს მიაყურადა. შორიდან სულის გამყინავი სტვენა, ხორხოცი და სროლის ხმები გაისმა. მგზავრები შეშინდნენ, მაგრამ მაინც იქით გაემართნენ და მალე დიდ გზაზეც ამოჰყვეს თავი, სადაც დიდებულად შეკაზმულცხენებიანი ეტლი იდგა. ეტლი ალყაში მოექციათ ყაჩაღებს, დამფრთხალ უცნობ გოგონას გადმოსაყვანად ექაჩებოდნენ. შექმნილ ვითარებაში გარკვევაც კი ვერ მოასწრეს მეგობრებმა, რომ განრისხებული ჯინი შენიშნეს. იგი გოგონას საშველად ისე მიაბოტებდა, გზად ყველაფერს სრავდა და მიხვეტავდა. შიშისგან დაზაფრული ყაჩაღები ნაჩქარევად გაერიდნენ ბრძოლის ველს, დაბნეული გოგონა კი შეშინებული და ერთიანად გადაფითრებული შესქცეროდა თავის გოლიათ მხსნელს ნატალი და ბელი, თქმა არ უნდა, იმავე წამს მასთან მიცვივდნენ დასამშვიდებლად. როგორც იქნა, გოგონამ გონება მოიკრიბა და ციდან ჩამოცვენილებს გამოეცნაურა: „მე გერდა მქვია. ჩე-

hand and flew to the very place, where it had been growing before. Magician Jim made grateful sounds in reply. Mimmi turned her thoughts to the magic Oak Tree, asking to help her to find the wonder car and if possible to send her to her friends.

Meanwhile Bedia and Buran were exploring the place. They found nothing, but a narrow, winding, path leading to a thick forest. On coming back, Bedia gave the account of his exploration to his friends and after discussing the matter, they decided to go along the path. They collected all the necessary things and set off on their way.

The path led them to a thick, ominously silent forest. They entered the forest with heavy hearts. They had covered quite a long distance, when Buran stopped and pricked his ears. Terrifying whistles, laughter and shooting reached their ears. The travelers went in the direction of the sounds and came to a wide road, where a golden carriage, harnessed with wonderful horses was standing. It was surrounded by robbers, who were

forcibly dragging a scared girl out of the carriage. The friends hardly had any time to consider the situation, when they saw enraged Jinn, hurrying to help the girl and smashing everything on his way. The robbers got scared to death and quickly left the place of the conflict. Staring at her giant savior, the girl was in a shock. Natalie and Bell ran up to her to calm her down. Finally she came to herself and said:

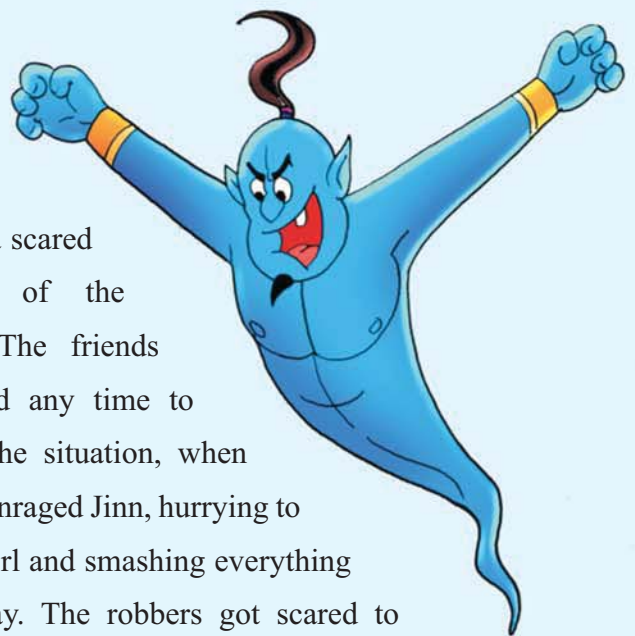
“My name is Gerda and I am on my way to save my brother, who has been kidnapped and now I am in a hurry to get him back home.”

Natalie remembered the tale, which her father used to read to her before sleeping. She knew that only the Reindeer of the little robber girl was able to help her. So, it was necessary to find the camp of the robbers.

Gerda was awfully happy to meet friends in this terrifying forest. She let the coachman and pages go to the palace and the travelers got into the carriage to look for the robbers.

Only now did they notice that the carriage was full of sweets and fruit. The hungry friends helped themselves to the delicious food, as the way was long and they needed to be strong.

The horses rushed swifter than the wind and by the time the sun had set, an old, half dilapidated castle appeared in the gloomy forest. Through the gates a big fire could be seen with the robbers sitting round it. They were telling an incredible story about the giant.

მი ძმის, კაის გადასარჩენად მივდივარ. იგი გაიტაცეს და მინდა სახლში დავაბრუნო.“

ნატალის ზღაპარი გაახსენდა, რომელსაც მამა ხშირად უკითხავდა ძილისპირზე. მან იცოდა, რომ გერდას დახმარება პატარა ავაზაკ გოგონას ჩრდილოეთის ირემს შეეძლო. ახლა მთავარი ყაჩაღთა ბანაკის პოვნა იყო. გერდამ უსაზღვროდ გაიხარა, ამ სამიშ ტყეში ასეთ მეგობრებს რომ გადაეყარა. მეეტლე და ლაქიები სასახლეში გაუშვა, მგზავრები კარეტაში მოკალათდნენ და ყაჩაღთა საძებნელად გაემართნენ. ახლალა შეამჩნიეს — კარეტა სავსე იყო ტკბილეულ-ხილეულით. მოშიებული მეგობრები დაემუშრნენ — გზა გრძელი ედოთ და მომაგრება და ძალების მოკრება არ აწყენდათ.

ცხენები ქარის უსწრაფესად მიჰქროდნენ და აი, მიმწუხრის ჟამს, ტყეში ძველისძველი, ნახევრად დარღვეული ციხესიმაგრეც გამოჩნდა. კარიბჭის ღიობში უზარმაზარი კოცონი ენთო. კოცონთან მოკალათებული შიშნაჭამი ყაჩაღი დედაკაცი და პატარა ყაჩაღანა გოგონა გულისყურით კი უსმენდნენ ჯერაც თავზარდაცემულ თანარაზმელებს, მაგრამ აშკარა იყო, იოტისოდენადაც არ სჯეროდათ მათ მიერ მოყოლილი ამბები.

მეგობრებმა სახელდახელოდ მოითათბირეს და გადაწყვიტეს ყაჩაღებს მოულოდნელად დასხმოდნენ თავს. დიდებული ოქროს ეტლი გრუხუნით შევარდა კარიბჭეში და ცი-

ხე-კოშკის ეზოში გაჩერდა. ავაზაკები მოულოდნელობისგან დაბნეულნი შეჰყურებდნენ ენით აუწერელ ნადავლს, მხოლოდ ბებრუხანა ყაჩაღმა მუშპეტი მოიმარჯვა და კარეტაში მსხდომნი სამიზნეზე დაისვა. გასროლა კი ველარც მოასწრო — გოლიათმა ხელი დასტაცა და ჰაერში ფეხებით დაკიდა. ყაჩაღი ყვიროდა და პატიებას ითხოვდა, მაგრამ გამძვინვარებული ჯინი სულაც არ აპირებდა მის გათავისუფლებას. გერდა პატარა ყაჩაღანა გოგონას მიუახლოვდა და თავის სევდიან ისტორიას მოუყვა. დამხვდური გოგონა ყაჩაღანა კი იყო, მაგრამ მკერდექვეშ კეთილი გული უცემდა. გერდას ამბავმა გული აუჩუყა და აცრემლებულმა დახმარება აღუთქვა. მგზავრები ციხე-კოშკში შევიდნენ, სადაც უამრავი დატყვევებული მხეცი მიებათ. ჩრდილოეთის ირემი კუთხეში მიემწყვდიათ. ნატალიმ იცოდა, სწორედ მას შეეძლო თოვლის დედოფლის საბრძანისისკენ მიმავალი გზის ჩვენება. ახლა წასვლა იყო საშური, რადგან, დროზე თუ არ მიუსწრებდნენ, კაის გული სამარადჟამოდ იქცეოდა ყინულის ნატეხად. გასამგზავრებლად რომ გაემზადნენ პატარა ყაჩაღანა ატირდა და მეგობრებს თან წაყვანა სთხოვა. მას ისე უნდოდა დახმარებოდა გერდას, მეგობრებმა უარი ვერ უთხრეს და სიამოვნებით დათანხმდნენ ლაპლანდიისკენ წაყოლებინათ.

გოგონები ეტლში მოკალათდნენ, ბედიამ მეეტლეობა იკისრა და კოფოზე წამოსკუპდა.

The old robber woman and her little daughter were listening with interest, but it was evident, that they did not believe their story.

The friends discussed the situation and decided to take the robbers by surprise. The beautiful gold carriage rushed inside with a great noise and stopped in the yard of the castle. The robbers stared at the incredibly rich carriage in a shock. Only the old robber- woman seized a musket and aimed at the friends, sitting inside the carriage. But she had hardly any time to make a shot – the huge giant grabbed her and hang her by her feet. She cried, begging to be forgiven, but Jinn angrily looked at her and did not let her free.

Gerda went up to the little robber girl and told her about her sad story. As the robber girl had a kind heart, she burst out crying and of course she agreed to help Gerda.

The travelers entered the castle, where they found tied animals. The Reindeer was locked in one of the corners. Natalie knew that it was this very deer, which could show them the way to the Snow Queen. They had to hurry, as in case they were late, Kay's heart would turn into ice for good.

The friends got ready to leave, but the little robber girl started crying and begged them to take her with

them. She was so eager to help Gerda, that they all agreed to take her to Lapland.

The girls took seats in the carriage, Bedia took the coachman's seat, Maurice mounted the Reindeer, and Jinn and Buran followed them. The old robber woman cried, begging her daughter to stay. The girl kissed her mother and promised her to come back by all means. The old robber woman had no other way out but to agree and wish them a good journey.

Bedia swished the whip and they galloped off faster than the wind. The Reindeer was running in front of them, leading the way to Lapland. They were on their way to an old woman's hut in Lapland, as she could show them the way to the Snow Queen's palace.

The farther they moved, the darker and colder it became. The cold, northern wind was blowing and the friends felt freezing. Jinn looked at the girls with alarm and thought how to get warm clothes for them. Then he remembered about the lamp, in which Jafar was locked. The giant well remembered the last evil trick of the wicked magician, therefore he was not in a hurry to call him. But there was no other way out – if he failed to get warm clothes, the friends would not be able to continue their way. Jinn sighed and rubbed the lamp. His efforts were in vain. Jafar was not going to

მორისი ირემზე ამხედრდა, ჯინი და ბურანი კი ფეხით აედევნენ. ყაჩაღი მოხუცი დედაკაცი ტიროდა, შვილს დარჩენას ევედრებოდა. გოგონამ დედას აკოცა და დაბრუნება აღუთქვა. მეტი რა გზა იყო ბებერმა ყაჩაღმაც მიმავალთ ბედნიერი მგზავრობა უსურვა.

ბედიამ მათრახი აატყლაშუნა და ცხენებიც ქარივით მოსწყდნენ ადგილს. წინ ჩრდილოეთის ირემი მიჰქროდა და მგზავრებს ლაპლანდიისგზას უჩვენებდა. ისინი მოხუცი ლაპლანდიელი ქალისკენ ისწრაფოდნენ, რომელსაც თოვლის დედოფლის სასახლისკენ მიმავალი

გზის სწავლება შეეძლო. რაც უფრო ჩრდილოეთით მიიწევდნენ, მით უფრო მატულობდა სიცივე. ქროდა ბორეასი და მეგობრებს ერთიანად თოშავდა. ჯინი შეშფოთებით გადახედავდა ხოლმე გოგონებს და იმაზე იტყებდა თავს, მათთვის თბილი სამოსელი საიდან გამოედნო. და აქ მას ლამპარი გაახსენდა, რომელშიც ჯაფარი იჯდა. გოლიათს კარგად ახსოვდა ბოროტი კუდიანის ბოლო გამოხტომა და ამიტომ თავს იკავებდა, არადა, სხვა გზაც არ ჩანდა — თილ სამოსს თუ ვერ იშოვიდა, მეგობრები გზის გაგრძელებას ვეღარ შეძლებდნენ. ჯინმა მძიმედ ამოიოხრა და ლამპარს გაუხახუნა. ამაო იყო მისი მცდელობა. ჯაფარს გამოძრომა კი არა, მისი მოსმენაც არ სურდა. ბუმბერაზმა ნივთს ნჯღრევა დაუწყო და მერე მინაზე დაანარცხა, მაგრამ ლამპრიდან მხოლოდ დამცინავი ხითხითი მოისმა. მოთმინებადაკარგულმა ჯინმა დაიღრიალა:

— ჯაფარ! დაუყონებლივ მიგდე ყური და რაიმე სისაძაგლე არ გაფიქრო. თუ ლამპარს არ დაუჯერე, ჯინთა ჯადოქრობას ვფიცავ, შენს შესახებ უზენაეს საბჭოს მოვახსენებ!!!

— გისმენ და გემორჩილები, — ამოილაპარაკა მართლაც დამფრთხალმა ჯაფარმა.

ჯინმა მას ტანისამოსი, ფეხსაცმელები და მგზავრთა ჩათბუნება მოსთხოვა. წუთში გოგონები ქურქებში, ბენვის ქუდეებში და ჩექმებში გამოწყობილები ისხდნენ. ბედიაც და მორისიც ჩათბუნდნენ, მაგრამ ყველაზე სასაცილო ბურანის ჩაცმულობა გახლდათ — ბენვივით ბანჯგვლიანი ქურქი, თათებზე კი შალის წინდები. ყველანი აქილიკებდნენ ბურანს, ერთგული მეგობარი კი მხიარულად ყეფდა და ყურადღების მიქცევას ცდილობდა. კეთილმა ჯინმა ჯაფარს ტუსადობის მთელი 1000 წელი ჩამოაჭრა სურვილის შესრულებისთვის, მაგრამ ბოროტმა ჯადოქარმა პასუხად მჭმუნვარედ ჩაიბურდლუნა: „გმადლობთ, შეძრული ვარ შენი კეთილშობილებით“.

მოსაღამოვდა. მგზავრები ყინულებსა და ნამქერში ლაპლანდიელი ქალის ქოხისკენ მი-

respond and appear out of the lantern. The giant started shaking the lantern and only wicked Jafar's laughter came out of it. Jinn lost all his patience and shouted in rage:

"Jafar, respond at once and never think of playing evil tricks. If you don't obey the lantern, I swear by the magi of the magicians and I'll report on you to the Supreme Council of Jinns.!!!"

"I hear and obey you!" uttered Jafar terribly scared.

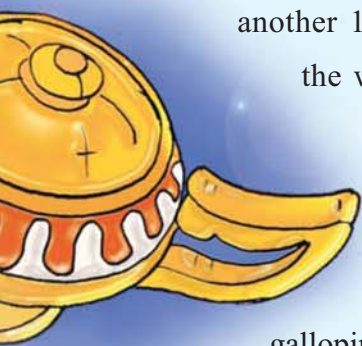
Jinn ordered him to clothe, and warm the travelers. A minute later the girls were dressed in warm fur coats, hats and high boots. Bedia and Maurice were also properly clothed, but Buran looked the funniest – he was wearing a fur coat, suitable to his own fur and he had woolen socks on his paws. All of them started joyfully laughing at the sight of Buran, and their faithful friend barked happily, demonstrating his extraordinary outfit. Jinn was kind enough to reduce the time of Jafar's imprisonment for another 1 000 years for his service. Yet the wicked magician only muttered in answer.

"Thank you, I am moved by your nobility."

It got dark. The travelers were galloping forward upon sparkling white snow and ice. The cold wind was blowing and the Northern Lights were illuminating their

hard way to the house of the woman of Lapland. She lived bordering with the Snow Queen's lands and could never expect to see people in the gold carriage, particularly Jinn.

The old woman was standing in the doorway of her cabin, petrified, forgetting everything upon this world. Gerda rushed to her and started begging her for help. She listened to her attentively and after drawing the

ეშურებოდნენ. ჩრდილოეთის ქარი ქროდა და ძნელ გზას ჩრდილოეთის ნათება უშუქებდათ. მოხუცი ლაპლანდიელი ზედ თოვლის დედოფლის მიწების საზღვარზე ცხოვრობდა. ოქროსეტლიანი მგზავრების, მით უფრო ჯინის ნახვამ, იმდენად გააოცა დამხვდური ლაპარაკის უნარიც დაკარგა. გერდა მივარდა და ვედრება დაუწყო, დაგვეხმარეო. ქალმა ყურადღებით მოუსმინა, თოვლის დედოფლის სახლის გეგმა დაუხაზა და გზაზე დააყენა.

მგზავრებმა მოხუცს მადლობა გადაუხადეს და გზა განაგრძეს. გზა მძიმე და გრძელი ედოთ. ყოველ მეტრზე ხიფათი ჩასაფრებულიყო — ყინული მგზავრთა სიმძიმეს ვერ უძლებდა და ტკაცუნით იბზარებოდა. რუქაც არასაიმედო გამოდგა და ჯინმა მეგობრების გადაადგილების მისეული საშუალება შესთავაზა — მან ქალიშვილები ჯიბეში ჩაისვა. ბედია ჩრდილოეთის ირემზე გადაჯდა, მორისმა კი რალაც მარხილის მაგვარიმოახლაფორთა და შიგ ბურანი შეაბა.

როგორც იქნა, თოვლის დედოფლის ქათქათა სასახლეც გამოჩნდა, რომელიც ჩრდილოეთის ნათების შუქზე ნაირფერად ბრწყინავდა. სასახლე შორიდან არც ისე მიუდგომლად ეჩვენათ. შეწყობილად გაეშურნენ კაის გადასარჩენად, მაგრამ მოულოდნელად ქარბუქი ამოვარდა. თოვლის დედოფლის ჯარისკაცები ცდილობდნენ გზა გადაეღობათ მომავალთათვის. თოვლის დიდი ქულა-ფანტელები, უგვანო ანეწილ მხეცებს, რომ ჩამოჰგავდნენ,

პირდაპირ თვალებში სცემდათ, ხოლო მძაფრი ცივი ქარი, მგზავრებს ფეხებს კვეთდა. ჩრდილოეთის ნათებით აზურმუხტებულ ქაოსში ყველაფერი ერთურთს ერეოდა და ერწყმოდა: მიწა, ჰაერი, ცა ერთიან, საზარელ ცოცხალ ორგანიზმად ქცეულიყო, რომელიც თვალებს აბრმავებდა, სუთქვას კრავდა და გველივით დაკლავნილი ყველაფერს აშთობდა, რაც კი მოხვდებოდა. საბედნიეროდ, ჩვენს მეგობრებს ჯინი ჰყავდათ — ისინი მის კლდე-სავით ზურგს ამოფარებულნი გაჭირვებით, მაგრამ მაინც ძლევდნენ წინააღმდეგობებს და ბოლოს თოვლის მბრძანებლის სასახლემდეც მიაღწიეს. ცივი და მოლუშული უდაბური ათასდარბაზოვანი სასახლე, კლდეზე განმარტოებით იდგა. მგზავრებმა უსიტყვოდ აუარეს გვერდი სასახლის სადარბაზო შესასვლელს და პატარა ბროლის -კარი მონახეს, რომელიც წკარუნით გაიღო და მისულები გაატარა. ბებრუხანა ლაპლანდიელის გეგმის მიხედვით, თოვლის დარბაზის შუაგულში გაყინული ტბა იყო, სადაც იჯდასასახლეში მყოფი დედოფალი. მეგობრებმა სწორედ იქითკენ აიღეს გეზი. უზარმაზარი დერეფნით ფრთხილად მიიწევდნენ წინ და ყოველი ჩქამიც კი ხმაურიან ექოდ ირეკლებოდა სასახლის გუმბათის თაღოვანი სიღრმეებიდან. ბოლოს და ბოლოს მიაღწიეს თოვლისა და ყინულის დედოფლის სავანემდე. კაი ყინულოვანი ტბის ცენტრში იჯდა და ყინულის კუბიკებით პირამიდის აგებით ირთობდა თავს. გერდა მივიდა მასთან,

detailed map of the Snow Queen's palace, she let them go on their way.

After thanking the old woman the friends set off on their way. The road was long and hard. Every mile of the road was full of danger – the ice could not hold the weight of the travelers and it cracked. Traveling in the carriage became too dangerous and Jinn offered them his own variant of traveling –he put the girls into his pockets. Bedia mounted the Reindeer and Maurice, constructing something like a sledge, harnessed Buran, in spite of the dog's great resistance.

Finally the snow white palace appeared. It was sparkling brightly in the Northern Lights. The palace did not seem very hard to reach at that distance and the friends hurried there to rescue Kay.

Suddenly a snow storm began – it was the soldiers of the Snow Queen, who tried to stop them. Big snow flakes, resembling ugly animals, beat them in the eyes and the cold gusts of the wind made them fall down. Everything got mixed up in this emerald chaos: the earth, the air and the sky turned into one terrible living creature, which blinded their eyes, suffocated them and like a snake encircled them, smashing everything on its way. Fortunately Jinn was with our

friends. They hid behind his back and overcame all the obstacles. They finally reached the palace of the Snow Queen.

The cold, gloomy palace with its thousand halls was standing in isolation on the rock, sparkling in the Northern Lights. The travelers found a small crystal gate, which opened, making tinkling sounds and let them into the palace. According to the plan, given by the old Lapland woman, in the middle of the largest empty hall there was a frozen lake, where the Snow Queen used to sit, when she was in the palace. The friends went to that hall. They cautiously made their way along the long corridors and their every step was gloomily echoed.

At last they reached the hall with the frozen lake. Kay was sitting in the center of the frozen lake, playing with icy blocks, building intricate pyramids. Gerda rushed to him, but Kay, looking at her with his cold, empty eyes, kept on playing. Suddenly a snow blizzard rushed in and the Snow Queen followed it full of dignity. The friends stood motionless and only Jinn, charmed by the beauty of the Snow Queen, slowly went in her direction. The Snow Queen seemed surprised too, as she did not expect to see strangers in her hall, but she was amazed by the giant, who was looking at

მაგრამ კაიმ ახედა გაყინული ცარიელი მზერით და მშვიდად განაგრძო თამაში...

უცებ თოვლის კორიანტელი დააცხრათ, რომელსაც უდიდებულესი თოვლის დედოფალიც თან მოჰყვა. მეგობრები გაისუსნენ. ჯინი კი, დედოფლის სილამაზით მონუსხული, ნელა გაემართა მისკენ. დედოფალიც არანაკლებ გაოცებული ჩანდა — იგი არ ელოდა თავის სავანეში ასეთ სტუმრებს, მაგრამ ყველაზე მეტად გოლიათმა განაცვიფრა, რომელიც აღფრთოვანებული მისჩერებოდა. ჯინის მზერამ ცივი გული გაუთბო და უცნაური თრთოლით აუძგერა. თოვლის დედოფალს არასოდეს განუცდია მსგავსი რამ.. შეეცადა, თავს დაუფლებოდა და ჩვეულებრივ მდგომარეობას დაბრუნებოდა, თუმცა ამაოდ. მეგობრები გაკვირვებულნი მისჩერებოდნენ და ცდილობდნენ, გამოეცნოთ თუ რა მოხდებოდა. შექმნილი მდგომარეობით მხოლოდ გერდამ ისარგებლა, კვლავ მიიღებინა კაისთან და ლოყაზე ეამბორა. კაი აქვითინდა და თვალებიდან სწორედ ის ყინულის ნამსხვრევები წამოსცვივდა, რომელიც ასე ცივსა და უგრძნობელს

ხდიდა. გერდას მოეხვია — მისი სიხარულ-ცას წვდებოდა.

ჯინისა და დედოფლის შეხვედრით შექმნილი უცნაური მდგომარეობით დანარჩენებმაც ისარგებლეს და სასახლიდან გამოცურდნენ. საბრალო ჯინი კი უწინდებურად ადგილზე დარჩა, თითქოს თოვლ-ყინულის დედოფლის სილამაზეს ერთ ადგილზე გაეშეშებინა. ბედიამ სასახლეში დაბრუნება და ჯინის დახსნა გადაწყვიტა, რადგან, თუ დედოფალი აკოცებდა, ჯინი სამუდამოდ ჩარჩებოდა ყინულის სასახლის მოჭირბოვალულ თაღებქვეშ. უკან მიბრუნებული იმაზე ფიქრობდა, ჭკუაზე როგორ მოეყვანა მეგობარი.

ნატალი, ბელი, მორისი, გერდა, კაი და ბურანი გარეთ, ყინვაში იდგნენ და თბილ კერიზე ოცნებობდნენ. ამ ოცნებაში იყო ნატალიც, როცა პოლარული ვარსკვლავი შენიშნა, რომელმაც მის მეხსიერებაში მიმი წამოატივტივა.

— საინტერესოა, სად არის ახლა მიმი? რა კარგია, მისთვის დახმარების გაწევა მაინც რომ მოვასწარით, თორემ ჩვენ ვინ იცის, აქედან როგორ და როდის გავალწევთ, — გაიფიქრა ქალიშვილმა.

her with admiration. His look penetrated into her heart and made it throb faster. She had never experienced a feeling like that in all her life. She tried to pull herself together and recover her usual calmness, but in vain. The friends watched this scene with astonishment, trying to understand what would happen next. Only Gerda took advantage of the situation, ran up to Kay and kissed him. Kay started crying and the ice pieces, which had made him so cold and indifferent, fell out of his eyes. He hugged Gerda and was terribly happy that he would be able to go back home.

Meanwhile the friends managed to slip away from the palace. Only poor Jinn was standing, as if mesmerized by the royal beauty of the ruler of the snow and ice. Bedia decided to go back into the palace to save Jinn, because if the Snow Queen kissed him, he would stay in her palace for good. He started thinking how to convince his friend.

Natalie, Bell, Maurice, Gerda and Kay stood in the cold, dreaming to get back to their warm homes. Suddenly Natalie noticed the Polar Star in the sky and she remembered about Mimmi.

“I wonder where Mimmi is now. It’s good that we managed to help her. One never knows how we shall be able to get out of here,” thought Natalie.

Far away Natalie noticed a lonely tree, which was bending at the gusts of the cold, penetrating wind. Natalie sadly looked at it, she could not understand how the tree could grow in the snow and ice. Unexpectedly she saw the familiar blue light, from which a little girl came out. Natalie was astonished when she saw Mimmi, approaching them. All the others also noticed her and ran to her. They asked her how she found herself near the Snow Queen’s palace. Mimmi told them about her adventures in her unusual way.

ნატალიმ შორს მძაფრი ქარტეხილით გადაზნექილი ხე შენიშნა. თანაგრძნობით მისჩერებოდა და იმაზე ფიქრობდა, ამ საყინულ-სათოვლეთში რამ ამოზარდაო. ანაზდად ნაცნობი ცისფერი ნათება დალანდა, რომლიდანაც პატარა გოგონა გამოვიდა. ნატალი შეცბუნებულ-გაცეცებული მისჩერებოდა მისკენ მომავალ მიმის, რომელიც უკვე სხვებსაც შეემჩნიათ. მისკენ გაექანნენ და კითხვები ქარბუქივით დაატყეს თავს — როგორ, რანაირად აღმოჩნდა აქ, თოვლის დედოფლის სასახლესთან. მიმომ თავისი უჩვეულო ხერხით ყველაფერი უამბო მეგობრებს. ახლა კი უნდა დაბრუნებულიყვნენ, რადგან ცისფერი ნათება შეიძლება წამინამზე გამქრალიყო. ნატალიმ გააგებინა ბედია და ჯინი სასახლიდან ჯერაც არ გამოსულანო. გადაწყვიტეს მიმის ტელეპათიური უნარით ესარგებლათ. გოგონა გაბედულად გაემართა სასახლისკენ. იგი ვერ დაუშვებდა მისი კეთილი მეგობარი ჯინი ცივი და უგრძნობი გამხდარიყო. დედოფლის სავანებელში ჯინი კვლავ გახევებული იდგა და თვალი ვერ მოეწყვიტა ჯადოქრის დიადი სილამაზისთვის. მიმომ თავისი ტელეპათიური უნარით გოლიათს ბრძანება გადასცა, გაჰყოლოდა. ჯინი დაემორჩილა, ნელინელ გოგონას გაჰყვა. ბედია სწრაფად დაწინაურდა, ბურანი კი, შარვლის ტოტს ჩაფრენილი თავგამოდებით ექაჩებოდა ჯინს, თითქოს მისმა ძალღურმა ძალამ შეძლო, ეს ვეება კეთილი არსება ადგილიდან დაეძრა. თოვლის დედოფალი გამოფხიზლდა. ბროლის კვერთხი აიღო და კვლავ ცივ და გულგრილ ქალბატონად იქცა.

ყინვასა და თოვაში მარტოდ დარჩენილი დედოფალი ბროლის ტახტზე დაბრძანდა. პირველად თავის სიცოცხლეში ტირილი მოუნდა, თუმც ცრემლებიც ცივი და ყინულოვანი ჰქონდა. ცრემლის გამყიფებული წვეთები წკარუნით ცვიოდნენ და უამრავ ალმასურ ნამსხვრევად იბნეოდნენ. მისი აზრები თანდათან უბრუნდებოდნენ ჩვეულ კალაპოტს.

— მეც მომაქვს ადამიანებისთვის სარგებელი და სიხარული. ბავშვები ხომ გულით ხარობენ ჩემი მობრძანებით, მხიარული ჟივილ-ხივილით გუნდაობენ, ჩემი წყალობით ციგურაობენ... მინდვრები?... მინდვრები ისვენებენ ჩემს ფაფუკ საფარქვეშ, რათა ბარაქიანი მოსავალი მოიტანონ... — ფიქრობდა მარტოსული დედოფალი.

მუხის ცისფერი ნათება კი მეგობრებს ელოდებოდა, მზადმყოფი, რომ ყველანი შინ დაებრუნებინა, მაგრამ ჯერ პატარა ავაზაკზე, კაიზე და გერდაზე უნდა ებრუნათ, — მათ ხომ ძალიან, ძალიან ბევრი გადაიტანეს! დიდხანს არ უფიქრია, ნატალი ლამპარს დასწვდა და შეანჯღრია.

— გისმენ და გემორჩილები! — გაისმა ხრინწიანი ხმა ჯაფარისა.

ნატალიმ ბოროტ ჯადოქარს მიუაღერსა და მეგობართა სახლში გამგზავრება სთხოვა, თან ტუსალობის კიდევ 1000 წლით შემცი-რებას შეჰპირდა. ჯაფარი მუდამ ცდილობდა ჯინის მოვალეობებისგან თავის დაძვრენას, მაგრამ აქ საქმე სხვაგვარად იდგა — ლამპარმა აიძულა იგი, შეესრულებინა გოგონას თხოვნა. იმავე წამს მფრინავი ხალიჩაც გაჩნდა. მასზე „თოვლის დედოფლის“ ზღაპრის გმირები შესხეს და სახლისკენ გაამგზავრეს. დარჩენილმა მეგობრებმა კი გაბედულად შეაბიჯეს ცისფერ დერეფანში. ის-ის იყო, დერეფანი უნდა ჩაკეტილიყო, გაშმაგებული თოვლის დედოფლის წყევლა მოესმათ. რატომღაც ყველას შეეცოდა მარტოდ დარჩენილი დედოფალი. განსაკუთრებით მძიმე და შემძვრელი იყო ჯინისკენ მიმართული მისი მზერა. ჩანდა, ძალიან ნაღვლობდა საყვარელ გოლიათთან განშორებას. გვირაბის შუამდე მისულემა სამი განტოტება შენიშნეს, — ერთმანეთთან

It was time to go back, because the blue light might disappear at any moment.

Natalie explained to Mimmi that Bedia and Jinn were still in the palace. They discussed the matter and decided to apply Mimmi's telepathic abilities. She went in the direction of the palace without hesitation. She could not admit that her favorite friend Jinn could turn into a cold and indifferent creature.

In the Snow Queen's palace Jinn was still standing motionless, unable to tear his gaze off the royal beauty of the Snow Queen. Mimmi used her telepathic ability and ordered the giant to follow her. Jinn obeyed her and went after the girl. Bedia quickly ran forward and Buran desperately dragged him, as if the dog's strength could move the kind giant.

The Snow Queen came to herself. She picked up her crystal wand and turned into a cold and indifferent queen as before.

The Snow Queen stayed all alone, surrounded by snow and ice. She sat down on her crystal throne and for the first time in her life she felt that she wanted to cry, but even her tears were of ice – they fell down and broke into thousands of diamond splinters. By and by her thoughts turned to her ordinary way of life.

"I also give people profit and joy. After all, children enjoy playing snowballs and tobogganing in winter. Fields rest under snow and give a good harvest," thought she.

The blue light was waiting for the friends, ready to get them back to their homes. But first they had to take care of the little robber girl, Gerda and Kay, they had gone through such a lot of sufferings. Without thinking much, Natalie took the lamp and rubbed it.

"I hear and obey you" came Jafar's voice, coarse with cold.

Natalie gently asked the evil magician to get her friends back home, promising to reduce his time of imprisonment for another 1 000 years. Jafar tried to avoid the work, usually done by Jinn but the lamp made him carry out Natalie's request. The flying carpet appeared and the characters of the tale "The Snow Queen" were placed upon it and they were sent home.

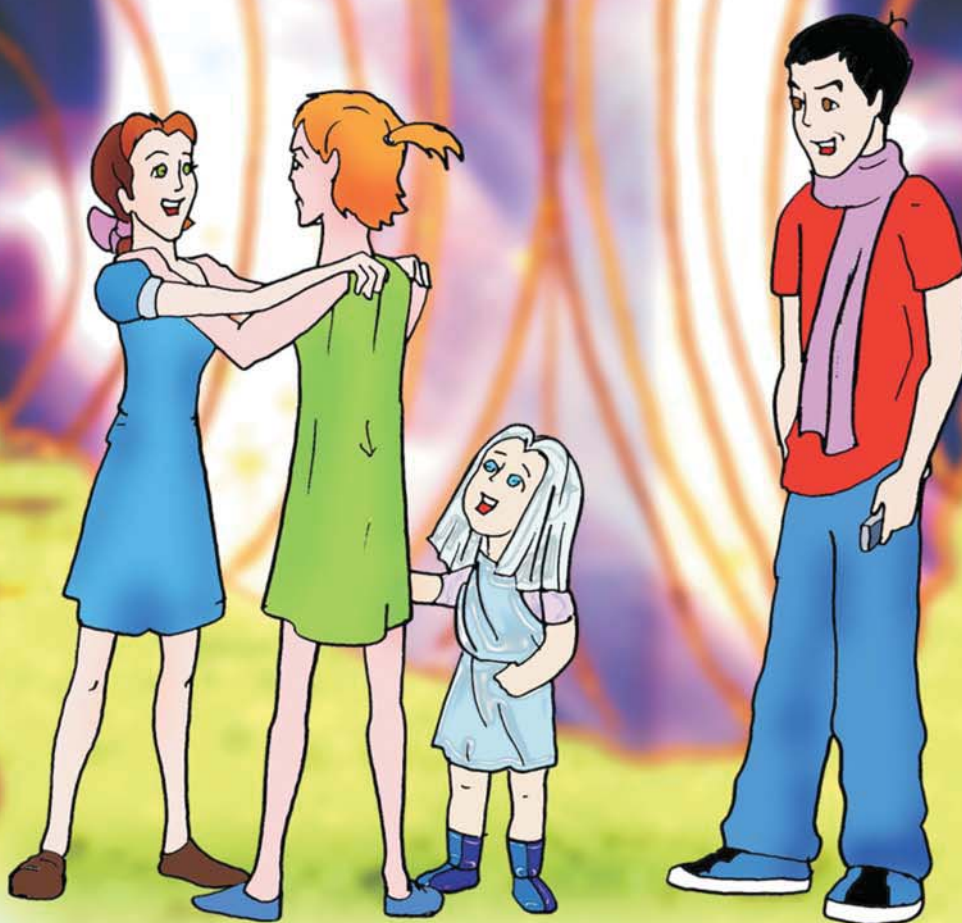
he friends fearlessly entered the blue passage and as soon as the passage was closed behind them, they heard the curses of the Snow Queen. They all felt sorry for her, as she was again left all alone. It was Jinn, who took it very close to his heart, as parting with his love was very hard for him.

დამშვიდობებისა და განშორების მაუნყებელი. პირველებს ბელისა და მორისს დაემშვიდობნენ, რომლებიც უკვე გეგმავდნენ ჯადო-მანქანის ახალ კონსტრუქციას. შემდეგ ჯინთან გამოთხოვების ჯერიც დადგა. ნატალი და ბედია ჯინს არიგებდნენ არ ედარდა თოვლის დედოფალზე. მას შეეძლო, თავის ზღაპარში მოძებნა სხვა ჯადოქარი და ის შეეყვარებინა. ჯინი გამხნევდა და მთელი თავისი ჯინური სიმაღლით გაიმართა. „გრძნეულმა ჯიმმაც კი გაიგო ჩემი ვნებანი და გამართვის საშუალება მომცა, — გაიფიქრა გოლიათმა, — მაგრამ კმარა ტანჯვა!.. სახლში მეგობრები — ალადინი და ჟასმინი მელოდებიან, რომლებიც

მფრინავი ხალიჩით საქორწინო მოგზაურობაში უნდა გავუშვა“.

ჯინმა თავისი ლამპარი ნატალის და ბედიას დაუტოვა — ვთქვათ და უცებ დასჭირვებოდათ?! მერე შებრუნდა და ცისფერი გვირაბის ბილიკს გაუყვა. დარჩა მხოლოდ ერთი გაშუქებული ზოლი, რომლითაც ნატალი, მიმი, ბედია და რალა თქმა უნდა, ბურანი გაემგზავრნენ. ისინი ბაღში, ჯადოსნურ მუხასთან გავიდნენ და ცისფერი გასასვლელიც დაიხურა. იმასთან განშორების ნუთებიც დადგა, ვისთვისაც კოსმოსური ხომალდი უნდა მოფრენილიყო. ნატალი მიმის მოეხვია და იმავე წამს კიდევ ერთი სასწაული მოხდა — გრძნეული

When the friends reached the middle of the blue passage, they saw three paths instead of one. It was time to say good-bye. Bell and Maurice were the first to leave. Maurice was already thinking of building a new wonder-car. Then it was time to part with Jinn. Natalie and Bedia tried

to comfort him, saying that he could find another sorceress and fall in love with her. Jinn cheered up and straightened up at his full height.

“Even Magician Jim is aware of my sufferings and has enabled me to stand at my full height,”

thought the giant “But it’s enough to pity myself. At home my friends Aladdin and Jasmine are waiting for me and I must send them on a honey moon on the flying carpet.

Jinn left the lamp to Natalie and Bedia, thinking that it might be useful to them. He turned round and took the second path in the blue passage. There was one passage left and Natalie, Bedia, Mimmi and of course Buran took it.

They came to Natalie’s garden to the magic Oak Tree and the blue passage closed. Now the friends said

მუხაც ალაპარაკდა: „მიმი, გაძლევ ჩემს ჯადოსნურ ტოტს. გაუფრთხილდი მას და იცოდე, საჭიროების შემთხვევაში დაგეხმარება. ამ გამონაკლისს მხოლოდ შენთვის ვუშვებ, რადგან კარგად ვხედავ, რა კეთილი და კარგი გოგონა ხარ. მშვიდობით! ნუ დაგვივინწყებ!“

მიმი მეგობარს მოეხვია და ატირდა. უჭირდა მასთან განშორება.

მონმენდილ ღამეულ ცაზე უჩვეულო ღრუბლის ქულა გაჩნდა, რომელიც ნატალის ბაღს უახლოვდებოდა. ეს მირელები მოფრინავდნენ მიმისთან. მფრინავი თეფში ბაღის თავზე დაეკიდა. წუთში სხივთა კონაც გამოჩნდა, რომელიც მიმისთან ერთად გაქრა. კოსმოსური ხომალდი ცაში აიჭრა და არაჩვეულებრივი გოგონაც თან გაიყოლა, გოგონა, რომელმაც ორი პლანეტის მკვიდრნი ერთმანეთს გააცნო და შეაყვარა.

ნატალი დაღლილი მიუახლოვდა გრძნეულ ჯიშს, ხელები მოხვია და მადლობა გადაუხადა

თავს გადახდენილი გასაოცარი თავგადასავლების გამო., ფულუროში ჩადო ჯადოსნური ნივთები და სახლისკენ გაეშურა, სადაც ბედია ელოდა. ბედნიერი და კმაყოფილი ბურანი მისვლისთანავე მოკალათებულიყო თავის ბუდრუგანაში და უკვე სიზმრებსაც კი ხედავდა, რომლებშიც თავისი მეგობარი ჯინის გადარჩენას ღამობდა.

ბედია შეეყვარებულს მიუახლოვდა, მოეხვია და ჩასჩურჩულა: „ნატალი, მიყვარხარ, ნატალი!.. მინდა, მთელი სიცოცხლე შენს გვერდით ვიყო!“

მთვარეს შეეყვარებულები თავის ჯადოსნურ და იღუმალ შუქში გაეხვია. ნატალი და ბედია მდუმარედ იდგნენ, იცოდნენ, რომ მათ თავს რაღაც უჩვეულო ხდებოდა. ბედიას დღეს სანუკვარი ოცნება ახდენოდა და შეეძლო, პირველად მისცემოდა ბედნიერ და უმფოთველ ძილს...

good-bye to Mimmi, who was expecting the space ship of her planet to arrive. Natalie hugged the little girl and here another miracle occurred – the magic Oak Tree started to talk:

“Mimmi, I am giving you my magic branch. Keep it and remember that it will help you in case of need. I make this exception only for you, because I know that you are a good, kind girl. Good- bye and don’t forget us.” Said Magician Jim Mimmi embraced her friend and cried. She did not want to part with him.

A strange cloud appeared in the clear sky and it was approaching Natalie’s garden. It was the space ship of Mimmi’s planet, which arrived to take her. The flying saucer fluttered over the garden and a minute later a column of light appeared and Mimmi left the place with it. The space ship flew into the sky, taking away

the extraordinary little girl, who had made the people of two planets befriend one another.

Natalie went up to Magician Jim, embraced it and thanked him for the wonderful adventures. She put the magic things into the hollow of the tree. Buran was very happy and pleased. He settled in his cozy kennel and had a dream about his friend Jinn, whom he was rescuing.

Bedia went up to his sweetheart and whispered:

“Natalie, I love you and I want to be with you all my life!”

The moonlight enveloped the loved ones in its magic, mysterious light. Natalie and Bedia were standing in silence and realized that something strange was happening to them Bedia knew that his wonderful dream came true and that he would fall asleep full of happiness for the first time in his life.

